MELANIA ŞI MISTERUL DIN PARC

RODICA OJOG BRAŞOVEANU

Coperta : Bogdan Ulmu

ISBN : 973-95561-8-3

MELANIA
ȘI
MISTERUL DIN PARC

de

RODICA OJOG–BRAȘOVEANU

Editura „Dab Canova" Iași

CAPITOLUL I

— E nemaipomenit ! Are temperament, e culant, e domn ! Şi-o fantezie !... Ce mai încolo şi încoace ! Ştie să iubească.

Liana o urmărea cu atenţie. Ochii aveau o strălucire particulară şi, ca totdeauna, în prezenţa Emiliei încerca un sentiment atît de aventură.

— Cum a fost ?

Emilia îşi roti inutil privirea prin încăpere şi scăzu instinctiv glasul :

— Nu ne aude nimeni ?

Liana dădu sfielită din mînă :

— Cine naiba să ne audă ? Ţi-am spus că Dinu e de gardă.

Emilia chicoti. Cînd rîdea îşi arăta dantura superbă, puternică, dinţii mulţi, parcă mai mulţi decît în altă gură. Cineva o caracterizase foarte plastic : „Are o gură feroce. De fiară". Era destul de înaltă, cu o talie subţire speculată în centuri strînse, late şi încărcate, decorative indiferent de modă, picioare lungi şi fine. Bustul strident, oarecum contrastant faţă de zvelteţea trupului, nu deranja, accentuînd aerul agresiv sexy. Ochii verzi, de pisică, „ştiau" să privească, părul încreţit astrahan îşi ascundea sărăcia. Purta mult negru, speculîndu-şi culorile naturale — aprilul ochilor, crinul pielii, zăpada dinţilor — inele pe cel puţin şase degete şi poşete mari, prospere, cu cătărămi, iniţiale, bucle, clipsuri din dublé bun. Nu pleca niciodată de acasă fără să aibă cel puţin două mii de lei în porte-feuilles. De ani de zile era fidelă a Consignaţiei şi întreţinuta şefului de sală al unui

mare restaurant, dar refuza să-l ia în căsătorie, în așteptarea marii lovituri. Avea încredere în steaua ei și în cei douăzeci și opt de ani împliniți.

„Îmi mai acord doi ani. Dacă nu pică nimic, îl iau pe Gigi. De ce să mă grăbesc? Știi cum se întîmplă! Te măriți azi de frică să nu pierzi trenul, și mîine se ivește Jean Marais. Nu-ți rămîne decît să-ți mănînci mîinile pînă la cot!".

Doctorul Dinu Candian, soțul Lianei, o detesta, temînd eventuale influențe nefaste pe care le-ar fi putut avea asupra nevesti-sii. Cînd se căsătorise, făcuse apel la toate trucurile pentru a-și lega la ochi bunul simț. Făcea parte dintre oamenii care nu-și uitaseră prejudecățile, puținele judecăți înțelepte din tinerețe. Pe atunci, considera o diferență de ani între soți drept o calamitate, act obscen împotriva naturii, și surîdea ironic, abia camuflat cînd întîlnea doi parteneri între care firește ar fi fost relațiile părinte-fiică. Niciodată n-avea să-i iasă din minte comentariul unui coleg — erau pe atunci secundari la spitalul Colțea — cînd șeful lor, doctorul Pintea, cvincvagenar vînjos, competitiv încă, totuși cvincvagenar, le prezentase cu un prilej oarecare tînăra soție, o asistentă medicală abia ieșită din cataloagele liceului sanitar.

„Ehe! Geaba dă Dumnezeu pita bună, după ce ți-a luat dinții!"

Îndrăgostit însă pînă peste cap de Liana, își pansase scrupulele, căutînd pilde celebre: „Uită-te la Charlie Chaplin... Avea cincizeci de ani cînd a luat-o pe Oona de optsprezece ani și nu uită că era fiica lui O'Neil! Ea l-a iubit fără îndoială. Ca dovadă, a sfidat orice prejudecată, a înfruntat toate împotrivirile, sînt și azi împreună, și au în inventar patru sau cinci copii. Iar interesul este exclus cînd te cheamă Oona O'Neil. Vezi, dară, că se poate și așfel...".

Perorase astfel dinaintea doctorului Gogu Manoliu, coleg de facultate și de spital, care-l ascultase abținîndu-se de la orice comentariu. Ce să-i mai spui viitorului nefericit cu două zile înainte de nuntă? Personal se îndoia de reușita căsniciei Diana — Dinu.

Evident Dinu rămînea un bărbat bine chiar și la patruzeci și cinci de ani, dar pentru o femeie matură, înțelegătoare prin vîrstă și experiență, decisă să se cazeze. Liana, la nouăsprezece ani, era de o tinerețe explozivă — scandaloasă, la brațul lui Dinu, avea zburdălnicia cățelandrilor și apetitul de viață, de distracții și de dragoste al unui întreg liceu de fete, fără a mai ține seama de membrele corpului didactic. Nu trebuia să fii profet ca să intuiești cum avea să îndure ea programul de ocnaș al lui Dinu: gărzi, obligații, studiu, vizite și contravizite...

„Azi nu putem ieși, darling, mîine am o operație dificilă...".

„Bine, dragă, dar le-am promis... Și pe urmă, o să fie o lume extrem de interesantă... De cînd aștept să-l cunosc pe Doru Macarie... A avut un succes formidabil în „Doi pe un balansoar", iar acum aud că joacă cu casa închisă în „Cine se teme de Virginia Wolf". Hotărît ești prea egoist."

„Dacă nu vreau s-o pierd, hotărîse Dinu Candian, trebuie să fiu înțelept." În consecință, acționase în trei direcții. Îi satisfăcea fără să clipească orice capriciu presupunînd sacrificii financiare — îi cumpărase pînă și un cimpanzeu, Pongo, din păcate repauzat iarna trecută din cauza unei răceli — o convinsese să facă un copil, Codruț, care împlinise patru ani, și își stăpînea eroic (zîmbetul devenea atunci, fără să-și dea seama, înțepenit, crispat, strîmbînd trăsăturile frumoase de meridional) orice sentiment de gelozie.

„Nu trebuie să se simtă încorsetată. Totul e să-și închipuie că face ce vrea."

În acest sens o suporta pe Emilia fără să cîrtească, fiind incapabil de fapt să-i refuze ceva nevesti-sii. Cînd o vedea plăpîndă, gîngașă, bibelou blond cu gura de copil mofturos à la Brigitte Bardot — idolul tinereții lui — fragilă s-o frîngi între două degete, cu un trup pictat, toată o miniatură, duioșia îi aburea ochii.

— Hai, spune! o îmbie Liana.

Sorbi din paharul de Campari. Nu-i plăcea alcoolul, dar bea *pour se donner du genre*. Și, pe urmă, era amuzant, la trei dimineața, tolănită pe canapeaua din living, să asculte întîmplări picante. Ale Emiliei purtau toate

aceeași etichetă. În sinea ei se întreba adeseori, nu fără nostalgie, dacă de-acum încolo cariera ei sentimentală a luat sfîrșit. N-avea să mai aștepte niciodată, plină de emoție un telefon ? Telefonul eternului iubit. Telefonul lui Armand Duval ? Nu va mai tremura niciodată de emoție pîndind fereastra, soneria de la ușă, sosirea poștașului ăcele pendulei îngrozitor de trîndave, calendarul : de s-ar face o dată mîine... ? !

„Adevărul este, conchidea suspinînd, că m-am căsătorit prea devreme, mătușă-mea știa ce vorbește. „Abia ai nouăsprezece ani... Nici măcar nu știi ce vrei. Dragostea o afli, o cunoști mult mai tîrziu... Fiind femeie modernă și versată, completase moale periind din cinism : Îl dorești ? Foarte bine. Dar nu înțeleg ! Dacă vrei o cană cu lapte de ce trebuie să iei toată vaca ? E prea bătrîn, fetițo ! Alături de el n-ai să ai tinerețe, ci doar toalete, o să înveți mai devreme decît trebuie ce înseamnă analize, tensiune, colesterol. Peste cincisprezece-douăzeci de ani, cînd o femeie abia începe să știe ce vrea, să simtă, tu ai să fii nevastă de pensionar, menajîndu-i ficatul și prostata."

Emilia cu patru ani mai mare, o trata oarecum matern :

— Stai puiule, ai răbdare.

Sosise la Liana abia de un sfert de ceas, cu un taxi pe care-l prinsese în Piața Galați.

— Asta-i tipul de la Inter ?

— Așa ! făcu Emilia punînd paharul pe o măsuță volantă. Cu Sandu m-am văzut ieri. Dar nu începe comparație, ma chère ! Să-l vezi pe Grig !... E nemaipomenit !

— Unde l-ai cunoscut ?

Emilia chicoti :

— La Consignația... Apropo, mi-am cumpărat o rochie delicioasă... Un amor ! Nici măcar n-a costat mult ! O mie două sute. Dar poți să vezi, chic !

— Ticăloaso ! Mie nu mi-ai arătat-o.

— Cînd iubito ? La ieșirea din magazin m-a agățat persoana.

„Domnișoară ! Te-am văzut, te-am admirat, te iubesc !"

— Colosal ! rise Diana amuzată.

— Mie-mi spui ? ! Știi, fără tromboane : „Vă cunosc de undeva", „permiteți-mi să vă conduc" sau „cum aș putea să vă mai întîlnesc". Omulețul a mers la fix, n-a auzit de sens giratoriu. Cînd mi-am ridicat la el, am simțit că-mi vine amețeala. Zicea că se duce la filmare. Un blaiser din antilopă albă, cămașă — pantalon bleumarine, lanț de aur la mîna stîngă. Cinema, ce să mai discutăm ! Stai să vezi text :

„Mă iubești ?"

„Pe cuvînt de onoare".

„Așa, zic, brusc și instantaneu !"

„Brusc, instantaneu și definitiv".

„Păi ce-i de făcut ?"

„Cu acordul dumneavoastră, domnișoară, să conjugăm verbul împreună".

— Ce stil ! rise Liana.

Emilia urmă încîntată :

— Gagiul n-are treabă ! Ne-am dat întîlnire pentru astă seară la șapte, în fața la București.

— Aha ! De-aia te-ai pus la coji festive !

Îi plăcea să folosească expresii argotice. I se părea astfel că nu-i depășită, că rămîne în miezul lucrurilor, își închipuia că-i picantă. Medicul se crispă :

„Înțelege, fetițo, că ție nu-ți stă bine. Ai o figură angelică, ești delicată, ai rasă. Nu-ți dai seama ce șoc deplorabil încearcă cineva cînd te aude vorbind ca un golan".

„Așa ți se pare ție. La vîrsta mea, însă gîndeai precis altfel..."

Emilia, îmbrăcată într-o bluză neagră foarte decoltată, cu o fustă amplă tot neagră, presărată cu trandafiri gigant șifonerii, încinsă ca de obicei într-o centură cu o cataramă de strassuri, se roti în fața oglinzii desfăcîndu-și parașuta foile. Exclamă mulțumită de ea însăși :

— Și Grig m-a admirat. Se zvîrli pe canapea adăugînd excitată : E de un rafinament fantastic. Fii atentă ! „N-am știut în ce toaletă veniți. Mi-aș fi pus o cămașă neagră". „De ce ?" „Ca să ne asortăm... Sîntem doar pereche..." Îți spun sincer, era să cad pe spate ! Ai mai auzit de o chestie ca asta ?

Liana clătină visătoare capul. Nu, nu auzise. Dinu se îmbrăca splendid, cu mult gust, bineînțeles rimau în vestimentație în sensul că nu apăreau împreună ea, de pildă, în ținuta de seară, și el sport, dar ca să-și asorteze culorile nu se gîndiseră niciodată.

— Era multă lume ?

— Ca de obicei, răspunse Emilia admirîndu-și picioarele bronzate, lucioase. Full !

— Culant ?

— Ca un nabab ! M-a rugat pe mine să comand dar, lady, i-am zis că n-am preferințe. „Mi-e egal". El : „Așa v-a învățat guvernanta ?" Brei, am luat tot ce-a fost mai scump. A lăsat pe masă cam opt sute. Colonelul, de atîta temeneală, cred că-i și azi în echer.

— Și pe urmă ?

Emilia începu să rîdă :

— Ce naivă ești, puiule ! Ce înseamnă pe urmă ? Vrei un desen ? Își înăbuși căscatul și se întinse cu voluptate. Are o casă superbă pe Christian Tell. Tot felul de scule : video, televizor în culori, nu mai zic de casetofon.

Liana, nu prea impresionată de mostrele prosperității contemporane — trăise totdeauna confortabil, propria locuință era la fel de bine dotată tehnic, iar doctorul Cardian, comițînd eterna eroare a partenerului virstnic, își închipuia că nerefuzîndu-i nimic îi împletește o lesă extrem de iscusită — se interesă din pură curiozitate :

— În definitiv, cu ce se ocupă ?

Emilia căscă din nou :

— N-am idee exact. Știab pe la O.N.T.... Ascultă, tu... Mie mi s-a făcut somn.

— Dormi la mine.

— Tt !

— De ce ? N-are sens să plec acum acasă. A trecut de cinci.

— Nu pot, puiule făcu Emilia ridicîndu-se greu. Ne-am înțeles să mă sune azi pînă în prînz și vreau să mă găsească acasă.

Se apropie de fereastră și dădu la o parte draperiile. Lumina albăstruie a dimineții dădu contur obiectelor din odaie : o canapea și două fotolii dintr-o piele

extrem de fină — set expediat din Italia de un fost pacient — o masă scundă și o consolă marchetate. Cutia de argint pentru țigări strălucea delicat, în oglinda florentină o femeie pictată în costum de epocă își trimitea surîsul palid pe peretele opus.

Emilia scoase o exclamație de surpriză. Liana, trezită din reverie, se interesă :

— Ce s-a întîmplat ?

— Fantastic ! Vino încoace ! Am impresia că-s beată.

— Din doi pași, Liana fu lîngă ea.

— Ce-i dragă ?

O întîmpină imaginea familiară a părculețului din fața casei, probabil unul din cele mai bătrîne ale Capitalei. Copacii erau dintre aceia sub care căutaseră umbră multe generații de-a rîndul și ciudățenie edilitară, băncile originale cu spătare grațioase de fier și felinarele cu grumaz de lebădă — mostre asemănătoare mai puteai vedea ici-colo prin Cișmigiu — rămăseseră aceleași de pe vremea străbunicilor. Părculețul avea un aspect romantic și nu ți s-ar fi părut curios să zărești evoluînd, pe cele cîteva alei, siluete fin de siècle, umbrelușe de dantelă dănțuind asupra unor florentine încărcate de flori, pantaloni strîmți cu elastic, pălării tari, lucioase, haut-forme, ținute la spate, împreună cu mănușile glacé. Alături de o doamnă umbli cu capul descoperit...

— Ce-i ? repetă Liana intrigată.

— Tu nu vezi ? A dispărut statuia din parc.

* * *

Maiorul Minerva Tutovan intră zîmbind în minister. Se simțea excepțional de bine, dispusă, un vînt formidabil îi suflă în pînze. În primul rînd Keops, papagalul cu creastă regală, progresase mulțumitor, apropiindu-se sensibil de acutele lui Godzilla, cuvîntătorul cu pene roșii al doctorului Radian. Ascultîndu-i performanțele vocale, mătușa Caliopi strîmbase din nas : „Ce-i cu ăsta ? Rage ca un măgar doborît de anemie. Părerea mea este că nu-l hrănești suficient". Minerva, care pentru a nu fi evacuată de vecinii excedați de urletele agonizate ale lui

Keops își capitonase ușile, o privise uluită : „Adică ai impresia că nu face destul zgomot ?“ „Abia îl aud. Pentru cinci mii de lei cît te-a costat animalul, consider că nu-și dă îndeajuns de multă silință“.

Ceea ce adăugase însă considerabil la graficul dispoziției Minervei făcînd să-i țîșnească săgeata în afara chenarului, fusese aglomerația din 320. Nimic n-o stimula mai mult decît înghesuiala, adorînd locurile cu hărmălaie și bătături căznite de pantofi străini. Chiar și azi, la vîrsta matură, se dădea în vînt după bîlciuri, regreta Moșii, și dădea din coate, oriunde întîlnea o mare de oameni strivindu-se cu talent, ca să ajungă în miezul evenimentelor.

„Tovarășe, îi explica ea de pildă colonelului Ionaș, care avea oroare supraaglomerația de inși, lumini și zgomote ale Metropolei și evada ori de cîte ori era posibil pe malul unei ape însoțit de o colecție de undițe, mă cheamă Minerva Tutovan, cetățean al lumii sfîrșitului de veac XX, și nu Daniil Sihastrul“. În intimitate, Minerva considera un sejur pe creasta de munte între „cocoși montagnarzi și capre bronzate“ drept culmea sminteli și aștepta cu răbdare momentul în care protagoniștii urmau să ajungă mai devreme sau mai tîrziu locatarii fideli și de nădejde ai Spitalului nr. 9.

Intră tiptil în birou și își azvîrli expertă basecul. Acesta aterizâ exact pe creștetul lui Macri, care lucra cu spatele spre ușă. Căpitanul tresări puternic, și Minerva începu să rîdă :

— Am exersat o săptămînă ca să-mi însă figura asta.

Căpitanul se ridică : „Clarissim ! Samuraiul e pus azi pe blestemății. Ține-te bine, Macri tată !“

— V-a căutat șeful .A lăsat vorbă să vă prezentați imediat la el.

Colonelul Ionaș abandonă pixul, își împletì degetele și începu să le miște morișcă pe cele groase. O cercetă scurt și începu să rîdă încetișor. Contrariată, Minerva își controlă ținuta : fusta dreaptă din gabardină, albastru petrol ca și jacheta cu croială bărbătească, pantofii plați, comozi, pieptii cămășii cumpărată de la Adam.

Nu sesiză nimic nostim și, ridicînd din umeri, desenă un chip surprins.

— Știi de ce rîdeam ?

— Nu.

— Te cunosc de doisprezece ani, Minerva, și am impresia că în garderoba ta n-a intrat un singur lucru nou. Unde naiba găsești mereu aceeași stofă, de aceeași culoare ? De exemplu, eu n-am văzut gabardină în magazine de cel puțin două decenii. E o țesătură ieșită din modă. Pur și simplu nu se mai face, n-o mai scot fabricile.

— Ei și ? Vă închipuiți că dacă mîine nu se mai poartă matematica, ci dresura de capre — aud că ăla, Mihai Ciucă, a ajuns la eschimoși cu numărul lui — o trec pe zoologie ?

— Bine, dar practic de unde procuri stofa ?

— Din depozitul personal. Am cumpărat acum șaisprezece ani patru baloturi. Mie cînd îmi place ceva cu adevărat, nu mă satur niciodată.

— Am înțeles, suspină Ionaș. Ia loc, ne-a venit de la Miliție un dosar interesant.

Minerva, dintr-o dată atentă, își ațintì privirea ascuțită asupra colonelului.

— Sîntem informați, urmă colonelul, că în cursul nopții trecute, deci chestiune de ore, a dispărut statuia din parculețul de pe Aleea Dr. Contescu.

Minerva se holbă. Ochii negri, în genera! foarte mari păreau acum două talgere umplute cu antracit. Ionaș, care scontase pe efect, rîse încîntat.

— E un banc ?

— Așa, pură realitate și, te rog să mă crezi, toată lumea se simte consternată.

— A cui era statuia ?

— A întregii obști, draga mea. Poate nu m-am exprimat limpede. Se afla în mijlocul parcului, așezată pe un soclu, gen cișmea. Cu un bazinet sub robinetul din bronz, așa cum se construiau cam pe la 1870.

Minerva dădu din cap :

— Am vrut să întreb pe cine reprezenta statuia.

— Pe însuși doctorul Alexandru Contescu. Ionaș, deschise dosarul și citi : „Născut la 1820, repauzat la 23 Februar 1866. Directoru la spitalu Eforie și Așezămintele Elena Doamna. Recunoștință eternă...“ Informațiile

le-am luat de la Consiliul popular. Legenda pretinde că individul a fost un sufletist, filantrop, demn urmaș al străbunului Hippocrate, acorda asistență gratuită săracilor, etc.

Minerva își trecu palma peste breton. O făcea de obicei în două situații : fie cînd „se dichisea", fie cînd se simțea luată cu asalt de vreo surpriză.

— Tot nu mă dumiresc ! Ce-au furat — căci aici e practic vorba de un furt — toată ciușmeaua ?

— Nu, dragă, doar bustul. Piedestalul — să-i zicem — a rămas.

— De unde se știe cu precizie că subtilizarea a avut loc azi-noapte ?

— Părculețul e înconjurat de locuințe. Deci, foarte simplu. Las statuia în parc cînd mă culc și, a doua zi, n-o mai găsesc.

Minerva se ridică și începu să circule agitată prin birou.

— Pe viața mea, dacă am mai întîlnit vreodată o chestie mai fistichie ! Păi mîine dispare Statuia Aviatorilor. Nu m-aș mira să fie opera vreunui țăcănit care o fi citit pe undeva că băieții din Chicago au umflat dama cu torța de la New-York... Dar, apropo, de ce ne-au trimis nouă dosarul ? Avem de-a face cu un furt, infracțiune de drept comun. Deci, de competența Miliției. Și-au închipuit că șomăm ?

— Dragă Minerva, îi explică Ionaș cu răbdare, s-a făcut o anumită corelație cu dosarul Vlădulescu. Statuia constituia una din cutiile oarbe folosite de spioni. Respectiv, mesajele erau depuse sub bucla stîngă a papionului, aș zice mai degrabă, date fiind dimensiunile, funda doctorului Contescu.

— E prima dată cînd aud despre acest amănunt.

Colonelul zîmbi ușor :

— Firește. Nu tu te-ai ocupat de dosar, ci maiorul Grădinaru, pe vremea cînd... aaa... relațiile dintre voi erau, ca să zic așa, cam crispate.

Nasul Minervei, antenă nervoasă, o cîrmi la stînga. Într-adevăr, nu vorbise un an cu Grădinaru, decretînd că „nu întreține relații cu oameni lipsiți de umor și aflați sub escarpenul nevestii". Își permisese ceea ce ea considera a fi o mică farsă. Întîmplător, Grădinaru își uitase pe biroul ei agenda telefonică. Minerva, străfulgerată de o idee magnifică, tăcuse, gură cusută, cu bună intenție. Peste o lună, nefericitul își sărbătorea ziua de naștere. Pe la șaptea seara, se trezise din senin cu vreo cincizeci de inși, încărcați cu sticle, cutii de bomboane și un raion întreg de cravate de 45 lei, dîndu-i buzna în casă, puși pe chef mare. Grădinaru, interzis, simțise că-i vine amețeala. Nu se pregătise, în mod special, frigiderul, chiar epuizîndu-l pînă la ultimul fir de pătrunjel, ar fi făcut cel mult față la cinci-șase persoane.

Nevastă-sa, țîfnoasă și autoritară, după ce-și consumase primele momente de perplexitate, plecase trîntind ușa : „Ai putea să ai afîta bun simț să mă avertizezi cînd convoci un miting într-un apartament de treizeci și șapte de metri pătrați !"

Pînă la urmă, misterul se clarificase. Minerva, aflată într-un moment de dispoziție zglobie, își petrecuse trei seri, sunînd la toate numerele găsite în agenda lui Grădinaru și avansînd invitații irezistibile : „Știți, e ziua soțului meu, împlinește patruzeci de ani. Să nu scăpați nici un cuvînt vă rog. Vreau să-i fac o surpriză". Grădinaru sosise a doua zi la birou furios Bistrița, dar după vreo săptămînă, cînd relațiile urbane cu nevastă-sa fuseseră reluate, îi trecuse. Culmea era că tot Minerva se supărase :

— Auzi ! Să-mi vorbească mie pe tonul și în termenii ăștia ! Hm ! Glume anormale și de prost gust. Adică eu sînt anormală. Halal relații între colegi !

Își ridicase în nouri nasul și așa rămăsese un an de zile.

— Mda, făcu Minerva, alungînd amintirea cu un gest al mîinii. V-ați gîndit că am putea avea de-a face cu un glumeț ?

Un zîmbet larg inundă tot obrazul lui Ionaș :

— Dragă Minerva, spuse cu tîlc, nu toată lumea e spirituală și consider că acesta e un adevărat noroc. Imaginează-ți cum ar arăta orașul acesta, dacă fiecare din noi am avea în dotare glume inspirate...

Minerva trecu peste aluzie cu naturalețe. Se așeză din nou și începu să bată cu unghia degetului mijlociu în postavul vechi de pe birou.

— Știți, încep să mă simt la fel de ridicolă ca omologul meu de la Miliție, maiorul Cristescu. A intrat în folclorul ministerului ca aprig colecționar de cazuri trăsnite.

Ionaș rîse :

— Tipul are și ghinion. Dificil păstrezi poza marțială cînd, cel puțin o dată la doi ani, îți pică o dandana în care evoluează, vedeta principală, o zăpăcită ca Melania Lucu, secondată de inevitabilul Mirciulică, consilier de nădejde.

Minerva ridică din umeri.

— Cristescu e un bleg sentimental. De ce n-am eu norocul s-o întîlnesc ? Din păcate e prea șmecheră ca să se vîre în fieful nostru.

— Nu zi vorbă mare, observă Ionaș. Cunoști aforismul : „ferește-mă Doamne, de blestemul rugii împlinite !"

— E o zicătoare tîmpită, chiar dacă-i aparține lui Shakespeare. Dixi !

*

*

La intrarea Minervei, Dobrescu stătea cîș, pe marginea biroului, bălăngănindu-și piciorul. Macri, de cealaltă parte a mesei, îi relata înfierbîntat fazele unui meci de fotbal transmis în ajun de televiziune.

— Înțelegi, pas ! pas ! fentă, mingea ajunge la Scifo, ăsta centrează, balonul e interceptat de Vercauteren care i-o trimite lui Lecocq ! Cap ! Bară !...

Minerva se opri în prag cu mîinile în șolduri :

— Cu capul în bară o să dați voi, măi băieți ! Va să zică astea sînt preocupările voastre în orele de serviciu ! Bară, pas, fentă, hands !

Dobrescu, fîstîcit, sări de pe masă și înlemni drept ca un plop. Minerva îl măsură scurt :

— De ce te-ai deranjat ? Arătai foarte bine... Nonșalant și flegmatic ca șeriful Bill cel Năprasnic din Arkansas City. În ce film ai văzut poziția ? Rîndul viitor

o să te găsesc probabil cu picioarele pe masă. Ai grijă de cizme : model gaucho. Și acum ce faceți ? Vă uitați la mine ? Macri, te duci la arhivă și ceri dosarul lui Vlădulescu. Ăla de anul trecut. Pînă mă întorc, să-mi scoți principalele date... Dobrescu, tu vii cu mine !

*

* *

— Nu-mi fac mari iluzii, dar așa scrie la abecedar. O cercetare la fața locului este obligatorie.

— S-ar putea, opină locotenentul timid, să găsim totuși ceva. După părerea miliției nu s-au scurs mai mult de zece-douăsprezece ore de la comiterea infracțiunii.

— Ehe, Dobrescu Vasile, degeaba îți sînt dascăl și superior, degeaba te instruiesc ! Încă n-ai înțeles cîte evenimentele se pot consuma în zece ceasuri ? Vorba aia, Dumnezeu a inventat lumea în șase zile. Zece ceasuri înseamnă... Cît reprezintă în procente, Dobrescu Vasile, zece din 144 ? Repede, hai că-i chestie de primară...

— 14,4.

— Extraordinar ! se minună Minerva. Va să zică tot mai știi ceva aritmetică. Deci, încearcă să-ți imaginezi cîte se pot întîmpla într-un interval care reprezintă 14,4% din timpul necesar creării unui univers.

— Permiteți-mi să vă spun, îndrăzni locotenentul, că pînă și doctrina religioasă consideră aceste șase zise ca pe o determinare pur simbolică, dacă nu metaforică. Nu se cunosc exact dimensiunile unei zile în mentalitatea celor care au scris Biblia... Poate... secole, poate milenii.

— Ia te uită ! Ai ceva cultură.

„Așa și așa", îi răspunse în gînd locotenentul.

— Din fericire, declară ca să schimbe subiectul, n-a plouat...

Minerva i-o reteză :

— Ei și ? Tocmai pentru că n-a plouat n-o să găsim nimic. Ce urme vrei să deslușești pe un pămînt ars de un soare torid, uscat ca o coajă de nucă ?

Părculețul i se păru Minervei pitoresc, inspirat și grațios, împrejmuit cu un gard scund din bîrne de piatră împletite. Coroanele princiare ale copacilor asigurau o

umbră permanentă, și Minerva își închipui că, în serile fierbinți de vară, nu era lesne să găsești un loc pe bancă. Soclul, decapitat de statuie, făcea o impresie stranie. Era un paralelipiped înalt, din al cărui pintece țișneau robinetul și micul bazin imaginat în formă de scoică. În jur, pămîntul era bătătorit, și după cum preconizase Minerva care făcu turul soclului, nu exista nici o urmă.

Se înălță pe vîrful picioarelor și își trecu ușor degetele peste suprafața zgrunțuroasă.

— Stau și mă întreb cum au desprins bustul de piedestal. Pare pur și simplu retezat cu lama.

— De ce spuneți „au" ? Credeți că au acționat mai mulți ?

Minerva rise :

— Ai dreptate. Instinctiv, am folosit pluralul. Habar n-am cît este de dificilă operația — sculptura este unul din puținele hobby-uri care nu mi-au alungat somnul și, deși îmi închipui că nu-i imposibil să te descurci singur, cred totuși, dată fiind rapiditatea pe care o presupune o operație clandestină, că s-a cooperat. Am să mă consult în chestiunea asta cu un specialist... Dobrescule, după capul meu, aici în parc, nu ne rămîne decît să prindem muște.

Își plimbă privirea asupra împrejurimilor. Micul scuar era străjuit din trei părți de diverse clădiri. Strada pavată ca odinioară, cu chifle mici de piatră, ținea paralele celei de-a patra laturi.

Făcură înconjorul părculețului, fixîndu-și atenția asupra imobilelor. O vilă pe un singur nivel, cu ferestre scunde și late, ca la vagoanele Pullman, și cu o firmă elegantă — negru și auriu — pe ușa grea de stejar : Dr. Dinu Candian ; o casă veche, cu marchiză și bibiluri de ghips sub cornișe și deasupra geamurilor înalte și, în sfîrșit, o clădire impunătoare cu parter și etaj în stil maur.

— Interesant, făcu Minerva pe gînduri. Casa pare nelocuită.

Locotenentul cuteză :

— Credeți că-i singura din București ?

— Nu băiete, dar abandonate sînt de regulă cocioabele, bordeie prăpădite care așteaptă vizita buldozerului.

Asta e o clădire prea importantă, înțelegi ? Parter și etaj în perfectă stare, construcție solidă și cu pretenții estetice. De unde am dedus, Dobrescule, că-i părăsită ?

Locotenentul începu să transpire. „Iar m-a scos la tablă"...

— Cred, aaa... presupun că v-ați ghidat după perdelele murdare.

— Așa ! Și mătușă-mea Caliopi le spală o dată pe an. Zice că, dacă-s prea curate, se simte ca la sanatoriu.

— Și geamurile sînt murdare.

— M-ai înnebunit cu Sanepidul, soro ! Nu toată lumea e obsedată de cîrpă și detergenți.

— Atunci... nu-mi dau seama.

— Băiete, băiete ! Problema e atît de simplă, că mi-e și jenă că am mai formulat-o. Aleea ! Aleea care duce de la poarta grădinii pînă la intrarea în casă nu-ți spune nimic ? Nu vezi ? Printre dalele de piatră a străbătut iarba. Dar asta n-ar fi nimic. Faptul însă că buruienile nu-s culcate, ci drepte și perpendiculare — mai știi ce-i aia perpendicular ? — dovedește că nu sînt călcate. Mai clar, că nimeni nu intră și nu iese din clădire. Și mai clar ! Că aleea nu e frecventată ! Și asta nu de ieri, alaltăieri. Firele au o lungime de circa zece-cincisprezece centimetri, și în ultima vreme n-a plouat.

— Trebuie neapărat să ne interesăm la Consiliul popular ce-i cu drăcovenia asta.

Instinctiv, mai întoarse o dată capul. La fereastra de la etajul întîi, se afla un chip ciudat, cu ochi albi — nu-și putu da seama dacă-i bărbat sau femeie — de o paloare cadaverică. În aceeași clipă, dispăru.

CAPITOLUL II

— Slavă Domnului, exclamă maiorul Cristescu de la Miliția judiciară, că am scăpat de dosarul ăsta ! Auzi, să dispară bustul unui oarecare doctor Contescu — evident, azi, oareșcare — din mijlocul unui parc, aflat în

mijlocul Bucureștiului. Cazul este atît de trăsnit încă rămînîndu-mi în parohie, mi-ar fi fost peste puțință s nu mă gîndesc la Melania Lupu.

— S-o mai fi cuminţit şi ea, declară locotenentul Azimioară, un mare optimist prin vocaţie, pîntece — are o digestie excelentă — şi un destin amabil, care nu dezamăgise. Ultima oară, ne-a dat chiar o frăţească mînă de ajutor.

— Să sperăm, dragul meu, să sperăm ! Ghinionul cu această distinsă doamnă este că, din cînd în cînd, se plictiseşte. Asta încă n-ar fi foarte grav. Există cinematografe, biblioteci, cluburi Femina şi rummy, deşi pe ea o văd mai degrabă la o masă de maus sau whist. Din nefericire, are şi idei.

— Ei ! Mai seacă şi rezervorul ăsta. În fond, împlineşte şaizeci de ani.

— Un apogeu de maturitate spirituală. Este vîrsta la care marii creatori şi-au zămislit capodoperele.

Azimioara începu să rîdă.

— Să sperăm că Melania şi Mirciulică, vor face excepţie.

— Mie-mi spui ? S-a maturizat îndeajuns, ca să spargă Banca Angliei.

Maiorul ridică receptorul care începuse să zbîrnîie

— Da... ?

Chipul i se crispă instantaneu, şi pe frunte îi apărură cîteva picături de sudoare.

— Da, stimată doamnă, ce mai faceţi ?

Cu o mişcare a capului îi indică locotenentului să deschidă al doilea receptor. Azimioară recunoscu cu oarecare emoţie glasul amabil, cu intonaţii de fetiţă cres cută la pension.

— Trebuie să vă văd neapărat, domnule maior... Chiar asta vorbeam cu Mirciulică şi m-a sfătuit să nu întîrzi nici o clipă.

— Ce s-a întîmplat ?

— Oh ! Nu pot să vă spun la telefon, dar sînt extrem de nenorocită şi presimt că numai dumneavoastră mă puteţi ajuta. De altfel, sînt sigură...

În receptor se auzi un firicel de plîns firav şi maiorul ca totdeauna în confruntările cu bătrîna, îşi simţi inima copleşită de duioşie.

— Cum vă pot ajuta ?

— Vă rog să-mi faceţi o vizită în cursul zilei de azi. Insist căci este o chestiune urgentă. Pot miza ca şi altă dată pe amabilitatea dumneavoastră ?

— Bineînţeles voi încerca să vin în cursul după-amiezii. Se corectă : Voi veni precis.

Închise telefonul şi suflă de parcă Azimioară n-ar fi înţeles cu cine stă de vorbă.

— Melania ! Îşi trecu degetele prin părul umezit brusc : Mai exact, Melania egal dandana.

Locotenentul Azimioară nu era un ipocrit. Avea certitudinea că maiorul nu se înşeală şi, în consecinţă, nu căută nici o formulă prin care să-şi exprime condoleanţele.

- Cristescu izbi cu palma în birou :

— Auzi Azimioară ? Sînt încredinţat că iar o să vizionăm un număr de zile mari ! Al dracului să fiu, indiferent ce i-ar trăsni prin minte, dacă mă mai ocup de o singură afacere în care evoluează Melania ! Mă retrag cu reverenţe şi scrieţi-mi la post restant !

Locotenentul îşi ridică privirea. De astă dată, tot cu certitudine, ştia că maiorul se înşeală.

* * *

Aroma dulce insinuantă de Magie noire îl izbi încă din vestibul. Doctorul Candian se crispă imperceptibil : „Iar a fost fiara aia la noi..." Îşi zvîrli servieta pe canapeaua din living şi dădu năvală în dormitor. Inima îi bătea de emoţie, nerăbdarea, dorul, o spaimă nemărturisită că s-ar putea să n-o găsească pe Liana rămăsesera intacte, la fel de proaspete ca acum cinci ani. Mai cu seamă nopţile de gardă erau chinuitoare. Douăsprezece-paisprezece ceasuri departe de Li, încercînd să-şi stăpînească fantezia, să-şi alunge spaimele, să ţicnească năvala gîndurilor ucigătoare.

De cîte ori asista la întoarcerea medicului acasă, doamna Marta Bădescu, „guvernanta" lui Codruț, se simțea ofensată. Era însă o femeie discretă și știa să se cenzureze. Singura persoană în fața căreia își dezvăluia gîndurile era Valentina, o prietenă din copilărie:

„Mă agasează pînă la vînăt, cînd îl văd cum aleargă disperat să-l sărute papucii, iar la băiat nici nu se uită".

„Ma chère, nu-i singurul bărbat care-și adoră nevasta. Nu văd de ce te simți atît de contrariată".

„Un fleac de femeie!"

„Da, dar cu douăzeci de ani mai tînără. L-ai uitat pe Spiru Danet? Suspenda ședința de judecată ca să dea o fugă pînă acasă să-și „îmbrățișeze păpușa". Și asta la Casație!"

Dinu Candian se aplecă deasupra patului și sărută ușor buzele femeii. Liana deschise ochii, zîmbi, întinzîndu-se cu poftă.

— Ai venit? Cît e ceasul?

— Unsprezece, Li. Ai dormit bine?

— Îhî.

O luă în brațe și o strînse puternic.

— Au! Mă doare...

— Iubita mea! Ți-a fost dor de mine?

— Îhî... Mai lasă-mă să dorm.

— Nu fi leneșă. Îți aduc ciocolata și o țigară. După aia, fetița se îmbracă și luăm masa în oraș.

Ochii ardeau de epuizare pe fața brună cu trăsături de o frumusețe virilă. Avusese o gardă îndrăcită, care-l solicitase, aproape continuu. Nu izbutise să doarmă nici o jumătate de ceas. Dacă ar fi avut doar treizeci de ani nu patruzeci și cinci, nu s-ar fi sfiit să-și mărturisească oboseala, s-ar fi vîrît în pat și ar fi dormit pînă a doua zi. Se simțea handicapat de vîrstă și, tocmai de aceea, își ascundea orice slăbiciune care l-ar fi putut eticheta în ochii Lianei drept bătrîn, practicînd un autocontrol meticulos, obsesiv. Cît ar fi fost de ostenit nu dădea niciodată primul semnalul de plecare, la vreo petrecere, avea grijă să se trezească înaintea Lianei pentru a-și face o toaletă atentă, iar cînd fusese bolnav — o pneumonie — se internase în spital; nevastă-sa nu trebuia să-l vadă umilit de boală, transpirat, cu părul năclăit și

gura arsă de febră, în pijamale șifonate, umede ca niște scutece care trebuiau schimbate din oră în oră. Ar fi înțepenit de groază simțind-o că-i ocolește respirația fetidă, că-i e silă de pielea asudată, lipicioasă.

Doctorul Gogu Manoliu, amic intim, își strîmbase buzele:

— Auzi, flăcău! Cînd iubești, chestiile astea nu contează.

— Uiți ochiul necruțător al tinereții, Gogule! De ce să-i ofer un spectacol dezagreabil, dacă-l pot evita? De ce să fac inconștient comparații care mă dezavantajează? Și, în general, nu vreau să se simtă alături de mine frustrată.

— Frustrată de ce?

— De orice i-ar putea oferi un bărbat de vîrsta ei.

— Adică unul de două'șcinci de ani... Auzi, mon cher! Cînd descoperi tehnica, fă o comunicare științifică pe chestia asta. Iei la sigur Premiul Nobel.

— Ești trivial.

— Ași, realist! Toți ăștia, maturii, de intrați în cooperativa cu persoane minore, cădeți în același păcat: faceți pe tinerii, fluturați drapele de juvenilitate. Vă îmbrăcați ca liceenii, țopăiți ridicol pe ringurile de dans, „fii atent la tetea ce condiție fizică are!", începeți să vă căniți părul.

— Ești sadic, Gogule...

— Și încă vreo cinșpe adjective. Măi, frumosule, tu și ceilalți de-ți sînt colegi în materie, trebuie să înțelegeți din start că vă vîrîți într-o aventură și că trebuie să vă asumați riscurile. Poți folosi o sută, o mie de șprayuri! Cînd te scoli dimineața, sau, chiar spre chindie, tot nu-ți miroase gura a flori ca ăluia de douăzeci de ani care n-are bani să-și cumpere un tub de pastă de dinți. Iar tînăra Julieta trebuie să știe și ea că, la un safé bine garnisit se asortează o proteză strălucitoare, a cinci mii bucata...

Peste zece minute, Dinu Candian se întoarse în dormitor împingînd măsuța volantă. Pe tava de argint, ciocolata fierbinte aromea îmbietor, sucul de portocale scos din frigider aburea sonda de cristal. Alături de țigările Pall-Mall, într-un păhăruț grațios de Bohemia, un tran-

dafir roșu, proaspăt cules din grădină, strălucea de rouă. Era micul dejun al Lianei.

— A venit madame Bădescu ?

— Da, au ieșit la plimbare.

Se așezase în fotoliul de budoar, aprinzîndu-și prima din cele șase țigări pe care și le îngăduia într-o zi. A se conserva, renunțînd aproape integral la toate plăcerile, era încă una din jertfele medicului.

La fiecare înghițitură, Liana trăgea lacom din țigară, și Candian observă cu blîndețe :

— Fumezi prea mult, draga mea.

— Știu, rise Liana. La vîrsta mea și tu făceai la fel. Mi-ai spus singur că, degajat consumai două-trei pachete. Peste vreo douăzeci de ani, probabil că am să fiu și eu mai moderată.

Medicul se crispă ușor. Fără intenție, cu inconștiența tinereții, Liana scăpa zilnic observații dezagreabile, îi amintea mereu de existența buletinului „din alt veac"... Își alungă gîndurile.

„Cît e de frumoasă ! O statuetă de Tanagra, dar blondă. Fiecare gest are grație, ar putea constitui o poză ideală pentru un pictor..."

Observă în treacăt, pe tonul faptului divers care nu comporta vreun interes special :

— A fost Emilia aici ?

— Da ! De unde știi ?

— I-am simțit parfumul.

Și, din nou sufletul i se umplu de venin. O socotea vulgară, trivială, incultă, proștituată de gang. În alte circumstanțe, poate n-ar fi găsit-o atît de repulsivă și i-ar fi acordat fără îndoială calificative mai generoase : picantă, sexy, neserioasă dar, în fond, amuzantă. Nu-i ierta însă faptul că se afla prea aproape de Liana, că o cucerise, că o impresiona. Oricît de mult credea în fondul curat al nevesti-sii — de fapt voia să creadă — îi era teamă de influențe nefaste, de teribilismul caracteristic vîrstei, care te împinge, din dorința de original și formidabil, la alte nesăbuințe.

O singură dată încercase să o lămurească :

— Ce-ai găsit tu la fata asta, Li ? E vulgară, proastă, ieftină. Tu ai atîta rasă, atîta gingășie ! Cine vă vede împreună nu știe ce să creadă.

Liana îi măsurase rece :

— Mă amuză. Nu-i de-ajuns ? Cu cine vrei să mă distrez ? Să-mi epuizez timpul în compania mătușii-tii, distinsa centenară doamna Mathilde Bobescu ?

De atunci se abținuse de la orice observație și chiar încercase, în măsura posibilităților sale actoricești, să fie amabil cu Emilia.

— A ! exclamă Liana. Am uitat să-ți spun o chestie.

— Ce anume, draga mea ?

— N-ai observat nimic cînd ai venit azi dimineață acasă ?

— Ce să observ ?

— În parc ! Închipuie-ți, a dispărut statuia.

— Ce ?

Medicul, palid, țîșni din fotoliu și alergă la fereastră. Rămase cîteva clipe încremenit. Șopti fără să își dea seama :

— Mi-a fost mereu teamă...

* * *

După ce studie cu atenție extrasul de note redactat de către Macri asupra dosarului Gheorghe Vlădulescu, Minerva intră în biroul colonelului Ionaș. Își manifestă intenția de a-l vizita pe deținut, care-și execută pedeapsa la penitenciarul din M. Colonelul se arătă sceptic :

— Nu vreau să te demobilizez, dar n-ai să scoți nimic de la el. L-am văzut de cîteva ori în timpul anchetei. E, în definiția comună, un dur, un neadaptat și, dacă ceea ce afirmă un psiholog asupra personalităților accentuate este valabil, anume că pe acestea le punctează, determinîndu-le evoluția, implicit destinul, o anumită trăsătură de caracter, generatoare de un anume sentiment, atunci ura reprezintă cuvîntul care-l desemnează cel mai bine pe Vlădulescu. Este o pungă de otravă, și pentru mine constituie o enigmă.

— În ce sens ? se interesă Minerva.

Colonelul privi departe, peste umerii ei.

— Draga mea, omul acesta nu a împlinit încă patruzeci de ani... Cam pe aici. A trăit, deci, a copilărit, s-a maturizat în condițiile de după anii '50. Nu avea cum să regrete un modus vivendi de dinaintea războiului, iar situația modestă a părinților — un învățător și o umilă funcționară — nu generează păreri de rău. Dacă mai pot înțelege, apelînd la întreaga mea obiectivitate, că feciorul lui x, mare moșier, industriaș, sau om de afaceri, are nostalgia cultivată de familie a fostului regim, pe Vlădulescu nu-l pricep sub nici o formă. Părinții sînt modești — i-a vizitat Grădinaru —, locuința, tipic micburgheză, exclude ca ridicolă ideea de avere, mentalitatea aparține unor oameni echilibrați, care nu plîng după aurul bunăstării „de pe timpuri". Și atunci ? De unde, de ce atîta venin ? N-a avut necazuri, și-a făcut studiile în condiții normale, a dus o existență care, prin confortabil și lipsă de accidente, devine chiar monotonă. Și atunci, iarăși, de ce ?

Minerva sălta din umeri :

— Probabil trebuie totuși să acceptăm ideea răului existent în unii indivizi, indiferent de condițiile și mediul în care evoluează. În orice caz vreau să-l cunosc.

Colonelul surise :

— M-am obișnuit să mizez pe intuiția ta. Încearcă ! Un amănunt însă trebuie să-ți fie limpede. Te vei izbi de zidul unei fortărețe. Individul este condamnat la cincisprezece ani. Pentru el, mai rău decît închisoarea, nu există nimic. Nu mai are nici o miză, nu mai are ce pierde. Îndoi-m-aș, deci, să fie dispus să-ți ofere ceea ce colaboratorii noștri mai tineri ar numi un pont.

— Nu, făcu Minerva, nu mi-l va oferi, dar s-ar putea să-i scape.

* * *

După ce Codruț înghițea ceașca de lapte de la ora cinci, obligațiile doamnei Marta Bădescu încetau. În serile cînd anții Candin voiau să iasă, o rețineau plătindu-i ore suplimentare. Nu locuia departe și, în maximum jumă-

tate de ceas, mergînd pe jos, se afla în locuința ei din strada Popa Tatu. Aici, într-un bloc micuț, avea un apartament de două camere cu dependințele respective, un pekinez și amintiri puține.

După moartea soțului ei, Manole Bădescu, fost judecător, spre deosebire de marea majoritate a văduvelor se debarasase în mod sistematic de aproape toate obiectele care țineau de trecut. Își schimbase locuința, luînd un apartament mai mic în același bloc, vînduse biroul și biblioteca juridică ale bărbatului dispărut, își luase altă mobilă — ușoară, practică, funcțională — păstrînd doar două scrinuri și o vitrină stil, piese veritabile care făcuseră parte din zestrea ei.

Neamurile și cunoștințele o asistaseră contrariați :

— Sînt de-a dreptul consternată, îi spusese, de pildă, aceiași Valentina, cea mai veche prietenă. Procedezi de parcă ai vrea să-l uiți complet pe Manole. Și doar vă știu de-o viață. Totdeauna am avut impresia că sînteți foarte uniți.

— Dar chiar așa am și fost și, dacă ar fi s-o iau de la început tot pe Manole l-aș alege.

— Atunci ?

— Tocmai pentru că mi-e greu să am mereu în fața ochilor martorii unei fericiri apuse. Am șaptezeci de ani și știu că nu mă mai așteaptă nu bucurii, dar nici măcar ceva special, cu excepția — bătu în lemn — vreunei boli. Ți-li minte cobaltul meu din dormitor ? De cîte ori îl vedeam, îmi dădeau lacrimile. L-am cumpărat la Capri, în '33 Eram în voiaj de nuntă, superbă, elegantă și fericită. La fiecare aniversare a căsătoriei noastre, Manole îl umplea cu trandafiri albi... Azi sînt bătrînă, urîtă, proot îmbrăcată și nimeni nu-mi mai aduce trandafiri albi. E un simplu exemplu.

— Ești deprimată, ma chère.

— Nici pe departe cît aș fi fost, dacă rămîneam să veghez între ruine. Nu-ți mai spun că mi-e mult mai ușor să întrețin casa. Numai ștersul prafului în sufragerie îmi lua pe vremuri jumătate de ceas.

Întoarsă acasă, Marta Bădescu, scotea cățelul la plimbare, încheindu-și seara cu o carte sau ascultînd emisiunile la radio. N-o interesa televizorul și refuza constant

nvitațiile prietenilor sau ale vecinilor amabili. Se simțea mai bine singură și acceptase să intre în serviciul familiei Candian nu atît pentru rotunjirea venitului, ci pentru faptul că, suferind de arterită, medicul îi recomandase multă mișcare.

— Dacă aș fi dispus de toată ziua, precis n-o făceam. Azi mi-e lene, mîine plouă, sau ninge, sau e prea cald. Așa sînt obligată să ies și, vrînd nevrînd, mă plimb.

În drum spre casă, Marta Bădescu se opri ca totdeauna la Expresul din Piața Palatului. Nu făcea nici un fel de gospodărie și, după moartea lui Manole, gurmand și gourmet, în același timp, amator de bucate sofisticate, descoperise deliciul meselor tip bufet rece, încropite din pachețelele de băcănie.

Pe palier o întîmpina lătratul cățelului care simțea că s-a întors încă dinainte de a fi băgat cheia în broască. În vestibul simți miros străin, de fum de țigară. Se dezbrăcă de jachetă și aruncă o privire reflexă în oglinda cuierului :

— Tu ești, Bebe ?

— Hello, mamă !

— Pentru Dumnezeu, schimbă-ți țigările. Astea miros groaznic.

— Nu eu le fabric !

— Ți-am spus de atîtea ori ! Fumează mai puțin și-ai dă-ți poți permite un tutun mai scump.

O aștepta în fotoliu, cu picioarele extrem de lungi repezite spre mijlocul încăperii. Era un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani. Înalt, extrem de suplu, blond, de o izbitoare distincție. Osatura, întreaga geometrie a obrazului, noblețea încheieturilor și a degetelor fine trădau rasa cizelată de-a lungul multor generații. Costumul de vară bleu îi venea bine, și mîngîind cățelul care se cățăra fericit pe poale, îi strecură o privire mulțumită.

— Cu ce ocazie pe aici ?

Se vedeau destul de rar, uneori o dată la cîteva săptămîni. Bebe Bădescu lucra la studiourile cinematografice din Buftea, îndeplinind diverse funcții secundare. Nu avea studii superioare, ceea ce constituise marea decepție a lui Manole Bădescu și o rană, pe care anii nu

zbutiseră s-o vindece, pentru bătrînă. Își iubea băiatul, copil unic, dar făcea parte din nefericita specie a celor care nu știau să se mintă — uneori, automistificarea e salutară — și sentimentele, cît de puternice, n-o legau la ochi. Marta își cunoștea fiul pe degete, îi accepta defectele cu resemnarea înțelepților. Era o sceptică și nu credea în corijarea individului. „Mai veche decît deprinderea e firea. Poți șlefui un om, îl poți eticheta, îi dai un polei pentru ca accidentele de caracter să fie mai puțin stridente, dar în fond rămîne același. E suficientă o împrejurare propice, pentru ca tot ce a fost aparent înlăturat cu o bidinea de precepte, norme, reguli să țîșnească la suprafață cu violență".

Superficialilor sau celor cu un simț analitic mai firav, Bebe Bădescu le făcea o impresie excepțională. „Fin, are o eleganță naturală, distincție, inteligență, un adevărat aristocrat", sunau calificativele curente care circulau pe seama lui. Le auzea și bătrîna, mulțumindu-se să le înregistreze cu un clipit ceva mai des. Era frivol, snob, egoist, iar inteligența — mai mult zgomotoasă decît autentică. Încredințat că soarta îl hărăzise ca ales, simțindu-se extraordinar de bine în propria-i piele, nu s-ar fi schimbat nici pe șahul Persiei, crezînd orbește în steaua lui. De pildă, dacă i s-ar fi oferit mîine o coroană de rege, Bebe nu s-ar fi prăpădit de buimăceală și, eventual, ar fi primit-o cu aer senioral de mare favoare.

Un anumit optimism, care ținea de inconștiență și infatuare, îi asigurau o bună dispoziție permanentă : „Totul se rezolvă. Și dacă o problemă nu se rezolva în maxim șase luni, înseamnă că nu exista...".

— Noutăți ?

Bebe dădu din umeri :

— Noutăți ! Lucrăm la un scenariu de Mircea Mihai, îl știi... A scos anul trecut Taifunul.

Avea un glas nazal și emitea cuvintele pe un ton caracteristic : „nimic nu-i important, nu merită discutat...".

— Ceva interesant ? insistă bătrîna.

Sensul de fapt era altul : „ceva interesant pentru tine ?".

— Ași ! Un fleac. N-avem scenariști, e o realitate, muncim ca niște negri să scoatem ceva din ceea ce gri-

fonează fără har maestrul. Rise superior : Eu nu pot să scriu ca ăştia... Ideile mele sînt de altă factură şi pentru altă clasă de regizori. M-aş putea înţelege eventual cu un Cramer...

— Înţeleg, oftă bătrîna. Tu ai mînca ceva ?

Bebe dădu din mînă. Spre deosebire de taică-su, mesele constituiau pentru el un pretext. Nimic nu-i stîrnea în mod deosebit, apetitul, iar la restaurant — totdeauna select — comanda diferite feluri ţinînd seama de gradul de simandicos al denumirii.

— Nu mi-e foame. Ce mai fac amicii tăi, Candienii ?

— Tu n-ai mai trecut pe la ei ?

Bebe îi frecventa destul de des, dar avînd grijă să evite orele în care ar fi putut-o întîlni acolo pe maică-sa. Îl umilea situaţia înjositoare de „guvernantă" — „îi administrează ţînculuí cum să spună că vrea pipi en francais" — şi, în consecinţă, Candienii ignorau total relaţia lor de rudenie. Coincidenţa de nume — simpla coincidenţă. Bădescu e, în fond, frecvent.

Doctorul Candian nu făcea pasiune pentru Bebe. Îl suporta însă amabil, dată fiind legătura lui Marta Varlam, veche prietenă de-a casei şi pentru că dădea nota bună la sindrofiile cu pretenţii.

— N-am avut timp. De fapt, am lipsit mai tot timpul din Bucureşti. Azi vin prima oară după aproape două săptămîni.

Bătrîna zîmbi ironic :

— Mă simt extrem de flatată, mon petit. Făcu o pauză şi adăugă : Ai nevoie de bani ?

Bebe păru ofensat :

— Îţi închipui că numai pentru bani vin ? Vezi, asta detest eu la tine : te comporţi de parcă în permanenţă ai avea ceva să-mi reproşezi.

— Nu, oftă Marta Bădescu, de mult nu-ţi mai reproşez nimic.

Bebe îşi împreună vîrful degetelor într-un gest meditativ.

— Deci, nimic nou la Candieni.

— Spune-mi exact ce te interesează. Trebuie să ştii însă, că nu-mi fac confidenţe.

— Confidenţe ! Cînd petreci acolo zilnic şase-şapte ore, nu-ţi pot ascunde mare lucru.

— Ce ar fi de ascuns ?

Bebe păru că se eschivează.

— Vorbesc în general.

Bătrîna îl privi mai atentă.

— De ce nu te duci tu să faci cercetări la faţa locului ? Ai uşile deschise, iar chestiunea, bag de seamă, te preocupă.

— A, nu, nu-i deloc momentul, făcu Bebe pe gînduri.

— De ce nu e momentul ?

Bebe întoarse capul, zîmbi fals şi se ridică :

— Ţi-am spus, n-am timp.

În vestibul, maică-sa îl ţintui locului, punîndu-i mîinile pe umeri :

— Fii atent să nu faci vreo prostie. Nu ai pe nimeni care să te ajute. În orice caz, lasă-i pe Candieni în pace.

Fiu-său se descotorosi delicat din strînsoare :

— De la o vreme ai idei... Tu vieillisse, maman, au revoir...

Marta Bădescu rămase gînditoare, cu o grijă nelămurită în suflet. Totdeauna presimţise actele necugetate ale lui Bebe. Şi, totdeauna fusese incapabilă să le prevină.

Se culcă într-un tîrziu, fără să scoată căţelul la plimbare şi fără să deschidă pachetele de la Expres, uitate în frigider.

* * *

Da... Aceeaşi atmosferă de „cîndva, de altădată", de vechi... Un vechi aparte, zglobiu, gingaş strălucitor, graţios. Vechi, dar nu bătrîncios.

Acelaşi Mirciulică blazat şi taciturn, aceeaşi femeie încîntătoare, de un discret dar irezistibil farmec. Acelaşi surîs „de casă bună", aceeaşi căutătură — flori palid-albăstrele, aburite de o feminină nesiguranţă.

Lui Cristescu i se păru însă că desluşeşte o undă de tristeţe — ceva cu total nou în arsenalul Melaniei Lupu — în colţul buzelor tremurînde şi al privirii neliniştite.

— Nu v-am văzut de multă vreme, debută Melania. Nu e un reproș... Mi-am închipuit că sînteți ocupat și, vă rog să mă credeți, nu m-am simțit neglijată. Am știut în tot acest timp că vă gîndiți la mine.

— Nu vă înșelați, bîlbîi maiorul, ca totdeauna tulburat în prezența bătrînei.

— Ce mai faceți ?

„Hm ! gîndi Cristescu. Politicoasă pînă în cercei. Individul bine crescut nu intră imediat în subiect, manifestă cald interes pentru persoana interlocutorului. Pariez pe ultima pereche de pantofi că urmează să-mi solicite relații despre Azimioară, domnul acela dolofan și drăgălaș...".

— Mă bucur că aud vești atît de minunate. Și Subalternul dumneavoastră ? Domnul acela dolofan atît de prevenitor, Azimioară...

— E într-o condiție excelentă și vă transmite omagii.

— O ! Sînt încîntată să constat gentilețea tinerilor. Pentru noi, cei în vîrstă, orice gest de amabilitate constituie un cadou neașteptat.

Maiorul, nerăbdător și vag îngrijorat — niciodată nu puteai ști la ce te aștepți din partea Melaniei — se interesă direct :

— Aveți necazuri ?

Bătrîna își rotunji ochii a mirare :

— Se cunoaște ? Într-adevăr, aveți un spirit de observație foarte fin, căci eu am fost învățată să mă stăpînesc, să-mi ascund stările de spirit mai..., speciale. Cîteva lacrimi i se prelinseseră pe obrajii roz, emailați : O! Iertați-mă ! Acum o să credeți despre mine că sînt o mincinoasă. Evenimentele însă mă depășesc.

Deși Cristescu, după atîția ani, nu știa niciodată cînd bătrîna e sinceră sau își consumă cîte un număr, se simți totuși emoționat.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, ce s-a întîmplat ?

Melania suspină și dădu să se ridice :

— Să vă servesc întîi o ceașcă de ceai.

— Lăsați ceaiul, făcu excedat Cristescu.

— Aveți dreptate, nu-i o băutură pentru persoane puternice. Poate preferați un rachiu de drojdie, propuse senină. Am descoperit această specialitate de curînd. Este

preferința instalatorului nostru, un bărbat cu multă experiență. Pînă a ieșit la pensie, a fost îngrijitor la circ. Știți, persoanele care fac duș cu furtunul animalelor cînd dau semne de nervozitate. Îmi închipui că îți trebuie multă energie în această profesiune.

Maiorul oftă adînc, apoi se resemnă. „Dacă mă ia cu istorioare în care evoluează exotici — fost pompier, gropar, vidanjor etc., — toți distinși, cu experiență și oameni de cultură, înseamnă că lucrurile nu sînt chiar atît de grave".

Melania servi băutura în două pahare mari de apă, și Cristescu se întrebă îngrijorat dacă nu cumva bătrîna a început să tragă la măsea... Se abținu de la orice comentariu și luă o înghițitură de rachiu. Îl găsea infect, mai ales datorită aromei. Din același motiv, nu suporta țuica.

— Simt, zise Melania punînd paharul pe masă, că am prins puțin curaj. Izbucni pe un ton patetic : Domnule maior, trăiesc un moment teribil ! Există un proverb : necazurile nu te întreabă cîți ani ai... Îmi închipuiam că am ajuns la o vîrstă care mă scutește de supărări mari. Conchid că naivitatea mea nu va încărunți niciodată.

— Poate vă hotărîți să-mi spuneți despre ce este vorba.

Melania Lupu își presă delicat ochii cu batista.

— Aș prefera ca Mirciulică să nu asiste la discuție. În ultima vreme e de o sensibilitate care mă neliniștește pe drept cuvînt.

Luă motanul în brațe și-l duse în bucătărie. Maiorul o auzi umblînd la frigider.

„Îl mituiește!".

Se întoarse aferată, își netezi poalele fustei și declamă cu o voce tremurată :

— Domnule maior, sînt profund îndurerată și jignită pînă în adîncul sufletului.

— Adică ?

În ochii bătrînei se iviră din nou lacrimi :

— Unchiul meu a fost furat !

Cristescu se agăță de brațele fotoliului amețit. Cum venea chestia asta ? Da, trebuia să se aștepte la o trăsnaie. Unchiu-său, care o fi avînd vreo sută de ani, fu-

rat ! Furat ca un stilou, o servietă sau un portofel ! Dintre toate situațiile născocite de Melania, aceasta era fără îndoială cea mai reușită. Respiră adînc și izbucni să articuleze :

— Îmi puteți oferi cîteva amănunte care să mă facă să pricep un fapt... mai puțin obișnuit ? Semnalmentele persoanei, vîrsta, împrejurările...

Melania clipi, mărunt și des, semn că a înțeles, găsind cu cale să și suspine :

— Este o persoană impozantă, cu multă prestanță și distincție. Poate că unora li se va părea demodat, dar poartă barbă împărțită în două și o mustață în ghidon de bicicletă. Sînt amănunte care, am spus-o întotdeauna, virilizează obrazul unui bărbat. În privința caracterului, fără a fi orbită de un subiectivism îngust, de familie, pot afirma că întrunește buchetul celor mai nobile însușiri : generozitate, o distinsă inteligență, o emoționantă înțelegere pentru natura umană.

— Portretul e splendid, i-o scurtă maiorul și cred că ați reușit să-mi redați, perfect, imaginea. Cînd... a fost răpit ?

Melania clipi senină.

— Alaltăieri noapte.

— Unde se afla ?

— Firește, la domiciliul lui, pe care nu-l părăsește niciodată.

Cristescu își închipui că înțelege despre ce este vorba. Faptele erau extrem de simple. Bătrînul, sclerozat desigur, ieșise să se plimbe sau cu vreo treabă oarecare și apoi uitase drumul spre casă, cum îl cheamă. Nu era primul caz și, chestiune de ore, „Furtul" avea să fie clarificat. De ajuns să dea peste un milițian care să-l ia de mînă și să-l ducă la post. Urma confruntarea datelor persoanei cu disparițiile semnalate în perioada respectivă, de timp, și ștampilă oferită de familie cu ocazia întoarcerii fiului risipitor. Se simți ușurat și rosti cu căldură:

— Să nu fiți îngrijorată. Sînt încredințat că va fi găsit cît de curînd. Se interesă, întrebare convențională birocratică : Ce vîrstă are unchiul dumneavoastră ?

Se aștepta la o cifră cochetînd cu nouăzeciul. Melania răspunse senină :

— O sută șaizeci și șase de ani.

Maiorul simți atît de concret cărămida căzută în cap, încît își auzi zgomotul craniului țăndărit. Obiectele din încăpere, chipul Melaniei deveniseră stacojii, opintind în secunda următoare spre albastru.

„Își bate joc de mine... Cu adevărat, începe să devină inadmisibil...".

Bătrîna se simți obligată să dea unele explicații.

— E unchiul meu mai mare, fratele bunicului.

— Sînteți sigură...

— Dar bineînțeles, îmi cunosc rudele.

— Altceva ! o întrerupse Cristescu sleit. Sînteți sigură că n-a uitat cînd s-a născut ? Sau poate că dumneavoastră încercați unele... confuzii.

Melania îi aruncă o privire înveselită :

— Dar nu încape nici o confuzie. Scrie pe el...

— Cum adică scrie pe el ? Ce scrie ?

— Anul nașterii. Așa se obișnuiește la personalități.

— Personalități ?!

— Da, personalități ! Păru dintr-o dată jignită : Nu considerați că doctorul Alexandru Conțescu a fost o personalitate autentică ?

Nimicit, maiorul se prăbuși în fotoliu.

„Sînt un imbecil ! Trebuia să-mi dau seama că-i vorba de statuie. Nebuna însă m-a obișnuit cu combinațiile cele mai smintite, și în fața ei îmi pierd judecata limpede și simțul realității...".

— Nu vă dați seama cît sînt de afectată. Acest bărbat eminent care merita să rămînă acolo pe soclu, o pildă vie pentru generațiile care i-au urmat. Doctorul Conțescu este cel ce a înzestrat omenește primele spitale pentru săraci, a înființat cele dintîi case de copii și pot să vă spun că ocrotea părintește toate animalele orfane din cartier. Pînă și șoarecii, o vietate drăgălașă, susțin mulți, dar pe care eu una nu i-am îndrăgit, căci anatomic îmi jignesc simțul estetic, nu sînt îndeajuns de proporționați, găseau în inima unchiului meu o tandră înțelegere.

„Clar ! concluzie Cristescu. Melania nu s-a iscat așa, în mod excepțional. Are o ascendență notabilă...".

— Trebuie să vă spun că m-am interesat imediat la Consiliul popular. Am dat de un domn foarte simpatic, dar care are un obicei ciudat : Cînd te ascultă, stă tot timpul cu gura căscată. Nu chiar ca la „închide ochii și deschide gura !", dar îndeajuns pentru a produce un curent continuu. Părea că nu se simte prea bine și m-a condus pînă la ușă cu o politețe plină de rîvnă, asigurîndu-mă că nu-i vorba despre o măsură edilitară.

Politețea plină de rîvnă... Îmi închipui și eu, gîndi Cristescu. Garantez că, după ce a scăpat de Melania, a tras o dușcă și nu-i exclus ca în următoarele douăzeci și patru de ore să-și fi vizitat medicul...".

— Atunci, reluă Melania, în disperare de cauză, m-am adresat dumneavoastră. Adăugă tremurat : N-am pe nimeni altcineva, sînteți singura persoană importantă pe care eu pot miza.

Îi scăpară din nou cîteva lacrimi. Maiorul, deși la capătul puterilor, respiră mai normal :

„Uite o dandana pe care am scăpat-o !".

— Credeți... Credeți că mă puteți ajuta ?

— Regret stimată doamnă, dar chestiunea nu este de resortul meu. Vă voi recomanda însă călduros maiorului Minerva Tutovan, care se ocupă de acest dosar.

Chipul Melaniei se lungi.

— Am înțeles bine ? E vorbă despre o doamnă ?

— Exact. O doamnă și, vă asigur, foarte competentă.

— Știți... Aș fi preferat să... colaborez cu dumneavoastră. Doamnele mă înțeleg mai greu. Probabil că amănuntul ține de o structură singulară, dar prietenii mei cei mai buni au fost întotdeauna bărbați.

Maiorul își desfăcu brațele.

— Situația mă depășește.

În sinea lui jubila.

„Numai de dragul unui moment ca ăsta și merită să trăiești. Cea mai superbă confruntare la care puteam să asist : un meci între Samurai și scumpa, irepetabila noastră Melania. Ei bine, băieți, mi-a venit și mie rîndul să pun pariuri, tolănit în fotoliu...".

Pe obrazul Melaniei un rid vizibil, ivit între sprîncene, îi trăda îngrijorarea.

„O femeie... Te înțeleg, draga mea. N-are ce să te bucure... Te-ai obișnuit cu domnul maior Cristescu, care te înțelege și te menajează. Nu te poți aștepta la același lucru din partea unei doamne. Cu cît sînt mai inteligente, cu atît devin mai dificile... Iar tu, Melania, le-ai stîrnit de cînd te știi invidia...".

Pînă la minister maiorul o ținu în pas gimnastic. Tremura de nerăbdare să-i dea vestea Minervei și, realmente, se simțea scuturat de frisoane.

— În viața mea n-am fost atît de bine dispus ! exclamă zvîrlindu-și paltonul și fularul pe birou.

Azimioară îl cercetă zîmbind curios. Într-adevăr, maiorul arăta radios și cu douăzeci de ani mai tînăr. Mai-mai să-i pui un cerc și un băț în mînă.

— Bomba ! Melania, chère Melania, face parte din distribuția dosarului cu statuia.

— Fantastic ! O scăpă coloneiul, turtit de senzație.

Cristescu își frecă mîinile.

— Ascultă, băiete ! Știu că o să ne distrăm strașnic ! Repeta parcă nevenindu-i să creadă : Melania — Minerva ! Magnific ! Abia aștept să-i servesc vestea asta frumoasă Tutovancăi. Parcă o aud cum mă încuraja ea : „Ești fraier, Cristescule ! Cît ai clipi de două ori, eu ți-o făceam K.O. ! Ce naiba ?! Vrei să te învăț cu meserie... ? Te-au speriat o fragedă țicnită de o sută de ani și o turmă de mițe..."

Asta în dosarul cu pisicile negre ! Ridică receptorul și ceru un interior. Dădu peste căpitanul Macri care-i răspunse că Minerva poate fi găsită la birou, în dimineața următoare.

— Nu-i nimic. Și mîine e o zi. Îl măsură pe locotenent, mereu încîntat : Tu pe cine pariezi ?

Azimioara clătina din cap.

— Greu de spus... Aș opina pentru meci nul. Dumneavoastră ?

— Merg doi contra unu pe Melania ! Cel puțin pentru graficul sistemului nervos al fiecăreia, la sfîrșitul partidei.

CAPITOLUL III

Minerva ajunse la penitenciarul M. în jur de ora zece dimineața. Privit de afară, stabilimentul n-avea nimic special și un neavertizat l-ar fi considerat — date fiind clădirile banale, scunde și lungi — ceva între grînar, depozit sau garaj.

Ziua era splendidă, exemplar strălucit al anotimpului de vară. Minerva, cîtadină înverșunată pe care natura o lăsa absolut rece — în literatură sărea totdeauna paginile cu descrieri pe temă —, inventarie, (deci cerebral, nu cu simțirea) minunățiile meleagului : soare radios, cer limpede, copaci cu verdele încă intact, iarbă, gîze, fluturi fără treabă, zumzet de albine, margarete. Minerva, avea o fantezie de o factură specială, și aceasta se manifesta în toate direcțiile. Fără să fie o animistă, acorda diferite calități sau defecte omenești animalelor, păsărilor, obiectelor înconjurătoare. De pildă, nu se putea uita la o margaretă fără să-și imagineze o fată frumoasă, sănătoasă, dar cretină. „N-are inteligență, asta e !" Urmînd același curs, girafa constituia prototipul guvernantei englezoaice, etînjenelul — un individ ros de tuberculoză.

Minerva, anunțîndu-și din ajun venirea, Vlădulescu nu fusese scos la lucru. Pînă să fie adus în vorbitor, Minerva se întreținu cîteva minute cu directorul penitenciarului, un bărbat mai în vîrstă, pe al cărui chip se citeau semnele unei oboseli cronice.

— Cum vă descurcați pe aici ? întrebă convențional Omul zîmbi :

— Ne descurcăm, n-avem încotro.

— Aveți probleme ?

— Hm ! Probleme există și într-o grădiniță de copii.

Minerva exclamă pe un ton optimist :

— Sînt încredințată că vă descurcați admirabil. Mi s-a relatat că aveți multă înțelepciune și un tact pe care l-ar putea invidia orice diplomat.

Directorul rise :

— Poate ! Dar eu sînt unul ! Deci o singură minte, împotriva unui „colectiv", de creiere. Și n-aveam, de-a

face cu mielușei și porumbițe... Mi se pare că a venit. Da ! Vă las singuri.

Gheorghe Vlădulescu, în picioare, o privea cu o curiozitate bine stăpînită. Minerva ezită o singură clipă asupra tonului ce urma să-l imprime discuției. Cîntărind scurt individul — un dur, categoric inteligent pe care, în nici un caz, nu-l păcălești cu panglici, baloane de săpun și iepurași scoși din buzunarul de la ceas — se hotărî să joace strîns. Abordarea va fi directă, bărbătească, pe undeva și într-un anume sens de la egal la egal, fără familiarismele persoanei a doua singular pe care, în munca de anchetă Minerva le condamnase totdeauna.

— Stați jos !

Vlădulescu înclină ușor capul în semn de mulțumire și își trase un scaun pe sub masa lungă, de trapeză. Era un bărbat înalt, osos, cu maxilare puternice. Privirea, pe jumătate camuflată de pleoapele mult coborîte, se deșlușea pe obrazul bătut de soare, ca o ață. Surprinzătoare erau mîinile fine, cu unghii îngrijite, în ciuda muncii brute.

„Ai zice că ară la gherghef, nu..."

— Bănuiesc, începu Minerva convențional, că întrevederea aceasta vă surprinde...

Vlădulescu nu răspunse. Un clipit scurt doar confirma că o auzise.

— Iată despre ce este vorba. Ați fost unul din principalii acuzați în afacerea de la Păunița. În ciuda competenței și conștiinciozității colegilor care v-au anchetat, am impresia că mai sînt unele probleme de elucidat.

— Tot ce am avut de declarat am făcut-o în biroul dumneavoastră și în fața instanței. N-am nimic de adăugat, nu știu nimic mai mult. Adăugă imperceptibil, ironic : Numai ancheta a durat șase luni de zile. De ajuns, să-ți povestești nouă vieți, fără să mai rămînă nici măcar un minut neinventariat.

Avea un glas plin, cultivat, bine ținut în bețuri. Nu șovăiala, nu tremolourile emoției sau aie mîniei, nu vibrația ori accentele resentimentului.

— În principiu aveți dreptate. Există însă uneori fapte, aspecte care, constituind amănuntul-fleac într-un dosar, își pot dovedi relevația în altul. La Păunița, ați

fost adjunctul inginerului Dragoman. Mai bine zis, mîna dreaptă. Într-una din zilele toamnei 198... în timp ce lucrați împreună la domiciliul său, a fost vizitat de doctorul Candian...

Vlădulescu i-o reteză scurt :

— Nu-mi amintesc.

— Faptul a fost totuși consemnat.

— Nu eu întocmesc procesele verbale.

— Totuși ați semnat.

— Amănuntul că Dragoman avusese o vizită. Pe cine anume, habar n-am. Relațiile noastre erau strict profesionale, nu mă introdusese, și nici nu mă interesa, în cercul intimilor.

Minerva își coborî privirea.

— Am înțeles... Altceva ! Cunoașteți Aleea Dr. Alexandru Conțescu ?

— Nu.

— Aceasta, zîmbi Minerva, s-ar putea numi o minciună inabilă, dar, cînd am de-a face cu interlocutori de o anumită vîrstă, evit termenii care i-ar putea face să roșească.

— Nu vă sfiiți.

— Mulțumesc. Deci, mințiți. În parcul din Aleea Conțescu, la statuia ilustrului medic, se află plasată una din principalele cutii oarbe. Ați folosit-o și dumneavoastră.

— Exact. Nu cunoșteam însă numele străzii.

— Ihi ! făcu Minerva. Iată o posibilitate la care nu mă gîndisem. Rămînem deocamdată pe același meridian. În fața laturii de N-V a parcului există un imobil pe două nivele în stil maur.

Fără ca Vlădulescu să reacționeze, Minerva simți că brusc aerul se încărcase de electricitate. Individul nici măcar nu clipise, nicio flăcăruie, săgeată, undă de tresărire nu-i traversase privirea și totuși, de parcă i s-ar fi transmis un semnal din eter, Minerva intuì că a atins o problemă care pe Vlădulescu nu-l lăsa indiferent.

Îl trăda și graba, înainte ca Minerva să formuleze o întrebare legată de clădirea respectivă, de a preciza.

— N-am făcut niciodată turul parcului și...

Minerva îl întrerupse zîmbind șăgalnic :

— Domnule Vlădulescu, nu m-am născut la ultima ploaie. Chiar și un novice, cînd se avîntă într-o acțiune clandestină, studiază întîi împrejurimile, cîntărind riscul de a fi interceptat în timp ce consumă un act sau altul.

Vlădulescu sălta din umeri.

— Nu cunosc, în orice caz n-am reținut respectiva clădire.

— Și totuși, riscă Minerva, ați frecventat-o, și nu o dată.

— După cîte bag de seamă, ricană Vlădulescu, știți mai multe decît mine.

— Unul din vecinii imobilului v-a văzut în cîteva rînduri.

Vlădulescu își ridică pleoapele și, pentru prima dată, Minerva îi văzu ochii. De un verde opac, cu o privire ermetică. O privire de statuie.

— În definitiv, ce vreți de la mine ? Să colaborăm ?

— De ce, da ?

Bărbatul se aplecă peste masă :

— De ce, Da ?

— Pentru că, de exemplu, dumneavoastră, oferindu-ne un minut de ajutor, să vă mai răscumpărați din păcate.

Vlădulescu începu să rîdă, lăsînd să i se vadă dentiția încîlcită, dar puternică.

— Să-mi răscumpăr păcatele ! Asta, probabil, ca un efect al programului de reeducare de aici.

— Și iar, de ce nu ? În fond, reeducarea elementelor antisociale reprezintă unul din scopurile esențiale ale acestor instituții.

Vlădulescu o cercetă ironic :

— Ați izbutit cu mulți ?

— Cu destui. Și chiar dacă nu totdeauna reușim, oricum se realizează cel de-al doilea deziderat ; izolarea acestor elemente, împiedicîndu-le astfel să dăuneze societății.

— Vă urez succes pe mai departe. În ceea ce mă privește, considerați-mă izolat.

Minerva oftă și-l privi îndelung. Vlădulescu își ieșise din armura de gheață, și pe chip i se citea un soi de

triumf. Aerul victorios al celor învinși, cînd simt că, pierzînd totul, pot lupta pînă la capăt, pînă la exasperarea învingătorului.

— Încerc să intuiesc, domnule Vlădulescu, ce anume v-a înrăit în asemenea măsură încît să vă otrăviți singur existența ? Nu poate fi fericit, cineva, chiar în condițiile normale din punctul de vedere al libertății, care nutrește în permanență sentimente de ură, o nemulțumire de fiecare clipă și care-i arde ifecare celulă. Cazul dumneavoastră îmi poartă gîndul spre marii autoflagelați ai tristului Ev Mediu.

Făcu o pauză. Vlădulescu ținea pumnii strînși, gata să izbucnească. Minerva își reluă trilul :

— V-am studiat dosarul. După o adolescență, ce-i drept zbuciumată dar de ale cărei accidente sînteți singur vinovat, ați dus o viață normală, societatea v-a tratat fără ranchiună, v-a acceptat în parametrii ei, nu v-a cauzat motive de nemulțumire...

Vlădulescu izbucni :

— De ce nu mi-ați dat drumul să plec ? De ce m-ați reținut ? Aveți nevoie de un trădător, de un autoflagelat, de o entitate umană care n-o să vă iubească niciodată ? Ce obțineți, păstrîndu-mă aici, fiară dezlănțuită între gratii, nici măcar interesantă pentru Grădina Zoologică ? De ce ?

Minerva, după o clipă de consternare, începu să rîdă :

— Asta zic și eu tupeu ! Noi nu v-am dat drumul ? Vestul nu v-a primit. Ei nu v-au dat viza de intrare. Aveți cazier. Două infracțiuni ca minor, a treia la douăzeci și unu de ani.

— Am fost reabilitat.

— V-am reabilitat noi, în conformitate cu normele legislative din România, dar nu și amicii dumneavoastră la care vă grăbeați să ajungeți. Pentru asemenea elemente fac economie de flori și covor roșu la primiri. Au cerecii lor de toate profesiile, specialitățile, culorile, sex, religie, origine etnică. La capitolul respectiv, vă garantez că sînt anual în excedent. Unul ca dumneavoastră nu face decît să sporească panica inflației.

Vlădescu sălță ostentativ din umeri.

— Scuzați-mă doamnă. Nu avem ce discuta cîtă vreme nu vorbim aceeași limbă și nu ne aflăm în aceeași barcă.

— Eu una sînt gata să discut și aflîndu-mă pe celălalt mal al Dîmboviței. Realitatea este că dumneavoastră n-aveți argumente. În sfîrșit, nu vă mai reține.

Vlădulescu se ridică. Minerva îi căuta ochii. Întrebă răspicat, aproape silabisind :

— În ce relații sînteți cu persoana care se ascunde în imobilul maur de pe Aleea Contescu ?

Vlădulescu ezită imperceptibil. Mai mult o impresie. Declară sumbru cu ură concentrată :

— N-o veți afla niciodată.

Ieși însoțit de gardă.

* * *

La doctorul Candian era seara de video. În living se adunaseră obișnuiții casei. Emilia, a cărei sosire medicul o înregistrase ca totdeauna cu o crispare lăuntrică, Mara Varlam, o femeie cam de treizeci și cinci de ani, profesoară de limba germană, și Gogu Manoliu, colegul lui Candian.

În fond, personajul îi era absolut indiferent, dar întrebarea făcea parte din arsenalul de politețe al gazdei. Completă zîmbind :

— În ultima vreme ne cam neglijează.

Mara Varlam, legătura „en titre" a lui Bădescu, îi întoarse surîsul :

— În primul rînd mă neglijează pe mine.

Gogu Manoliu, trupeș, cu ochii scăpărînd de inteligență și o mustață jovială, îi aruncă o privire iute. Declară pe un ton ușurel, observație de dragul replicii :

— Înseamnă, că, în schimb îți surîde norocul.

Nu constituia un secret pentru nimeni dragostea lui Manoliu pentru Mara.

„O iubesc, băi Dinule, i se confesase într-o noapte de beție, cum numai un cretin ca mine poate să iubească... ! Nu te uita că-s cinic — fac pe cinicul ! Sau că rîd, cînd de fapt mie îmi vine să plîng, și sar într-un

picior. Astea-s fleacuri ! În fond sînt un bou sentimental... Ce spuneam ?".

„Că o iubești."

„Da, dom'le ! O iubesc extraordinar. Mai toarnă-mi oleacă de licoare imperialistă. Și ce dacă mă îmbăt ? O fac trimestrial. Să trăiești ! Ce voiam să zic... A, da ! Fii fără grijă, nu înregistrez două scurtcircuite unul după altul. Îți jur că dacă aș ști că are o singură șansă de a fi fericită cu pramatia aia de Bădescu, m-aș retrage, aș fugi de ea, m-aș ascunde...".

„Și acum, de fapt, ce urmărești ?".

„Aștept ! Aștept să-i facă ăla o figură, și toanta, iubita, draga mea toantă să se dezmeticească..."

Candian îi propuse zîmbind :

„De ce n-o răpești ?"

„N-am cal ! Deșteptule ! Pe o femeie nu trebuie s-o furi. Chestia e să vină singură la tine. Ți-am dat un aforism."

„Apropo de răpiri, folclorul, poveștile străbunicilor sînt pline de asemenea întreprinderi."

„Vezi-ți de treabă ! Personajele erau înțelese. Dar dădea bine o galopadă cu Cosînzeana despletită, ținută pe grumajii bidiviului, în peisajul codrului argintiu de lună..."

Mara Varlam surise blînd :

— Nu ești prea amabil, Gogule, cu bietul Bebe.

Manoliu dădu din cap :

— Nu, hotărît nu sînt. Apropo, ai început să mă iubești ?

— Cît timp ai să te porți ca un copil prost-crescut, n-ai nici o șansă.

Mara îi zîmbi blînd și se întoarse pe canapea, unde Emilia și Liana șoptoviiau în șoaptă. Era o femeie micronă, de o feminitate dulce, cuminte, în contrast de gen cu sex-appealul agresiv al Emiliei. Avea un chip exotic, cu ochi bridați, negricioși pe un obraz cu pielița foarte albă. Privirea extrem de strălucitoare, privirea care pare veșnic încolțită de lacrimă, constituia una din marile seducții ale Marei. Cu altă extresie — insolentă, o tușă de parșiv, sau „sînt gata să filmez" — același chip ar fi fost provocator. Spălată însă de condimente, figura Marei era angelică.

— Chiar soro ! o apostrofă Emilia. Unde-i genialul blond ?

— La Buffea, răspunse liniștită Mara. Au mai mult de lucru, ca totdeauna cînd se apropie ultimul tur de manivelă.

— Pe cînd marele Oscar ?

— Începu să chicotească. Liana rise și ea.

„Ce mai nebună, are haz !" Degeaba se înverzește Dinu cînd o vede."

— Am uitat să-l întreb. O cercetă cu atenție : Ai o toaletă foarte reușită, Emilia.

Era într-adevăr reușită. O rochie de voal violet, transparentă pînă la indecent, cu ornamente de franjuri lungi de mătase în dreptul sînilor și a șoldurilor. Idee genială de streep-tease fără despuiere. Franjurile luneconse au îmbrăcau : ațițau, oferind vizionare cu pipeta. Deși Mara aprecia rafinamentul și execuția toaletei, ea n-ar fi abordat-o niciodată.

Emilia începu să dea amănunte în legătură cu croitoreasa, „o artistă, mă chère", apoi trecu la expoziția de modă de la Intercontinental.

Doctorul Manoliu își apropie fotoliu de al lui Candian. Îl scrută cîteva clipe, apoi i se adresă cu un glas scăzut :

— Ce-i cu tine bătrîne ? Ai necazuri ?

Dinu Candian, smuls din gînduri, tresări parcă surprins în culpă. Dădu din mînă : „fleacuri". Restul nu-l convinsese pe Manoliu.

— Te-am observat de dimineață, la spital. Erai vînăt, mîinile îți tremurau de parcă ai fi tros căit un kil de votcă.

Candian ridică din umeri, dar nu spuse nimic. Manoliu nu era însă dintre ăia care se lăsă cu una cu două. În afară de asta ținea mult la Candian, unul din „puținii frumoși care nu e hahaleră, nu-i imbecil, și nu-și datorează ascensiunea muierilor : amante cu influență, ursitoare generoase, zîne bune sau baftă, n-are importanță, toate-s de genul feminin."

— Zii, dom'le ce ai ?

Candian îl măsură iritat :

— Mă, Gogule, tu ai surzit ? N-am nici pe dracu !

— Liana ?

— Gogule, începi să mă enervezi. Din pricina efortului de a vorbi încet, spre a nu fi auzit de femei, aproape că șuieră. Ce ai cu Liana ? Știi tu ceva ? Îmi faci aluzii ? Pronunță-te odată și lasă-mă în pace !

„Mde, gîndi Manoliu, e mai grav decît mi-am închipuit. Nu l-am văzut în treizeci de ani atît de capsat."

— Măi, Dinule, eu n-am nimic cu Liana, dar știu o chestie. Un individ face în general rost de necazuri din două surse : fie de acasă, fie de la serviciu. Cu spitalul, n-ai probleme...

— Poate că mai există și altă categorie, pe care, oricît ai fi subtil, ai scăpat-o din vedere.

Manoliu îi reproșă cu blîndețe :

— Dacă știai că te-ai sculat azi în bic, de ce naiba ne-ai mai chemat ?

— Nu v-am chemat eu, ați venit singuri.

Gogu Manoliu începu să rîdă :

— Aici ai marcat !

Candian, om prin excelență bine crescut și în plus deprins de risul celuilalt, reculă :

— Iartă-mă, Gogule. Nu-s în apele mele. Oboseala, probabil.

Se auzi soneria de la intrare și sări în picioare. Manoliu se interesă :

— Mai așteptați pe cineva ?

— Da, pe Voicu. De aia n-am dat drumul la minavet. El trebuie să fie..,

Năvăli în living — mișcările, respirația, întreg climatul era precipitat, sub tensiune — un bărbat suplu, într-un costum de blue-jeans.

Din pricina tenului foarte închis, dar mai ales a nuanței, prietenii îi spuneau Ciocolată.

— Sărut mîna, bună seara ! Apoi, fără tranziție : Ce se întîmplă la voi, Dinule ? Vă demolează parcul ?

Fără să asculte urmarea, doctorul Candian se repezi la fereastră. Simți că inima i s-a oprit. Centrul parcului era gol. Nu se mai vedea urmă de statuie. Dispăruse și soclul.

— Draga mea eram convins că n-ai să scoți nimic de la Vlădulescu. Atît cît l-am cunoscut eu în timpul anchetei, individul este irecuperabil.

Minerva, care accepta foarte greu o înfrîngere, ai fi zis că nu cunoaște nici măcar conceptul, nu era de acord :

— Cîte ceva tot am mai scos. Nu am certitudinea, dar s-ar putea să existe o legătură între dosarul de la Păunița și năzbîtia asta cu statuia. Obligatoriu, însă, trebuie să ne lămurim cine-i fața palidă din imobilul maur.

— Ce relații au venit de la Consiliul popular ?

— Am văzut azi raportul lui Macri. Casa aparține unui cuplu de circari, soții Stanciu. Nume de afiș — Duo STAR. Sînt dresori plecați mereu în străinătate. Turnee lungi, cîte un an și chiar doi în Japonia, Hawai, Australia, Marte ! Impozitele, taxele telefonice, mă rog diferitele angarale sînt fie plătite anticipat, fie de către CEC.

— Da, făcu Ionaș, cunosc conturile acelea speciale deschise pentru debite domestice.

— Asta e ! Cei de la Consiliu sînt convinși că în locuință nu se află nimeni.

— În fond, chestiunea nici nu-i privește.

— Pe mine, însă al naibii de mult ! Vreau să am o conversație cu momîia galbenă.

— Bebe n-a venit ? se interesă medicul ?

Colonelul Ionaș îi aprecia ideile Minervei, îi admira inițiativele pline de fantezie, dar nu-și putea înăbuși de fiecare dată un sentiment de îngrijorare. Avea impresia că evoluează mereu pe o sîrmă de telegraf, suspendată între doi zgîrie nori, la limitele strictei legalități impuse de profesie.

— Cum, fetițo ? Nu poți obliga pe nimeni să deschidă dacă nu vrea, atîta timp cît n-ai comis nici măcar o contravenție. Vreau și eu să-l cunosc pe procurorul care-ți dă O.K.-ul să-i forțezi ușa.

Ochii Minervei sclipiră :

— N-o să-i forțez eu ușa. O să forțez momîia să mi-o deschidă.

Telefonul de pe biroul Minervei zbîrnîi. Un glas vesel, — „vine, vine, primăvara ! Ura ! Ura ! — izbucni în receptor :

— Minerva ? Sărut-mîna ! Cristescu la telefon.

— A ! Trăiască viteaza noastră miliție ! Ce mai faci ?

— Splendid ! Adăugă cu tîlc : Îngrijorat sînt pentru alții.

Minerva încruntă ușor sprîncenele :

— Ce vrei să spui ?

— Îți dau o bucurie ! Stimabila noastră Melania Lupu și amicul Mirciulică ard de nerăbdare să-ți dea binețe.

— Melania ? Ce treabă are nebuna cu mine ?

— S-a trecut pe afiș în dosarul statuii lui Conțescu. Deocamdată ca parte civilă, dar nu mă îndoiesc nici o secundă că devine primadonă.

— Nu înțeleg nimic.

— Las' că-ți explică ea.

— Bag de seamă că te distrezi nespus. Am făcut eu vreun banc ?

— Nu scumpo, și te asigur că cel puțin un trimestru n-ai să mai faci.

— Ești neserios ! Dacă-ți închipui că am să mă las îmbrobodită ca tine de-o babă și un motan...

— Nu-mi închipui nimic. Mă voi mulțumi să urmăresc cu interes desfășurarea anchetei. Îți urez în continuare o zi bună, draga mea. Mă bucur că vestea mea te-a înviorat.

— Minerva nu se putu împiedica să zîmbească. Cristescu îi plătea acum — era doar un aconto — toate observațiile sarcastice, toate comentariile gras suculente — garagață, ar fi zis în culise tineretul din minister pe care i le trîntise de-a lungul celor patru dosare unde figurase ca personaj central Melania Lupu.

— Bineînțeles că m-a înviorat și, mizînd pe amiciția ta, nu-mi fac hîci o grijă.

— Cum vine chestia asta ?

— Dragule, cine ignoră în minister ultracompetența ta în problema Melania Lupu ? Desigur, vom colabora strîns.

Minerva îndepărtă receptorul de ureche. Hohotele formidabile de rîs de la celălalt capăt al firului erau în stare să-i spargă timpanul.

— M-auzi, Minerva ? Nu miza pe mine și adună-ți toate puterile. La balul ăsta o să dansezi. Sper să constați și tu ce frumoasă-i viața !

Minerva puse calmă receptorul în furcă.

„S-o crezi tu !"

Ca totdeauna cînd o frămîntau probleme majore, Melania începu colocviul cu Mirciulică la micul dejun. Constatase în timp că orele dimineții sînt cele mai indicate pentru a-l aborda. Nu era obosit, nu era nervos, nu era susceptibil.

După ce-și isprăvi cafeaua cu lapte, se așezară în fotolii și o vreme ascultară zgomotele dimineții care pătrundeau prin fereastra deschisă : ciripitul păsărelelor, dangătul îndepărtat al tramvaiului, exercițiile de vioară ale domnului Pandele, fost funcționar la o întreprindere de produse lactate și care, descoperindu-și o pasiune tîrzie, învăța să cînte acum la vioară, deși nimeni, nici familia, nici vecinii n-aveau vreo vină, în sfîrșit, zornăitul și claxonul trotinetei lui Florinel, iar, cu intermitențe, glasul de cloșcă al maică-sii :

— Unde ești, Florine... ? De ce nu răspunzi cînd te chem ? Ai grijă ! Nu cumva să traversezi strada ! Să stai aici, lîngă casă...

Melania își împreună degetele și declară pe un ton grav :

— Da, dragă Mirciulică, aveam de luat o hotărîre și aceasta chiar în cursul zilei de azi. Problema se pune, da sau nu ! Adică, mergem înainte sau renunțăm... Știu, te simți decepționat, eu nu sînt persoana care să mă las dezarmată cu una cu două, sînt dintre aceia care nu abandonează o partidă înainte de a fi într-adevăr necesar, dar, de data asta, încerc parcă o strîngere de inimă. Prezența acestei doamne, indiferența drumurilor noastre mă indispune. Pînă și numele — Minerva Tutovan — mă face să simt rece pe spinare. E cam sever. Adică prea sever... Altfel lucrezi cu o Doră, Lili sau Cocuța... Și asta ar fi un fleac...

Își înfipse bărbia în piept. Expresia figurii, întreaga făptură trădau o sfîntă și legitimă indignare. Socotea sincer că nu meritase ca destinul să-i joace un asemenea renghi.

— Vezi tu Mirciulică, eu n-am fost niciodată de acord cu atitudinile absurde, indiferent din partea cui ar veni : oameni, gîze, mobile sau soartă. Cum nu înțelegi ?... Sigur că situația este absurdă ! Doar ne obișnuisem cu domnul maior Cristea, fiecare din noi știam ce vrem unul de la celălalt, la ce trebuie să ne așteptăm și consider că nu se poate cere mai mult din partea unor persoane cumsecade... Ah, Mirciulică, mă enervează, îngrozitor cînd avem de rezolvat chestiuni importante, tiar ție ți se face somn. Nimeni nu mi-a spus că aș fi plictisitoare...

Motanul căscă un ochi sinistru, monoclu verde în care Melaniei i se păru că deslușește asprime și nemulțumire. Se ridică bosumflată din fotoliu și începu să-și facă inutil treaba cu obiectele mărunte de pe scrin.

— Acum mă mai și certi... Parcă n-aș fi și așa destul de necăjită... Poate că ar trebui să dau cu banul. Asta era obiceiul colonelului cînd trebuia să ia o decizie majoră... Chicoti : De fapt, așa a luat examenul de maior... Știi, proba practică... Se aflau ,desigur, în mijlocul naturii. Un exercițiu de manevră... Lupu trebuia să hotărască dacă trebuie să atace pe versantul stîng al dealului sau pe cel drept Ei bine, Mirciulică, moneda i-a indicat pajura și colonelul a pornit în galop după cum se cuvenea. Țin minte că a născocit atunci și niște versuri : „Cu pajura-n galop / Învingi și un potop / Pe umeri vin din zbor/viteze trese de maior..." Adevărul este că era un minunat poet cazon... Ei, ce zici, Mirciulică ? Ce hotărîm ?

Motanul nu zicea nimic. Melania se opri în fața oglinzii și își trecu degetele peste sprîncenele zburlite. Șopti :

— Nu, fetița mea, n-ai să te dai bătută. Asta nu ți-ar semăna deloc. Mirciulică are dreptate să fie supărat, căci nu cunosc dovadă mai mare de lașitate decît aceea de a fugi din fața unui adversar pe care-l bănuiești destul de voinic ca să-și țină piept. Deci, Melania, pregătește-te, te rog, pentru competiția cu această doamnă Tutovan.

Se trînti în fotoliu și rămase multă vreme pe gînduri. „Trebuie să fii foarte atentă, draga mea..." După o vreme adormi. O rază de soare poposi zîmbind pe chipul înbujorat de somn.

* * *

Îl iubea și acum, după doi ani de cînd trăiau împreună și știa că nu se poate împotrivi acestui sentiment pe care toți cei din jur, dar în primul rînd ea însăși, îl considerau inexplicabil și destructiv. După cîteva despărțiri serioase — o lună, două, o dată chiar și trei — renunțase să mai lupte. Era fatalistă, „probabil așa mi-e scris," devenise într-un fel comodă, „timpul rezolvă tot", se mințea vrînd să creadă că-i înțeleaptă „nu cere de la celălalt mai mult decît este în stare să-ți ofere", Mara, însă, parcă într-ascuns de sine, cerea pretindea. Nu în fraze direct și precis formulate, dar continuau s-o ulcereze fiecare inexactitate, fiecare gafă, slăbiciune sau gest, altul decît cel așteptat din partea omului iubit. Analiza, se consuma, amărăciunea i se înfingea tot mai adînc în colțul buzelor.

Niciodată, mărturisise jurnalului de zi, nu mi-aș fi închipuit că poți iubi un om pe care îl disprețuiești". Îi disprețuia superficialitatea, sărăcia sufletească, egoismul sec, grandomania, convingerea că se află cam cu trei capete deasupra celorlalți, insolența pretențiilor nemăsurate, dar mai ales cu nimic justificate ; mentalitatea că oamenii se împart în stăpîni și servi. Natural, el Bebe, făcea parte din casta patricienilor.

Îl cunoscuse la familia Candian, cu prilejul unei obișnuite „soarele de simbătă". Liana detesta solitudinea, o indispunea perspectiva unei seri petrecute doar cu Dinu (un adevărat regal pentru medic care, obosit, și mai ales îndrăgostit, nu și-ar fi dorit nimic altceva), și acesta, de teamă ca nevastă-sa să nu înceapă să „simtă" plictiseala, piatra de temelie a adulterului, născocea divertismente și își mobila casa cu oameni despre care își închipuia că ar putea-o interesa.

Pe Mara o impresionase ținuta și distincția lui Bebe, interpretase greșit rezerva arogantă a lui De Sica, după cum îi spunea doctorul Manoliu, confundînd-o cu discreția, profunzimea, eleganța de reacție și sentiment a omului de elită.

Mara, o explozivă și o spontană a sentimentului, tînjind cu toată ființa „să se dăruiască frumos", își închipuia că a întîlnit omul căutat încă de pe vremea Medelenilor sau a Pescarului de Islanda. Și se dăruise cu toată grația unei uriașe bogății sufletești, pe care nu i-o intuise decît un singur om : Lucia Varlam — mama, o femeie înăsprită de un destin lipsit de menajamente. Își considera cu lucidilate copilul și, conducîndu-se după principii pedagogice perfecte ca intenție, dar nu totdeauna fericite, se străduise să cenzureze și să înăbușe în Mara ceea ce ea clarifica drept elanuri excesive, puseuri de exaltare, arzătoarea cheltuială de sentiment. Metodele dure duseră la îndepărtarea fetiței la crearea unui complex de ființă neînțeleasă, care avea s-o însoțească, din nefericire, toată viața. Cînd Mara, cu discernămîntul adultului, reușise să încadreze în parametrii exacți conduita maică-sii, era tîrziu. Tandrețea, duioșia, lipseau dintre ele, ulterior, rămasă singură, la povara suferințelor mai mari sau mai mici, inerente în existența unei femei cu exces de sensibilitate, se adăugase cea a remușcărilor.

Bebe mai stătea în pat. Adunată ca o pisică în fotoliu cam cast pentru un dormitor, Mara îl privea gînditoare, prin fumul de țigară.

Așa cum stătea, cu bustul gol și mîinile adunate sub ceafă, Bebe semăna cu un Christ blond, famelic și distins. Păstra aceeași expresie de aroganță superioritate, care nu-l părăsea nici în clipele de mare intimitate. Iubea cu aerul că acorda un mare privilegiu.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme ? se interesă Mara. Continuă cu un ton pe care-l voia frivol, cochet : Lumea pretinde că ai început să mă neglijezi...

Umerii ascuțiți ai lui Bădescu se ridicară a dispreț :

— Lumea ! Niște caraghioși ! N-au preocupări. În schimb prea mult timp liber. Dacă nu pot să-ți ieșodească dormitorul sau carnetul CEC, atunci inventează.

Mara rîse :

— Ascultîndu-te, îți vine să crezi că Dinu Candian sau doctorul Manoliu își petrec zilele croșetînd la gura sobei ciorapi și bîrfind.

— Nu ești departe de adevăr. Cleveteală acasă, cleveteală la spital, între două injecții, o clismă și consultul libidinos al pacientelor nostime. Cunoaștem și noi chestiunea.

— Te-ai gîndit vreodată, rosti Mara calm, că dintre toate cunoștințele noastre sau oamenii despre care mi-ai vorbit tu ești singurul cu adevărat ocupat, intelectual asaltat de preocupări majore ?

Bebe pipăi pe noptieră după pachetul de țigări. O alese pe cea mai uscată și o aprinse cu un gest princiar. Stinse chibritul cu o mișcare largă, de la stînga la dreapta. Vorbi mai nazal decît obișnuia, semn că socotea observația impecabilă. Nu, nu iritat. Nu se enerva niciodată, tocmai pentru că își considera semenii categoric inferiori, iar el, simțindu-se călărind o stea, distanța pînă la parter, unde domiciliau ceilalți, îi asigura în relațiile diurne o neclintită seninătate.

— Există o realitate iar eu nefiind un ipocrit, detest falsa modestie. Toți, fără excepție, sînt simpli amploaiați, lipsiți de orizont, de scînteie.

— Da, ma chère, funcționari, indiferent că lucrează la percepție, debitează aceleași reguli de gramatică, mereu aceleași ani de-a rîndul, unor clase de mucoși.

Erau genul de cugetări care o făceau pe Mara să clocotească ; situațiile cînd îl considera pe Bebe imposibil și lua decizia definitivă (a cîta ?) de a-l părăsi — o dorea sincer în acele clipe — odată pentru totdeauna. În doi ani, căutase zadarnic, uneori chiar cu sadism, să deschidă o breșă, să găsească un punct vulnerabil în această armură de infatuare, unde Bebe, blindat, se simțea magnific.

— Eu, reluă monologul preferat, fac muncă de creație. Numai oamenii de talent — mă refer la cei aleși, nu la plebea nechemată de la periferiile artei — pot înțelege consumul de energie nervoasă antrenînd-o prin cumplite

arderi și pe cea fizică pe care o presupune acest gen de activitate. Citeam recent în World's News — pronunța cuvintele foarte important, cu excesiv accent britanic — ca un scriitor consumă, într-o oră petrecută la masa de lucru, același număr de calorii cu al minerului, care a dat șase ore cu tîrnăcopul în subteran.

— Hm, ciudat, făcu Mara. Am cunoscut mult mai mulți scriitori obezi decît mineri.

Bebe o privi de la înălțime amețitoare :

— Sper că nu acesta e genul de replici inteligente cu care obișnuiești să-ți instruiești școlarii.

— Dragul meu, asupra oportunității și valorii lor educative are cine să se pronunțe. Nu inspectorii ne lipsesc în învățămînt.

— Mă rog, făcu indiferent Bădescu, dar părerea mea e să fii foarte atentă...

— Iau act ! rîse Mara. Dar apropo, de ce-mi spuneai înainte. Articolul din — imită accentul lui Bebe — din World's News pomenește de numărul calorilor consumate și în lumea filmului ? Desigur, mă interesează mai puțin situația actorilor. De exemplu, cît consumi tu ?

Bebe se ridică din pat și începu să se îmbrace. Ca totdeauna tacticos, verificînd fiecare obiect vestimentar de parcă atunci ar fi intenționat să-l cumpere.

— Bag de seamă că de la un timp devii extrem de spirituală. O consecință probabil a timpului petrecut în strălucitoarea companie a brillantului Gogu Manoliu. Hm ! Însuși numele-ar fi trebuit să te pună pe gînduri, ca predestinat. Nu poate exista un Gogu inteligent. Rîse înveselit de propria idee: Ca să vezi ! În fond, ce e amicul Manoliu ? Doar că în loc de biftek hărtănește mărunțaiele lui nea Mitică.

Văzîndu-l că se pregătește de plecare — cît timp va trece pînă-l va revedea ?, o săptămînă, două ? trei ? — încercă să schimbe discuția :

— Hai să lăsăm fleacurile ! Apropo, ce achiziție importantă ai făcut alaltăieri și mie nu mi-ai spus nimic ? Încearcă să se alinte : Începem să avem secrete ?

Bădescu se holbă sincer :

— Achiziție ? Ce-ți veni ?

— Ia gîndește-te bine !

— Draga mea, cred că de cînd îi frecventezi pe Candieni, ai ajuns și tu într-o ureche. Începi să-ți pierzi bunul simț, și asta era principala ta calitate.

— Ca să vezi ! Și eu care mă credeam plină de nuri. Mi-a spus Ciocolată că te-a văzut într-o furgonetă care transporta un obiect impresionant ca volum.

Bebe întoarse iute capul.

— Serios ? Cum se numea acel obiect mamut ?

Replica întîrziase o singură secundă, dar Mara înregistră inconștient amănuntul.

— Nu și-a putut da seama. Era perfect ambalat în cartoane.

— Amicul tău are vedenii. Încă o dată, ți-o spun spre binele tău : schimbă societatea. Sărut-mîinile.

Mara îl ajunse la ușă. Îi încolăci gîtul cu brațele. Bebe, sîcîit de ardoarea strînsorii, încercă să se desprindă.

— Cînd mai vii... ? Nu mă lăsa să aștept atîta...

— Să văd ce pot face, declară Bebe.

După ton, ai fi zis că paginile unei agende de tip birou sînt neîncăpătoare pentru programul unei singure zile.

— Știi cît sînt de ocupat...

— Știu, dragule, dar încearcă să găsești măcar un „între două uși".

Mara se duse la fereastră și îi urmări silueta pînă dispăru. Suspină și se întinse pe canapea, încercînd să citească. După cîteva pagini parcurse mecanic, simți că nu se poate concentra.

„Curios... De ce m-a mințit în legătură cu furgoneta ? Ciocolată, sînt sigură, nu s-a înșelat..."

Iar pe Bebe îl cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama că povestea asta, aparent total neînsemnată, prezintă pentru el multă importanță. Că aici ascundea ceva tulbure.

CAPITOLUL IV

Înainte de a trece la o soluție „energică" pentru rezolvarea enigmei din imobilul maur, Minerva instituise supravegherea neîntreruptă timp de trei zile a clădirii. Filajul efectuat în schimburi de către patru dintre cei mai tineri lucrători operativi, nu ridică dificultăți dată fiind existența parcului. Oricine se poate așeza pe o bancă pentru a lua aer sau ca să citească o carte, fără a atrage în mod deosebit atenția. Prezența aceluiași personaj însă ar fi părut ciudată și Minerva le recomandase tinerilor ofițeri să folosească mici trucuri și travesti simple, clasice, dar tocmai de aceea eficace : vestimentație mereu schimbată, ochelari, mustăți false, amănunt fizionomic, mai ales pe chipuri oacheșe, sugerează cel mai convingător autenticul. Locotenentului Moraru, care observase că eter mastixul îi iritase fața, Minerva îi azvîrlise o privire compătimitoare :

— Ehei, băieți, ce știți voi despre travesti ! Vă lamentați ca niște fecioare cu pielea satinată că lipiciul ăla amărît vă demolează obrazul. Acum vreo zece ani trebuia să-mi schimb fotografia. Urmăream un rechin, cap de afiș, și individul îmi cunoștea fiecare milimetru de profil. Nu căsca gura, Dobrescule ! Bineînțeles că mă știa și din față, și din profil! M-am dus la infirmerie și l-am rugat pe doctorul Răducanu să-mi facă o injecție cu parafină în nas. Că nu m-a recunoscut mătușă-mea n-ar fi mare lucru dar colonelul Ionaș a trecut pe lîngă mine — mă aflam, vezi Doamne, pricinașă în sala de așteptare — și m-a măsurat lung. Pot să spun că se citea multă tristețe pe chipul lui... Pe urmă a trecut alături, la maiorul Iliescu : „Vezi că-i una în hol care în loc de nas are o elice. Ocupă-te de ea..."

Trei zile de supraveghere a imobilului nu aduseră nimic nou. Figură de ceară sau față galbenă, cum i se spunea în minister, nu se mai ivise la geam, nu-și manifestase sub nici o formă existența. „Slavă Domnului, își spunea locotenentul Moraru, că e vară. Aceeași distracție în decembrie, și acum mă cheamă Yetti, Omul zăpezilor..."

Moraru se uită la ceas, înăbușindu-și căscatul. Era ora două și parcul pustiu. Începeau întunericul doar felinarele și o lumină discretă de veioză, la una din ferestrele vilei Candian. Cu jumătate de ceas în urmă, părăsise parcul ultima pereche. Mergeau înlănțuiți și, de la bancă pînă la ieșirea din parc, aproximativ vreo treizeci de metri le trebuise cam un sfert de oră. La fiecare patru pași și un pic — calculase Moraru — se opreau într-o sărutare sfîșietoare. Locotenentul își aminti zîmbind cu bunică-sa, tînără sentimentală a anilor '30, pomenea mereu de săruturi à la Greta Garbo. „Trebuia să fi fost ceva cam în genul ăsta".

Sunete ciudate îi atrase atenția și se ridică de pe bancă. O muzică — da, hotărît, ceea ce se auzea însăila o melodie — străbătea firicel delicat noaptea, Moraru afon care în afară de pian, acordeon, vioară și ghitară nu putea identifica alt instrument, își închipuia că trebuie să fie vorba despre o sculă veche : clavecin, flaut sau cine știe ce țambal turcesc.

Ieși din parc și, după cîțiva pași, fu sigur că muzica venea din imobilul maur. Nu se zărea nici o lumină. O fereastră de la etaj era deschisă și, rezemînd umbra unui stejar, Moraru rămase în așteptare. Privirea ațintită spre geamul mut era atît de concentrată, încît începu să lăcrimeze.

Melodia continua, lină, delicată, „picuri de mătănii"; îi trecu prin minte locotenentului o comparație năstrușnică. Și dintr-o dată simți că îi îngheață sîngele. Un hohot cumplit de ris, cu reverberații sinistre făcu țăndări liniștea nopții. Cîntecul se frînse ca un ultim geamăt, de pasăre doborîtă.

* * *

Din păcate, Minerva nu se afla într-o dispoziție strălucită, așa că prima întrevedere cu Melania putea fi înregistrată la rubrica eșecuri. Totul se iritase încă de dimineață, cînd constatase că Spiridon, canicheul, îi ferfenițise și ultima pereche de sandale uitate în vestibul ; urmase apoi telefonul mătușii Caliopi care, pradă unei

crize de ficat, își redactase al cincisprezecelea testament și pretindea să fie condusă cu prioritară urgență la notariat, spre a-l legaliza. Pe Minerva o enervau totdeauna dispozițiile sepulcrale ale mătușii. Dintîi, că bătrîna era țeapănă de sănătoasă, dar ceea ce îngurgita în mod obișnuit l-ar fi doborît pînă și pe bărbatul care înghite cuie la circ. Se dădea în vînt după mesele exotice — friptură cu dulceață și iaurt, presărată generos cu piper, făcea parte din meniurile inofensive — și cantitatea de condimente folosită în gospodăria ei ar fi acoperit lesne consumul a cinci familii cu bunici în viață, timp de un trimestru. Al doilea, testamentele Caliopiei erau atît de fistichii, încît Minerva roșea de fiecare dată dinaintea notarilor aiuriți. De pildă, lăsa cu limbă de moarte un ceainic și două păhărele de lichior unui poștaș care o „deservise" vreme de treizeci de ani, un șal cîndva venețian „doamnei Popescu din Str. X, pentru că are un cîine adorabil", și așa mai departe.

Minerva o repezise iritată :

— Mănîncă omenește și n-o să-ți mai țipe ficatul.

— Mi-a mers destul de bine așa, pînă la șaptezeci și opt de ani, replicase înțepată bătrîna, și nu văd de ce aș încerca să mă schimb acum.

— De ce nu sari și coarda atunci ? Vine o vîrstă cînd nu te mai poți distra ca altădată.

— N-am sărit în viața mea coarda, căci n-am înțeles niciodată sensul acelui țopăit absurd.

Pînă la urmă, însă, îi smulsese promisiunea că va face tot posibilul s-o însoțească în cursul zilei la notariat.

La minister, bombă ! Din parculețul Dr. Conțescu dispăruse și soclul statuii.

— Nu înțeleg ! comentase situația cu Ionaș. Era ditamai pietroiul doar l-am consultat personal, nu un pachețel cu hîrtie igienică să-l iei sub braț. Abia dacă l-ar fi urnit cinci inși.

— E într-adevăr curios, fu de acord Ionaș.

— Ce curios ? E aberant ! E halucinant ! Nu uitați că parcul a fost în permanență supravegheat. Cît de mototoi ar fi băieții, tot nu pot accepta că le dispare de sub nas ditamai piramida și ei nu observă nimic.

— Cine era în tură ?

— Noaptea a fost acoperită de Moraru și Dobrescu.

Colonelul rămăsese o clipă pe gînduri :

— De unde știi că soclul a fost ridicat în timpul nopții ?

Minervei i se aprinseseră ochii.

— Da, asta ar fi o idee... Trebuie să stau de vorbă cu vecinii statuii. În timpul zilei, se pot folosi o mulțime de trucuri. De pildă, cinci inși în salopete albastre ridicînd soclul vor fi considerați drept lucrători care îndeplinesc o dispoziție a primăriei... Dar mă întreb care e sensul subtilizării ? Ce fac ăia cu bolovanii ? Nu-mi pot imagina absolut nimic.

— Dragă Minerva, zîmbi colonelul, știi foarte bine că, dacă mobilul unui caz infracțional este descoperit, dosarul nu mai prezintă probleme. Scopul repetat te duce de mînă pînă la autor.

Minerva se gîndea însă la altceva :

— Mă întorc la ora aproximativă cînd a fost ridicat soclul. Admitem că s-a acționat în cursul zilei, uzîndu-se de un șiretlic sau altul...

— Știu ce vrei să spui, o întrerupse colonelul. Parcul este supus unei supravegheri permanente.

— Tocmai! Trebuie să stau de vorbă serios cu cei pe care i-am trimis acolo. Ceva s-a întîmplat ! Am convingerea că, pe un anumit interval, cel puțin o jumătate de ceas, unul sau altul din ei a lipsit de la post.

Părăsise biroul colonelului Ionaș transpirînd de enervare. Cei mai mult o scoteau din sărite situațiile pe care nu le înțelegea. Nu abilitatea excesivă a adversarului îi strica dispoziția — dimpotrivă, îi plăcea să aibă de-a face cu un vrăjmaș isteț, gustînd înfruntarea la nivelul inteligențelor, așa cum îi plăceau problemele de matematică dificile — nu complexitatea unei afaceri criminale o demobiliza. Meandrele, subtilitățile, sofisticatul situațiilor ieșind din parametrii unei activități de rutină o stimulau. „O afacere pe care ți-o rezolvă orice șef de post dintr-o comună, unde ultima crimă — înjunghierea clandestină a unui miel — s-a comis acum zece ani, m-ar plictisi cumplit." Dar a nu pricepe absolut nimic, dintr-un fenomen, indiferent de natura lui,

avînd sentimentul că se află în fața unui text scris în chineză, înseamnă s-o obligi să îndure mai mult decît era în stare. Fără s-o mărturisească fățiș, pentru a nu cădea în penibil, Minerva nutrea convingerea că se orientează mai repede și mai complet decît majoritatea semenilor ei. Chiar decît toți...

În birou o aștepta Moraru. Îi aruncă o privire scurtă. Locotenentul avea o figură care a trecut prin încercări grele.

— Ce-i cu tine ? Ai o față de parcă l-ai văzut pe omul negru.

Moraru înghiți în sec :

— De văzut nu l-am văzut, dar nu-s sigur că nu l-am auzit...

— Bănuiesc, bombăni Minerva, că vei consemna epocalul eveniment în cronica vieții tale. Dă-i drumul!

Moraru relată detaliat incidentul petrecut în timpul nopții, insistînd asupra peisajului sonor special, misterios, sinistru din imobilul maur.

— Ca într-un film de groază ! Azi-noapte am simțit pentru prima oară în viață ce înseamnă să-ți înghețe sîngele, să ți se facă părul măciucă !

Minerva pufni disprețuitoare :

— Băiete ai nervi de domnișoară bătrînă, caporal în Armata Salvării. Un zdrăngănit de țambal și o chitcoteală pedală-bas au fost de ajuns ca să te dea peste cap. Mă îngrijorezi, sincer mă îngrijorezi. Cine a preluat postul dimineață ?

— Dobrescu, răspunse locotenentul cu privirea plecată. La ora șase.

— Aha ! Să poftească la mine ! Stai ! Ascultă, ești sigur că n-ai adormit azi-noapte ? N-ai mai observat nimic ?

Moraru înghină aproape fără să-și dea seama :

— Cît am observat a fost de ajuns.

— Hm ! Nu știu dacă e chiar așa. Poți să te duci.

În biroul alăturat, căpitanul Macri se uită lung la Moraru. După cum arăta, după cum o simțise pe Minerva încă de la prima oră, ziua se anunță zbuciumată. Apăsînd pe clanță, Dobrescu nutrea aceeași convingere.

— La loc ! făcu scurt Minerva. Nu-mi sta lumînare ca-n tramvai.

În realitate, o izbise figura locotenentului. Foarte palid, cu adînci cearcăne violii — cearcănele blonzilor — părea sleit. Camuflîndu-și ca totdeauna puseurile de duioșie, îl apostrofă în stil obișnuit :

— Ce-i cu tine ? Ai dormit prin vecini ?

— Scuzați-mă nu mă simt așa de bine...

— Hm ! făcu Minerva circumspectă. Raportul !

— La ora șase fără cinci am preluat postul de supraveghere din Aleea Conțescu, pe care l-am părăsit la ora doisprezece. Nu am nimic de semnalat, nu s-a petrecut nimic neobișnuit.

— I-auzi ! izbucni Minerva atît de tare, încît dincolo Macri scăpă stiloul din mînă. Nimic neobișnuit în afară de faptul că o stîncă de o tonă ți-a dispărut de sub nas. S-a evaporat în văzduh cu grație și sprinteneală de libelulă !

— Locotenentul făcu ochii mari :

— Nu înțeleg... Ce s-a evaporat ?

Minerva închise ostentativ dosarul din fața ei.

— Uite, Dobrescu Vasile ! Mi-ai fost elev, te cunosc de cînd erai în clasa a VIII-a și-ți copiai problemele după inteligentul de Predeleanu. Credeai că mă duci, schimbînd cîte un semn pe ici pe colo, ținînd seama probabil de considerente de ordin estetic. Și mai erai și fraier pe deasupra. Greșeai semnul, dar rezultatul ieșea corect ! Pe mine nu mă păcălești...

— Nu vreau să vă păcălesc, șopti locotenentul.

— A dispărut soclul statuii din parc și am motivele mele personale să cred că operația efectuată a fost în timp ce tu te aflai în post. Recunoaște deschis că la un moment dat, ai abandonat supravegherea, pe un răstimp de cel puțin jumătate de ceas.

Îl urmărea atentă, înregistrîndu-i ficcare clipit. Locotenentul roși violent, ocolind stîngaci privirea. Nu știa unde s-o fixeze.

— Recunoști ?

— Da, îngăimă locotenentul.

Minerva respiră cu ciudată satisfacție și se lăsă pe spatele fotoliului.

— Așa, băiete. Și-acum, spune-mi ce s-a întîmplat.

Locotenentul își frămînta degetele transpirate. Două broboane de sudoare îi perlau tîmpla. Părea pradă unui puternic sentiment de jenă, rosti ceva mai blînd :

— Ei, haide, nu poate fi chiar atît de grav.

— Mi-a fost rău...

— Adică ce simțeai ?

— Adică ce simțeam? Iertați-mă... Nu pot să vă spun...

— Las' că poți ! Ce te durea ?

Dobrescu își mușcă buzele. Ar fi dat orice să se afle acum în celălalt capăt de lume, în deșerturi de gheață sau nisip, dar, oricum, departe, cît mai departe, cît mai departe de Minerva. Suflă răpus :

— Am avut o indigestie... O conservă veche... Trebuia...

Minerva începu să rîdă :

— Gata, flăcău, am priceput ! Oricui i se pot întîmpla asemenea ghinioane. Ai lipsit mult ?

Locotenentul, stors de rușine, ținea mereu ochii ecați.

— Exact trei sferturi de oră. E departe...

— De-ajuns ! Du-te acasă și te odihnește... Apropo ceaiul de mentă și gemul de afine sînt leacuri fără greș.

Se uită în urma locotenentului care ajunsese la ușă clătinîndu-se.

„Neșansa, n-ai ce să-i faci... Uite o chestiune căreia edilii noștri ar trebui să-i acorde mai multă atenție... Mă întreb cum aș fi procedat eu..."

N-avu timp să-și dea răspuns. Ofițerul de serviciu o anunță pe Melania Lupu.

Melania se înarmase cu cei mai candizi ochi albaștri și cea mai sfioasă privire din arsenalul ei, cu cel mai nesigur surîs pe buze tremurînde, cu cea mai inofensivă expresie a obrazului, frizînd înduioșător seninătatea.

Se opri timidă, neîndrăznind să înainteze. Glasul pîlpîi firav, și Minerva avu impresia că plutește în încăpere un firicel de fum :

— Sînt dezolată că vă deranjez...

— De aceea mă aflu aici, răspunse Minerva sec, decisă să abordeze un stil diferit de al lui Cristescu și să nu se lase „dusă". Luați loc.

Cîteva clipe se măsurară în tăcere. Gîndurile emise în același timp li se tangentară undeva în eter.

„Deci asta e zîna lui Cristescu ! Da, incontestabil are un gen singular. Pare desprinsă din romanele victoriene, miroase a cuferele rămase în pod de la străbunica dar, interesant nu și a naftalină. Aparent, e mai fragilă decît o floare presată și speculează la maximum amănuntul, transformîndu-l într-un scut. O persoană redutabilă ținînd seama de antecedente, dacă ai de-a face cu sentimentali cum e Cristescu, în stare să lăcrimeze și azi cînd ascultă în serile din luna mai...

Melania păstra același zîmbet timp :

„Presimțirile nu te înșeală niciodată, fetițo. Trebuie să fii prudentă, căci doamna aceasta, care dacă și-ar lăsa musteață ar căpăta o expresie mai îmbietoare, este tot atît de aspră cît o foaie de glaspapir și nu te iubește. Nu, draga mea, nu te iubește deloc...

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— În primul rînd, permiteți-mi să vă mulțumesc că m-ați primit. Știți, mă simt extrem de emoționată căci relațiile mele sînt modeste și nu prea am prilejul să vin în contact cu persoane atît de importante.

Minerva observă un surîs sarcastic :

— Pe maiorul Cristescu nu-l socotiți o persoană importantă ?

— Oh ! se înveseli Melania, fericită că începe să evolueze într-un peisaj familiar, că există posibilitatea ca ele două să găsească locuri comune. Cu dumnealui e cu totul altceva. Știți, noi doi sîntem foarte buni prieteni.

— Am fost informată.

— Desigur, poate că uneori au existat mici neînțelegeri, dar chiar și într-o căsătorie fericită uneori apele se tulbură. Nu credeți ?

Chestiunea scăpînd din sfera interesului Minervei lăsă să continue fără să răspundă.

— Da, mă pot mîndri cu acest privilegiu : domnul maior Cristescu mi-a dăruit prietenia dumnealui. De aceea îmi permit să-i solicit bunăvoința de cîte ori am necazuri.

Minerva o urmărea cu mîinile sub bărbie și o expresie inconfundabilă : „Ce frumos știi să-ți reciți, matale numărul !“ Recapitulă în gînd toate dosarele în care Melania evoluase cu grație, iar Cristescu — nervos, exasperat, cu ulcer trezit, în hazul galeriei colegilor : afacerea de la muzeul Chiusbaian, al Fecioarei de aur, al tablourilor lui Goya și Rembrandt, al dobitoacelor negre.

— Și de astă dată, explică Minerva, am apelat la dumnealui dar fiind foarte ocupat, m-a trimis la dumneavoastră. Completă de parcă Minerva ar fi trebuit să-l fie recunoscătoare : Trebuie să știți că am venit aici cu toată încrederea. Domnul maior Cristescu nu m-ar fi recomandat oricui.

— Sper să nu fiți dezamăgită, declară pe un ton din care se putea înțelege orice.

— Oh ! exclamă Melania. Și eu, din tot sufletul, îi spuneam deci și lui Mirciulică : „Dragul meu, n-avea nici o grijă, sîntem pe mîini bune.“

— Cine-i Mirciulică ? se interesă Minerva, deși cunoștea foarte bine personajul : antecedente, origine, sex, regn.

Melania îi adresă o privire atît de uimită de parcă Minerva i-ar fi mărturisit că n-a auzit în viața ei de Vlad Țepeș sau de Bulă.

— Nu v-a spus domnul Cristescu ?! Mirciulică este cel mai bun prieten al meu. Pot afirma, consilierul meu intim.

— Ah ! făcu Minerva punînd volumele în exclamație.

— Da, consilierul meu intim, știți, cum era Dimitrie Cantemir pentru Petru cel Mare. Presupun că ați băgat de seamă toți oamenii mari au cîte un sfătuitor de nădejde. Poate că și eu sînt mare, deși nu

mi-a declarat-o încă nimeni în față. Dumneavoastră ce credeți ?

— Ce să cred ? se holbă Minerva.

Melania surise timid :

— Credeți oare că sînt mare ?

Minerva avea simțul umorului, dar era hotărîtă să nu se lase sedusă. Și, ciudat, deși ca însăși o „bizară“, era circumspectă față de originalitățile altora. În plus, intuise în bătrînă o cabotină de mare clasă pe care bufonada, exercitată cu sîrg și talent ani de zile, venea turnată ca o a doua piele. Replică uscat, fără să zîmbească :

— Las pe seama istoriei să vă judece și să decidă. Și acum, fiți amabilă și treceți la obiectul vizitei. Pentru a evita escalele inutile, precizez că am luat cunoștință de reclamația privitoare la dispariția statuii unchiului dumneavoastră.

Brusc ochii bătrînei se umplură de lacrimi. „Cum naiba îi reușește trucul ? se întrebă Minerva, care cîndva încercase, așa, ca performanță, ca exercițiu, să izbutească un plîns din senin, dar nici măcar perspectiva de a locui împreună cu mătușa Caliopi nu constituise un stimulent .

— Trebuie să știți...

Glasul bătrînei trăda efortul — „sînt lucruri dureroase, abia pot să vorbesc“ — nuanțele avertizau interlocutorul că urmează o poveste lungă, cu vaste trimiteri în trecut.

— Trebuie să știți, reluă Melania, că noi cei din neamul Stratulat — e numele meu de domnișoară, explică grațios — avem un puternic spirit de familie. Aceasta spre deosebire de soțul meu, colonelul Lupu, pentru care rudele cele mai apropiate erau caii. Mă gîndesc de multe ori că astăzi, dat fiind că nu mai există cavalerie, s-ar fi simțit dureros de singur.

Pe sub masa de lucru, piciorul Minervei începuse sîrba. Deocamdată însă o lasă să se desfășoare.

— V-am explicat toate acestea ca să înțelegeți de ce m-am simțit atît de afectată cînd am aflat ce s-a întîmplat cu bietul meu unchi.

Minerva consultă discret hîrtiile din dosar. Observă

- Presupun că aţi fost foarte legată de dr. Constescu. Sentimente atît de puternice generează, în general, amintirile legate de persoane şi exenimente ţinînd de epoca copilăriei.

Melania păru extaziată de atîta subtilă intuiţie şi bătu din palme :

— Extraordinar ! Chiar aşa s-a şi întîmplat.

— O păpuşă frumoasă, continua Minerva să bată cîmpii, pe care o primim la opt ani din partea unei rude, ne impresionează, se imprimă afectiv mai profund decît întreţinerea, să zicem, acordată ulterior pe toată perioada şcolarizării.

— Cîtă dreptate aveţi ! se minună Melania.

— Cam aşa, presupun, s-au întîmplat lucrurile şi cu dumneavoastră. Doctorul Cristescu a ştiut să vă apropie, a fost afectuos, un moş de poveste, cu o desagă totdeauna plină.

Melania o privi circumspectă pe sub gene. „Atenţie, draga meu... Doamna te atrage tiptil-tiptil, pe o pantă extrem de lină, pentru ca după aceea să-ţi dea brînci, trecînd la ofensivă." Suspină :

— Aşa îmi închipui că ar fi fost.

— Cum adică „ar fi fost" ?

— Ştiţi, doamnă Minerva... Permiteţi-mi să vă numesc astfel, căci vă simt atît de aproape...

— Vă cred. Totdeauna, mai ales în acest birou, am declanşat sentimente spontane şi irezistibile.

— Voiam să vă spun că de fapt eu nu sînt atît de bătrînă încît să-l fi apucat pe unchiul meu în viaţă...

„Aha ! înregistră satisfăcută Minerva. Începem să renunţăm un pic la circ..."

— ...şi mă surprinde, continuă Melania vag ofuscată că v-am făcut această impresie, deoarece eu, în general par mult mai tînără decît sînt în realitate. Am doar şaizeci şi patru de ani şi opt luni şi jumătate şi chiar domnul Panţiru, o persoană foarte politicoasă care vinde borş şi hamsteri, cunoaşteţi, desigur animalele acelea mici şi drăgălaşe, dar teribil de misterioase... Imaginaţi-vă, cel pe care mi l-a dăruit (îl cheamă Costache), s-a ascuns vreme de două zile şi abia l-am găsit... N-o să ghiciţi niciodată unde s-a ascuns ! Izbucni, triumfătoare : În solniţă ! Pierzînd şirul frazei, o lua de la cap : Deci, domnul Panţiru — dacă vă interesează, lucrează în Piaţa de animale — m-a cerut săptămîna trecută pentru a cincea oară în căsătorie. Mi-a spus pe un ton foarte hotărît, ceea ce eu apreciez la un bărbat : Melania ! Eşti femeia care-mi trebuie ! Hai să batem palma ! Îţi fac conciul, întocmim bordeiul !" Nu cunoşteam tocmai bine expresiile, dar mi le-a explicat sectoristul nostru cînd n-a mai putut să mă ocolească: Presupun că are o soţie foarte geloasă, căci de cîte ori mă întîlneşte, o ia la goană, fără să mă salute.

„Îhî ! înţelese Minerva. Iar intră elefanţii în arenă!"

Sub masă, sîrba picioarelor progresase, înregistrînd, ar fi socotit locotenentul Dobrescu, un ritm îngrijorător. Minerva încredinţată că ştie suficient despre bătrînă — şi se înşela — o opri cu un gest scurt :

— Ce apreciez la dumneavoastră este faptul că vă exprimaţi clar şi mai ales concis.

Melania schiţă o reverenţă :

— Vă mulţumesc. Exact aceeaşi remarcă a făcut-o şi domnul maior Cristescu. Mi-am închipuit că-i o simplă amabilitate — dumnealui este un autentic gentilom şi de cîte ori îl văd parcă mă surprinde că-i lipsesc şi manşetele de dantelă — dar cînd două persoane afirmă acelaşi lucru, înseamnă că o fac cu moiz, că ştiu ce vorbesc.

— Ca să punem punctul pe i, interveni nerăbdătoare Minerva, dumneavoastră jeliţi acum — aveţi grijă doar să nu vă afectaţi sănătatea — statuia unui personaj care a murit cu circa jumătate de secol înainte de a vă naşte.

— Doamne ! Dar mi-am închipuit că v-am explicat desluşit cît de puternic este spiritul de familie.

— L'ésprit de famille ! exclamă Minerva. Da ! Nu sînteţi primul caz şi e firesc că acest... patriotism de clan să rodească necontenit, peste veacuri, în inimile şi cugetele rudelor.

Melania se strînse în fotoliu :

— Nu sînt tocmai sigură că știu ce vreți să spuneți.

Minerva deschise din nou dosarul. Își puse ostentativ o pereche de ochelari. N-avea nevoie de ei, lentilele n-aveau dioptrii, dar observase că îi dau un aer mai „autoritar".

„Samurai nu-i ajungea, comentase locotenentul Dobrescu. Aspiră acum la titlul de Kamikaze..."

„Ăla parcă era avion", observase căpitanul Macri.

„Da ! Dar ce avion !"

„Cu voluntari fanatici..."

„Dar ce fanatici ! Întreabă-i pe octogenarii de peste gîrlă care au supraveţuit războiului..."

Minerva consultă cîteva date și începu să vorbească pe un ton didactic :

Cînd prietenul nostru comun, maiorul Cristescu mi-a adus la cunoștință că inima dumneavoastră simțitoare se află în bernă, plîngînd la soclul unui unchi drag căruia i-au dispărut capul și două treimi din bust, am cerut informații de la Consiliul popular Piatra Neamț, locul nașterii dumneavoastră și al doctorului Conțescu.

Melania zîmbi recunoscătoare printre lacrimi :

— Sînt atît de emoționată... Nici nu-mi închipuiam că sînt o femeie căreia să i se acorde atîta atenție. O persoană ca dumneavoastră să se ocupe de mine... O, nu ! Este într-adevăr prea mult ! Abia aștept să-i spun și lui Mirciulică, deși un gest atît de gingaș ar putea să-l impresioneze peste măsură.

— Mă ascultați o clipă ? Din fericire, arhivele din Piatra Neamț n-au avut de suferit de pe urma războiului, sînt intacte și într-o ordine perfectă. Făcu o pauză cîntărindu-și suspensul : Nu există nici un act, document, sau înscris neoficial care să ateste legătura dumneavoastră de rudenie cu doctorul Conțescu.

— Vă înșelați, vă rog să mă credeți... Bunica mea, Sultana Stratulat, avea un văr prin alianță care s-a căsătorit cu Oltea Vișan, sora fratelui vitreg al mamei doctorului Conțescu, soacra...

— ...lui Sinan Pașa, o întrerupse brutal Minerva, cumnată cu Winettou și nașa lui Mussolini !

Își scoase ochelarii și se ridică, aplecîndu-se peste masă :

Ce ascunde toată salata asta, doamnă ? De ce vă interesează soarta statuii ? Ce urmăriți ?

Bătrîna se dădu înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă de o lovitură. Plîngea ca de obicei, cu un obraz necrispat. Doar lacrimi care alunecau, margăritare transparente, pe un obraz de fetiță. Scînci ca un copil :

— Nu sînt obișnuită să mi se vorbească pe tonul acesta... Vreau la domnul maior Cristescu... Mă pun sub protecția dumnealui...

Minerva respiră adînc. Se simțea nemulțumită. „N-am știut cum s-o iau... Hm ! Încep să-l înțeleg pe Cristescu..."

— Pot să mă retrag ? întrebă bătrîna ridicîndu-se

— Da... O mașină vă va duce acasă.

Melania, mereu cu ochii umezi, declară plină de demnitate :

— Mulțumesc, dar nu obișnuiesc să primesc servicii amabile din partea persoanelor care nu mă iubesc.

Minerva rămase încremenită, ca în peliculele de final de film : Stop cadru !

CAPITOLUL V

Doctorul Gogu Manolescu era un bărbat pe care oamenii, de regulă, îl simpatizau de la prima vedere, iar pacienții îl adorau. Jovial, tonic, armonios și, pe undeva paradoxal amestec de scepticism — de fapt, mai mult o intuitivă și excepțională cunoaștere a naturii umane — cu un optimism robust, iubea viața sub toate aspectele ei și poate că în aceasta rezidă existența esențială și cea mai seducătoare calitate a sa.

În tinerețe, după un răsunător eșec sentimental, care avea să-l marcheze pentru mulți ani, își închipuise că nu va mai iubi niciodată. Nu dăduse sentințe, „toate femeile sînt la fel", dar concluse că nu are ur-

sită și vocație de amant. „Degeaba, afirmă, nu iubim creierul, personalitatea, capacitatea individului. Astea pot să-ți dea satisfacții uriașe, dar inima e o pițipoancă neserioasă. Ciți trubaduri a avut madame Curie ? Din ăia cu ghitară, ochi alunecoși și zîmbet păgîn ? Zece! Numărați-i pe ai Gretei Garbo sau ai fascinantei Marilyn Monroe ! Înmulțiți cu un milion numărul centimetrilor din jurul feselor și poate veți obține o cifră aproximativă."

Cînd o întîlnise pe Mara nu-și revizuise opiniile. Acestea erau imuabile și tot atît de definitive ca și piramidele egiptene. Își spusese doar că înțelepciunea e fulg de păpădie. De ajuns cea mai mică adiere de vînt, pentru ca aceasta să te abandoneze pierzînd irecuperabil în zări necunoscute.

Avea douăzeci și opt de ani, era și chirurg și îndrăgostit, atît cît poate fi de îndrăgostit un bărbat, cînd Vasilena, juristă abia ieșită de pe băncile facultății, îi declarase cu franchețe ai cărei parametri exacți avea să-i aprecieze mai tîrziu :

— Gogule ! Țin la tine, dar îmi dau seama că nu te iubesc.

Depuseseră actele la sfat, peste trei zile urma să aibă loc nunta : familiile cusute, de acord cu această căsătorie, achiziționaseră un apartament, îl mobilaseră, restaurantul fusese închiriat, invitațiile expediate, rochia de mireasă, nufăr de dantelă și muselină, atîrna pe umeraș

În momentele cheie, Gogu nu era un inspirat al replicii :

— Ai căpiat ?

— Poate. Dar știu că nu te iubesc.

— Cum naiba ți-ai dat seama ?

Vasilena răspunse cu naturalețe :

— M-am văzut ieri cu Daniel...

Manoliu se înverzise. Daniel era un tînăr actor, stagiar la Teatrul de stat din Ploiești

— Dacă o fi și clăpăugul ăla vreun Adonis !... Se uită cîș, are picioare de cangur, o ureche mai sus și alta mai jos...

— ...și buricul deplasat. Ai dreptate, Gogule, dar cînd l-am văzut, inima a început să-mi bată și am simțit așa, ca o căldură, sub ceea ce cred că tu numești stern.

Argumente imbatabile, dinaintea cărora doctorul Manoliu se înclinase. Nici n-avea altceva ce să facă... Singurul din familiile reunite care apreciase corect situația fusese tatăl lui Gogu.

„A dracului muiere ! Știu că are oleacă de îndrăzneală."

Cert este că Vasilena avuse dreptate. Era căsătorită de douăzeci de ani cu Daniel și toată lumea căzuse pînă la urmă de acord că are o căsnicie fericită.

Uneori, în clipe de meditație, Manoliu își zicea că Mara, cu retușurile respective, seamănă cu Vasilena. Același aer accentuat exotic, aceeași siluetă discret sexy, aceleași culori.

„Cred că de fapt toată viața iubim una și aceeași femeie. Sau cel puțin o căutăm."

Observase nu o dată că oamenii divorțați sau văduvi, cînd se recăsătoresc, își aleg o parteneră ale cărei date, tipologice sînt identice sau foarte asemănătoare cu cele ale primei soții. De exemplu taică-su, văduv de zece ani se recăsătorise cu o femeie „atît de identică și la fel" din toate punctele de vedere cu mama lui Gogu, încît mutîndu-se în casă, nu schimbase nici măcar poziția unui bibelou. Aceeași statură, aceleași gusturi, aceeași mentalitate.

Uite, chiar și Candian ! Liana, cu douăzeci și trei de ani mai tînără decît el, era exact genul Claudiei, marea dragoste a lui Dinu din anii facultății. Un diafan bibelou blond, cu minte de scatiu (Gogu nu cunoștea femininul respectivei păsări).

În realitate, acceptase plictisit invitația din astă-seară. În ultima vreme, Dinu era preocupat, mohorît, chipul căpătînd nuanțele saturniene ale marelui necăjit. Liana ciripea inepții. Emilia făcea mușchi la mîna dreaptă trăgîndu-și fermoarul de la fustă dinaintea oricărei perechi de pantaloni, iar Voicu perora indignat. O stare naturală. Ura patologic indignat, revoltat, supărat ! Pe oameni, societatea de tramvaie, microbiștii fotbalului, pe Dumnezeu. Asta-i făcea bine la glande.

Toți plicticoși, neinteresanți sau de-a dreptul enervanți. Da, dar venea și Mara.

Doctorul Manoliu oftă adînc și începu să se îmbrace.

Îi deschise Marta Bădescu, „guvernanta" lui Codruț, și-l pofti să intre în living.

— Acasă boierii ? întreba inutil Manoliu.

O simpatiza fără vreun motiv anume, așa cum, iarăși nejustificat, îi detesta pe alții. Îi aprecia distincția și eleganța discrete și oferite într-un ambalaj special : „Fac astăzi oficii de slugă, îmi cunosc îndatoririle și limitele, dar rămîn eu !"

Codruț, — patru ani, răzgîiat, un frumușel fragil cu păr de castană și ochi de îngeraș — i se încurcă printre picioare.

— Ce faci, mă piciule ?

Băiețelul, care avea orice își poate dori un copil pe lume de la ciocolată, portocale și toată colecția de animale Walt Disney pînă la trenulet electric al cărui itinerar ocupa un spațiu de 2/3 metri, dar îi lipseau tandrețea și atenția susținută a părinților, își ridică obrăjorul palid. Răspunse cu multă politețe :

— Mulțumesc, bine, domnule Manoliu. Se uită la Marta Bădescu — „am fost O.K. ? — apoi se agăță de mîneca medicului : Vrei să te joci cu mine ?

Marta Bădescu interveni prompt :

— Mais voyons, mon petit ! Domnul a venit astă-seară la părinții tăi ! Este oaspetele lor.

Copilul făcu ochii mari :

— Și ?

— La tine vine în vizită altă dată... Te va anunța în orice caz.

— Mă anunțați ? se interesă Codruț.

— Da' bineînțeles, zîmbi Manoliu.

— Atunci... Atunci... Veniți alaltăieri.

Bătrîna zîmbi și luă băiețelul de mînă.

— Îi place cuvîntul alaltăieri... Ne scuzați, bună-seara.

În living, spre surprinderea lui Gogu, nu se afla decît Voicu Dumitriu.

— Ce faci, măi Ciocolată ?

Tenul oacheș cu nuanțe aurii generaseră porecla. O preluaseră și colegii de serviciu.

— Colosal !

Sorbi dintr-un pahar și se ridică îndreptîndu-se spre bar, ca un obișnuit al casei.

— Cu ce te trotilezi ?

Manoliu se lăsă într-un fotoliu :

— Dă-mi o voică !

— Tropicală ?

— Tț ! Virgină.

Nu-i plăceau mixturile : cu pepsi ! — oroare ! Miroase a D.D.T. sau, în cel mai bun caz, a pastă de dinți Optima : cu suc de roșii — borș, cu diverse juisuri exotice — compot ratat.

Îi urmărea mișcările zîmbind. De fapt, Voicu Dumitriu nu înceta să-l amuze. Vioiciunea, gălăgiosul care-l caracteriza, neliniștea de țînțar, starea de nemulțumire cronică făceau din Ciocolată un personaj de comedie italiană. Verbele practicate : a cîrti, a nega, a contrazice. Rămînea însă simpatic, permanenta lui scandalizare avînd ceva înviorător și tineresc. Probabil, își spunea Manoliu, pentru că în sinea lui nu-i un posac, un hepatic trist și pesimist, unul din ăia care și pe soare strălucitor își ia umbrela cu el, ci pentru că — poate vocație de explorator — îi place să caute spini în mămăligă.

Acum, după atitudine și cuta adîncită între sprîncenele mefistofelice, îl simțea gata să explodeze. Ridică paharul :

— Cin-cin ! Unde-s ceilalți ?

Ciocolată ridică din umeri iritat :

— Doamna are migrenă, stă în budoar pe întuneric cu comprese de apă de trandafiri. Dinu-i în birou, într-un colocviu cu frumoasa Emilia.

— Mara ?

— O ține de mînă pe Liana. Probabil îi ghicește în palmă...

Începu să se plimbe prin încăpere. Nervos, cu pași mari și mîinile adînc înfipte în buzunarele sacoului. Gogu Manoliu se aștepta din clipă în clipă să pocnească stofa.

— Zi, tată ! Ce te supără ? Ia dă tu drumul unei filipice suculențe și argumentate.

Ciocolată se opri în fața lui :

— Știi ce nu suport eu, domnule ?

— Nu încerc să ghicesc, surise Manoliu, de vreme se abia aştepţi să mi-o comunici. Deşi aş fi mai curios să ştiu ce suporţi.

— Pe tine în orice caz nu, mai ales că te chinuie ideea că ai fi vreun spiritual. Domnule, nu suport lipsa de comportare civilizată. Am să le-o trîntesc în faţă, fără jenă.

— Nu mă îndoiesc. Despre cine-i vorba ?

Voicu Dumitriu făcu un semn spre celelalte încăperi.

— Ce-s manierele astea ? Mă chemi, insişti să vin, şi pe urmă mă laşi să aştept ca un caraghios ?! Ţi-e rău, contramandează sindrofia ! Ai discuţii culte şi personale, unde terţii sînt în plus, pune mîna pe telefon şi dă-mi verde să mă gîndesc la propăşire în altă mahala !

— Prea te formalizezi, mon chère. În fond, eşti amic de-al casei, nu trebuie să te trateze la fel de strict ca pe un musafir. Or fi avînd probleme.

Ciocolată îşi reluă itinerarul agitat.

— Ştii ceva, mă doar capul de-ale mele... E simbătă seara, una singură pe săptămînă, şi vreau să mă amuz. Din cauza lor, am ratat meciul de baschet România—Belgia, de la Floreasca, o întîlnire epocală, nu m-am dus la Vasileşti, unde-i bîlci mare : douăzeci şi cinci de ani de căsătorie.

Manoliu îşi privi ostentativ ceasul.

— E devreme, abia şapte. De ce nu pleci ? Te scuz eu...

Ciocolată îi azvîrli o privire neagră. Mormăi îmbufnat :

— Ce să mă mai duc acum, după ce mi-au stricat dispoziţia !

— Atunci, rămîi, rîse Manoliu.

Ciocolată mai făcu cîţiva paşi. Sorbi din pahar. Părea căzut pe gînduri. Dintr-o dată, trupul îi zvîcni şi Manoliu avu imaginea concretă a curentului electric care-l traversase. Nu se sperie. Ideile neaşteptate aveau întotdeauna acelaşi efect fizic asupra lui Voicu. Părea vîrît în priză.

— Ascultă, am observat o chestie... ! Da... Asta trebuie să fie !

Manoliu îl îmbie cu o ironie blîndă :

— Ia spune tu, fiule, ce ai observat ?

— De trei zile, aici a intervenit o schimbare radicală. Atmosferă, climat, inventar viu şi mort. Totul ! N-ai băgat de seamă ?

„Mda, gîndi Manoliu, avînd în faţa ochilor chipul descompus al lui Candian din ultima vreme. E ceva în ce spune zăpăcitul ăsta..."

— Uită-te la Dinu ! Stă cu ochii zgîiţi la tine, face eforturi să te înţeleagă, arată ca o fantomă. Liana-i absentă cu gîndurile la o mie de ani lumină de strada Dr. Conţescu, baba — Bădeasca — a prins o mutră clandestină, „ştiu eu ce ştiu !", iar ăla micu' plînge şi vrea pipi şi nu-l aude nimeni să-l ia de mînă şi să-l conducă unde trebuie.

Manoliu rosti neutru :

— Ce deduci ?

— Stai că n-am isprăvit ! Emilia, pe care Dinu n-o înghite, e acum toată ziua aici, şi după expresie zici că i-a învins pe englezi la Austerlitz. Triumf din ăla cu drapele cît Empire State Building.

— Şi ?

Ciocolată pocni din degete :

— N-am încă toţi termenii ecuaţiei, nu găsesc lianţii, dar o chestie e certă. Balamucul a început din ziua cînd a dispărut statuia din parc.

Manoliu începu să rîdă cu hohote :

— Eşti ţicnit de-a binelea. Ce legătură... Doamne sfinte ! O simplă coincidenţă.

Ciocolată îi azvîrli o privire de sinceră compătimire :

„Săracul de el !... Un tip cumsecade, s-o fi pricepînd el acolo, la hapuri, dar naiv... naiv de tot..."

Tocmai se pregătea să i-o comunice, apucînd doar să-l gratuleze, „eşti prost, făcut grămadă", şi uşa de la dormitor se deschise.

Mara Varlam intră surîzînd ; un surîs care-i aparţinea în exclusivitate, considera doctorul Manoliu. Cuminte, dulce, distinct, de o amabilitate ţinînd de însăşi fondul acestei femei, fără nimic convenţional.

Era îmbrăcată într-o rochie albă de stofă, amplă, cu o centură de antilopă violet. Se aşeză cu naturaleţe pe canapea. Sesiză ceva special în atmosferă şi îi cercetă mai atentă.

— Ce-i cu voi ? V-ați certat ?

— Ar fi ceva nou ? rise Manoliu. Asta după ce isprăvește mapamondul se ia la harță cu propria lui umbră. Nu . Nu ne-am certat. Ce se aude dincolo ?

— Liana a adormit.

— În fond, ce are ?

— O indispoziție ușoară. O urmărește mereu coșmarul cu păsările.

Ciocolată izbucni iritat :

— Indispoziție ușoară ! Mofturi de „n-am ce face și cum să-mi mai omor timpul !" Maică-mea trăgea șaispe ore pe zi — slujbă și copii cît să umpli o sală de cinema — și n-a avut în viața ei indispoziții ușoare. Ia să tragă Liana în fabrică sau pe șantier, să vezi tu dacă o mai frecventează noaptea ciocîrlii albastre. I-am spus-o și în față !

Voicu Dumitriu făcea parte dintre oamenii care-și închipuie că poți afirma orice și oricît de dezagreabil, cu condiția să spui creștinului în față. Lipsa fenomenului bîrfa, care presupune obligatorie clandestinitate, acel „l-a vorbit pe la spate", conferea în mentalitatea lui Ciocolată dreptul de a spune tot ce-i trecea prin minte, justificînd chiar și grosolănia. O făcea în termeni periclitați — nu-i plăcea obscenul — dar sensul afirmațiilor rămînea înțepenit în aceeași rubrică.

Mara își ridică o șuviță care-i alunecase pe frunte.

— Ești aspru, Voicule. O cunosc pe Liana de cînd era mică. A avut totdeauna un sistem nervos fragil.

— Și un safe plin. Singurul efort a constat în a-l deschide. Poate nici atît. Răsucea cheia ta'su, astăzi o face Dinu. Să nu-și strice manichiura.

— După capul tău, rise Manoliu, toți locatarii spitalelor de psihiatrie sînt foști și actuali nababi.

— Inteligentule ! Aplicam la caz.

Manoliu rise bine dispus :

— Eu, în locul ăstora, nu te-aș mai primi în casă. Ai o plăcere patologică de a servi răutăți.

— Realități ! E o diferență. Spun adevărul și atîta tot.

— Poate nu toată lumea e dispusă să-l asculte.

— Tu, în nici un caz. Cred că n-o să te mai frecventez.

— Va fi o grea lovitură pentru mine, dar cu vremea s-ar putea să-mi revin.

Mara interveni, împăciuitoare :

— Iar vă ciondăniți ? De cîte ori vă înfierbîntați, începe să-mi bată inima. Nu vă înțeleg deloc. În fond, țineți unul la celălalt și, dacă trec cîteva zile fără să vă vedeți începeți să vă căutați.

Voicu își mușcă buzele abținîndu-se de la o replică usturătoare, apropo de hipersensibilitate. Mara era însă poate singura persoană care-i impunea. O respecta sincer, n-avea nimic să-i reproșeze, ar fi fost incapabil să-și imagineze o singură faptă reprobabilă în viața ei, a cărei evocare ar fi făcut-o să roșească.

— Și zi așa, Ciocolată, continua să se amuze Manoliu. Ai de gînd că mă părăsești. Fredonă : „Vreau să plec din viața ta/ Cu tine nu pot să mai..."

Mara se uita la el cu reproș :

— De ce-i zgîndări ?

— Îi e ciudă ! interveni Ciocolată. Tocmai îi demonstrasem că-i un cap pătrat...

Îl întrerupse un glas din care irupea veselia :

— Cine-i cap pătrat ?

Emilia, într-o rochie de tafta verde Nil, se oprise în prag lăsîndu-se admirată.

— Nen'tu ăsta ! răspunse Ciocolată. Noroc că nu se plictisește. Mai are frați și — apăsă — surate.

Emilia, piele de crocodil la orice fel de aluzii care n-o avantajau, se așeză rîzînd pe brațul fotoliului lui Manoliu. Îi lipi capul la pieptul ei.

— Nu fi necăjit, micule. Voicu e un rău, nu știi ? Vrei să-l batem ? Hai să-l batem.

Manoliu își feri capul. Era genul de giugiuleli care-i încrețea pielea.

— Sînt gata să discut chestiunea, dar îmi trebuie condiții. Prezența ta fiscinantă mă tulbură... Ai un loc pe canapea.

„Toată lumea amabilă azi", își zise Mara. Era obișnuită cu sarcasmele doctorului, cu observațiile răutăcioase ale lui Ciocolată, cu dulcegăriile de gust îndoielnic ale Emiliei, cu echilibrul precar al căsniciei Candian. Dar azi,

parcă toate căpătau relief, culori mai stridente, accente dure. Concluse :

„Se întîmplă totuşi ceva..."

— Mai stau cinci minute şi plec, spuse Emilia.

Manoliu întrebă cu tîlc :

— Ceva... interesant ?

— Superb ! chicoti Emilia. Nu spun nimic, nu vreau să fiţi invidioşi... Dinule ! strigă spre birou. Ai găsit... ? Taxiurile astea sînt o calamitate, mai ales sîmbătă seara.

Tăcură toţi, rămaşi dintr-o dată fără grai. Figura doctorului Candian, pămîntie, crispată, cu privirea specifică a individului care nu mai vede, nu mai găseşte în jur, imediat în jur sau în întregul univers, nici un punct fix, era de nerecunoscut. Mara, cea mai emotivă, simţi o dureroasă strîngere de inimă şi pînă şi Ciocolată, pus pe zarvă din pricina primirii pe care o califica drept inadmisibilă, rămase încremenit, cu gura uşor întredeschisă.

Manoliu se ridică îngrijorat. Îl neliniştea în special culoarea obrăzului „de cardiac".

— Ţi-e rău ?

— N-am nimic, răspunse sec Candian. Se adresa Emiliei : În zece minute vine de la Romana taxiul 15 B 9163.

— Mersi, scumpule ! Mă duc s-o sărut pe Liana.

Mara rosti blînd :

— Las-o. Abia a adormit.

Se aşternu tăcerea. O tăcere sinistră.

Mara îşi frînse fără zgomot degetele. Exagerat de sensibilă, resimţea cel mai acut atmosfera încordată.

„Uite situaţii cînd orice ai spune, sună deplasat... Nu ştii nici măcar cum să procedezi..."

Manoliu şi-ar fi aprins o ţigară, dar parcă îi era teamă şi jenă de declicul brichetei.

„În locul lui Dinu, mi-aş evacua musafirii în bloc. Vrea să fie singur... Trăieşte un moment acut. Foarte acut, pentru că îşi închipuie, sau chiar aşa e, că nimeni nu-l poate ajuta. Cea mai gravă, insuportabilă formă de singurătate..."

Emilia încremenise cu zîmbetul stereotip, dar ochii îi străluceau de satisfacţie.

„Aşa, domnule doctor ! Am venit şi eu la zar. Făceai pe seniorul cu mine..."

Ciocolată fu primul care nu mai rezistă. Ţîşni din fotoliu ca un şrapnel :

— Ce-i asta ? Parastas ? Şedinţă de spiritism ? Explicaţi-mi şi mie despre ce este vorba, barem să colaborez !

De afară, se auziră frînele unei maşini. Candian se apropie de fereastră.

— A venit taxiul, Emilia ! Te conduc.

În urma lor, se ridică Manoliu. Îşi lăsase ţigările în servieta din vestibul. Auzii paşii Emiliei şi ai lui Candian coborînd treptele, apoi glasurile :

— Să fim înţeleşi, Dinule. Marfă veche, nu ce ai tu la CEC ! Şi fără trucuri. Amicul meu nu ştie de glumă.

— Bestie...

Doctorul Manoliu se întoarse gînditor în living.

„E mult mai complicat decît îmi închipuiam".

La ora opt dimineaţa, Minerva îl chemă în birou pe căpitanul Macri.

— Ce mai faci ?

Macri, deşi puţin cel mai „speriat" de originalităţile Minervei şi apreciindu-le cu umor, rămase totuşi cam deconcertat. Întrebarea sunase de parcă nu s-ar fi întîlnit de cel puţin cîteva luni. Se despărţiseră doar de douăsprezece ore.

— Bine, zîmbi, mulţumesc.

Dobrescu, palid şi slăbit încă, urmărea scena cu atenţie. Începutul promitea.

— Am auzit că ţi-ai luat trenuleţ electric. Cîte gări are ?

— Unsprezece !

— Şi semafoare ?

— Douăzeci şi opt, la toate intersecţiile. Continuă fericit : Adăugaţi şase viaducte, cinci tuneluri, trei locomotive, patruzeci de vagoane pentru călători şi marfare, două gări, cantoane...

— Personal ?

— Păi vreo douăzeci. Şefi de gară, acari...

Ochii Minervei străluceau.

— Ai şi casă de bilete ?

— Bineînţeles. Funcţionara e blondă şi seamănă cu Faye Dunaway.

— Strașnic ! Își frecă palmele : Să mă chemi și pe mine într-o zi. Tu l-ai văzut, Dobrescule ?

— Nu, făcu locotenentul.

— Mergem împreună. Vreau să te documentezi. Am o problemă pentru tine. Admițînd că ești șef de gară la Bîrlad...

Dobrescu se clătina pe scaun. Nu fusese în viața lui în stare să rezolve problemele acelea absolut absurde de aritmetică gen : un tren pleacă la ora 11 din Chitila cu o viteză de 200 de km pe oră, în timp ce altul pleacă de la Honolulu la ora 19 cu o viteză de 1000 de km... La ce oră se întîlnesc în Parcul Libertății... ?

— Adică, se răzgîndi Minerva, discutăm pe drum. Acum mă grăbesc. Uite, Macri, care-i chestiunea. Este ora opt și un sfert. La ora două te aștept cu raportul.

— Despre ce-i vorba ?

— Te duci la dispeceratul Serviciului taximetre-furgonet. Deci 054, nu 053.

— Bine-nțeles.

— Îi oferi șoricuței din spatele bicoului o floare și un zîmbet — am auzit că ai succes „il grande Cassanova, Chitila — crai de la cita" — și ceri să-ți dea relații asupra tuturor transporturilor de obiecte mai speciale din ultimele trei zile.

— Ce înțelegeți prin obiecte mai speciale ?

— Trebuia să ghicești că nu mă gîndesc la un dinozaur. Lucrăm la dosarul statuii, nu ? Deci mă refer la soclul statuii, bustul neridicînd probleme de transport. Ditamai pietroiul presupune însă o furgonetă, nu-l pot plimba într-un Trabant. Iei declarații de la toți șoferii, indiferent de tură, care au lucrat în ultimele trei zile. Te-ai dus ?

— Mă duc, surise Macri. Există o problemă...

— Care ?

— S-ar fi putut ca indivizii să fi dispus de o furgonetă particulară.

Minerva își săltă nasul :

— Ia ascultă, Macri, cîți dintre amicii, neamurile, cunoștințele sau vecinii tăi, cetățeni cumsecade și sindicaliști au în inventar motorizate din astea ?

— Nu știu cum stau cu cotizațiile băieții din sectoarele respective.

— Care ar fi ăia ? îl întrerupse Minerva nerăbdătoare.

— Păi piețarii și dricarii.

Fără să vrea, Dobrescu începu să rîdă. Minerva se amuza și ea. Macri, încurajat, își dezvoltă ideea :

— E normal ca bussinessmanii respectivi să aibă cîte un camionaș. Nu cari marfa la București în cinci sacoșe de un leu. Ailalți, sectorul, „te-am condus cu șapca-n mînă", idem. Zîmbi : Acum cîțiva ani aveam niște vecini, soț și soție. Tipul, boss în industria sicrielor, ținea o prăvălie pe lîngă Sfînta Vineri. Iarna era anotimpul lor iubit. Se rugau cerului de o epidemie de gripă sau virozâ... „Dacă ne dă Dumnezeu un sezon bun, ofta nevastă-sa privind spre stele, mă aranjez de o haină de vulpi...".

Minerva sări de pe scaun, întrerupîndu-l :

— Stai ! Mi-ai dat o idee ! Soclul putea fi într-adevăr transportat prin diferite aranjamente și într-o mașină de la Pompe funebre. Acum ce mai stai ?

Macri zîmbi :

— Mai există o posibilitate : ca respectiva furgonetă să nu fie din București. Să fi fost angajată în provincie...

— Știi ceva ? se enervă Minerva. Avem și așa destule probleme, se vor mai ivi și altele, așa că nu-ți mai scormoni fantezia născocind tu excedentele. Salve et i l

* * *

De cîteva zile, doamna Marta Bădescu se simțea prost dispusă și mai ales neliniștită. Inima mereu strînsă, cîrcelul din stomac, visele urîte o avertizau parcă asupra unei primejdii iminente.

Se ducea fără chef la familia Candian — unde, după cum i se confesa aceleași prietene, Valentina — atmosfera devenise insuportabilă.

— Doamna stă tot timpul retrasă în jatac, domnul e taciturn și cadaveric, le simți nervii vibrînd în vîrful degetelor, la suprafața pielii.

— Nu văd în ce măsură te afectează pe tine situația, se mirase Valentina. Nu te-ai atașat de ei, n-ai ajuns

nici o clipă să faci parte din familie așa cum se întîmplă adeseori, n-ai fost în confidențele doamnei, nu te-au invitat să stai cu ei la masă. Ți-ai îndeplinit obligațiile ca o funcționară care se află în relații stricte de serviciu cu șefii ei.

— Fiină și băiețelul a devenit excesiv de nervos ! E recalcitrant, plînge din orice. Nu mă mai pot înțelege cu el.

— Dacă maică-sii nu-i pasă...

Marta Bădescu nu se simțea însă mulțumită.

— M-am atașat de copil. D'ailleurs, le môme est délicieux. Am încercat să vorbesc cu doamna Candian, sugerîndu-i că ar fi recomandabil ca, pentru o săptămînă, două să trimită băiețelul la bunici.

— Și ?

Marta Bădescu imită tonul înțepat al Lianei :

— „Stimată doamnă, aș prefera să nu vă amestecați în chestiuni care nu vă privesc. Asupra situației lui Codruț decidem numai eu și soțul meu". Și-a închipuit că m-a dat gata ! Merita să vezi cu ce aere !

O neliniștea și Bebe. Spre surprinderea ei, obișnuită cu absențe, care durau uneori săptămîni, după două zile o vizitase din nou. De astă dată, cu o mică valiză de voiaj : o pijama, schimburi, peria de dinți.

— Poți să mă găzduiești pentru cîteva zile ?

Marta Bădescu se simțea uluită. Imediat după ce terminase liceul, Bebe reclamase locuință separată. Îi găsise o garsonieră pe Vasile Conta și de atunci — trecuseră optsprezece ani — nu mai dormiseră o singură noapte sub același acoperiș.

— Ce s-a întîmplat ?

— Plictiseli ! răspunse nazal Bebe. S-a spart o conductă pe stradă și nu mai avem apă. Povestea s-ar putea să dureze.

Îl instalase în camera din față, dar deși îl menaja, evitînd discuțiile care puteau lua o întorsătură neplăcută, își manifesta unele nedumeriri.

— Vei sta cît vei crede de cuviință și, desigur, îmi face plăcere. Te credeam însă la Buftea. Spuneai că ești supraaglomerat.

Bădescu sălta sfidător din umeri :

— Au intervenit neînțelegeri în legătură cu scenariul. Regizorul a operat pe text, scenaristul nu este de acord și deocamdată se dispută... Eh, rosti cu dispreț, imbecili ! Diagnosticul : nonvaloare și impostură.

Marta Bădescu îl privi scrutător. Știa cînd fecioru-său minte — deși mai corect, Bebe se automistifica —, detecta cu precizie inexactitățile gogonate.

— Înțelesesem de la tine că, în sfîrșit, colaborezi la scenariu, că ai o contribuție importantă.

Bebe emise suveran :

— Îmi eroi nervii !

Marta Bădescu rămase circumspectă. N-avea posibilități de investigație la Buftea, în schimb putea să se informeze asupra situației din strada Vasile Conta. Chiar a doua zi, plecînd de la familia Candian, trecuse pe la locuința lui Bebe și o trăsese de limbă pe îngrijitoarea blocului. Aceasta o privise nedumerită :

— Apă ? Cum să n-avem apă, coniță ? Cît Bistrița... Numa' ce am schimbat instalația anul trecut.

Deși din ce în ce mai îngrijorată, Marta Bădescu nu comentase nimic cu Bebe. Îi era teamă să nu-l alunge și, pentru moment, prefera un statu-quo. Nu putea face mare lucru, dar cel puțin îl avea sub ochi.

Ieri, intervenise încă un incident ciudat. „Sau, poate încercă să-și adoarmă temerile, am început să cad în exces, în grav, să interpretez totul..." Trebăluind prin mica bucătărie, constatase că lipsește cheia de la pivniță. De ani de zile atîrna de butonul superior al bufetului.

— Ai luat tu yala de la boxă ?

Bebe, întins pe canapea, citea ziarul. I se păruse ei sau, într-adevăr, mîna se încleștase pe marginea paginii, făcînd hîrtia să scrîșnească ?

— Ce idee ! Nu zău, mamă, devii curioasă ! Ce naiba era să caut în boxă ? Cine știe pe unde ai rătăcit-o...

Stinsese lumina la ora unu. Acele fosforescente ale ceasului de pe noptieră arătau două fără zece, dar bătrîna încă nu reușise să adoarmă.

În odaia alăturată, telefonul emise un singur tril. Glasul răutăcios al lui Bebe se auzea greu. Din pricina încordării începu s-o doară trupul.

Sări din pat și își lipi urechea de ușă. Reuși să surprindă frînturi de frază :

— Da... E O.K.... Nu... Prea întîrziem... imprudent... pe mîna ta...

Marta Bădescu nu închise ochii toată noaptea.

CAPITOLUL VI

Maiorul de miliție Cristescu se trezi cu convingerea că va avea o zi bună. Dimineața era strălucitoare, cu înălțimi azurii sidefate, ploaia din ajun primenise aerul, frunzele iederii își recăpătaseră verdele smaraldin, cățărîndu-se, invazie de șopîrle, pe zidul blocului, păsărelele — vrăbii, rîndunici, porumbei, ba i se păru că deslușește chiar și viers de ciocîrlie — se aflau în plin festival. În timp ce se rădea în baie, se trezi fluierînd și ascultă cu îngăduință melodiile interpretate la „Orele dimineții" de diverse formații de muzică ușoară.

Nu-i plăcea muzica de formație, indiferent că era vorba de ABBA, Savoy, Express, boul Apis sau Georgica.

„Probabil am îmbătrînit, explica el subalternilor tineri, dar mie-îmi place să ascult solistul. N-o să-mi scoată nimeni din cap că ăștia, de fac cooperativă cîte cinci sau șase, nu sînt altceva decît cîntăreți de mîna a doua sau a treia. Care e as se detașează, domnule, n-are interes să stea în grămadă. Îi vezi pe un Elvis Priesley, pe un Tom Jones sau o Mirelle Mathieu făcînd pe coriștii ?"

Ajunse la minister, în aceeași dispoziție formidabilă care-i amintea de fericirea vacanțelor de vară ale micului școlar Cristescu Adrian, mai ales în primele zile : „Ha ! Ha ! Mai e pînă se termină !"

Și mereu pe aceeași stare de spirit, întîlnindu-l pe locotenentul Azimioară, îl complimentă — „Știi că ai mai slăbit ?", adresa cîteva cuvinte grațioase — „arăți ca o floare", dactilografei veșnic nefericită din pricina unui nas trist, plin de acnee.

Găsi o notă pe birou că e așteptat de colonelul Dragu și se uită întrebător la Azimioară :

— Știi cumva despre ce este vorba ?

Locotenentul clătina din cap.

Șeful îl primi zîmbitor și-i arătă un fotoliu.

— O cafea ?

— Mulțumesc, nu zic nu.

— Colonelul se lăsă pe spatele fotoliului și aruncă o privire pe fereastră :

— Frumoasă vreme, ce zici ?

— Magnifică !

— Nu mergi la ștrand ?

În mod normal, dialogul l-ar fi pus pe gînduri pe Cristescu, dîndu-i impresia că Dragu tatonează, crecază atmosferă pentru abordarea unei probleme cel puțin gingașe. Maiorul se simțea atît de fericit, încît își închipuia că toată lumea încerca aceeași stare de spirit.

— Nu m-am gîndit... Cred că n-am fost la ștrand din studenție.

— Chiar așa ?

Colonelul lungea vorba. Cristescu zîmbi :

— Nici eu nu știu cum s-a întîmplat. Ori am plecat la mare, ori n-am avut timp.

— Ei, acuma nu te poți plînge de timp. De vreo două săptămîni, daca nu și mai mult, am impresia că sîntem rentieri. Cîteva contravenții, unele fleacuri de competența comisiilor de împăciuire sau a organelor de judecată de la locul de muncă

Maiorul rise :

— E vară ! Clienții ne-au dat vacanță, lucrează acum pe litoral și, în celelalte stațiuni.

— Dă, fu de acord colonelul. Cînd îți iei concediul ?

— Ca întotdeauna, în noiembrie. Îmi place toamna și e un sezon în care ulcerul — sînt un caz special — mă supără cel mai puțin.

Sorbi din cafea și aprinse o țigară.

— Deci, concluse, momentan nu ai o agendă de lucru prea încărcată.

— Nu, sigur că nu, făcu maiorul.

— Mă bucur.

Abia acum lui Cristescu începu să-i sune vag, din depărtări un clopot de alarmă : „De ce naiba s-o fi bucurînd ?"

— Vezi, dragul meu, totdeauna mi-a plăcut să fac un serviciu în măsura posibilităților. Firește, nu ?

— Bineînțeles, spuse prudent maiorul.

— Cum ți se pare cafeaua ?

— Excelentă, mulțumesc.

— O țigară ?

Cristescu se foi neliniștit de-a binelea : „Ce vrea ? Ceva nu-i în regulă...".

— Încă nu.

— Ia, totuși.

Și-i întinse pachetul.

— Uite despre ce-i vorba dragul meu, începu Dragu, evitîndu-i privirea. Am primit azi-dimineață un telefon de la colonelul Ionaș... Îl știi, bineînțeles, colegul nostru de la Securitate.

Cristescu înclină ușor capul.

— Se află într-un impas, reluă Dragu, și maiorul avu impresia că își găsește greu cuvintele. După cum ești informat, dosarul statuii se află pe masa lor, iar afacerea se arată a fi destul de încurcată...

— Au oameni foarte competenți și chiar cîteva minți sclipitoare, observă maiorul. În locul dumneavoastră, nu m-aș simți cîtuși de puțin neliniștit.

— Sînt de acord, dragul meu, dar, vezi, fiecare individ, oricît de dotat ar fi, are unele limite, întîmpină situații cînd se poticnește.

— Dosarul a fost preluat de maior Minerva Tutovan. Nu s-a poticnit în viața ei.

— Vezi, exclamă Dragu încîntat, „aici am vrut să te aduc !", tocmai asta e !

— Ce ? ! întrebă alarmat maiorul.

— S-a poticnit.

— Domnule colonel ! Vorbiți-mi, vă rog, deslușit. Ce se întîmplă ? Ce trebuie să fac eu ? Care-i problema ?

Dragu tăcu o vreme, apoi se aplecă peste masă și șuflă conspirativ un singur cuvînt :

— Melania.

— Ce-i cu Melania ?

— Asta-i ! N-o scoate la capăt cu ea.

Cristescu fu cuprins de-o presimțire sinistră. Glasul răsuna pițigăiat.

— Și ce vrea să-i fac eu ?

Dragu hotărî să recite totul dintr-o suflare. Mai ușor înghiți pilula dintr-o dată, întreagă decît fărîmițată.

— Prin intermediul colonelului Ionaș, superiorul ei care m-a sunat acum jumătate de ceas, ținîndu-se seama de experiența dobîndită în contact cu personajul respectiv, ești solicitat în calitate de colaborator.

Maiorul văzu concomitent roșu, verde și galben dinaintea ochilor, auzi parcă rîsul mefistofelic al Minervei și sări catapultat din fotoliu :

— Niciodată !

— N-am isprăvit. Este vorba despre un ajutor colegial, maiorul Tutovan punîndu-și toate nădejdile în această colaborare. Din cîte am înțeles, speră să găsească în dumneata un consilier prețios și nu cred că e cavalerește s-o dezamăgești.

— Ei bine, prefer să fiu bădăran, dar am s-o dezamăgesc.

— Reflectînd, urmă colonelul netulburat, că în momentul de față avem un program mai relaxat, consider că ai putea da curs acestei solicitări, pe care personal o consider o invitație care te onorează.

Maiorul tremura de enervare, mărul lui Adam, în general neobservat, se zbătea ca o nucă gonită de un șoarece.

— E un ordin ?

Colonelul rîse ostentativ :

— Dragul meu, hai să nu fim gravi...

— Ba eu sînt grav. În cinci ani, am avut patru dosare cu nebuna asta. Toate, sînt în exclusivitate, monopolul meu. Vezi, Doamne, Cristescu, specialistul „number one" în dandanalele cu Melania și al său motan...

Vorbea cu o viteză amețitoare, ochii tulburați opinteau să scape din găoace, părul îi căzuse pe frunte.

— ...cinci ani în care, ținînd cel mai strict regim, am schimbat gastrita cu un ulceraș de toată frumusețea. Fiecare dosar cu nebuna mi-a găurit cîte o nișă, așa că pot afirma acum că am butoniere la stomac. Ca să nu

încep să dau buzna ziua prin tramvaie, sau să nu mă dau drept amiralul Nelson, în timpul anchetelor respective consumam cîte o chenzină pe tranchilizante, cheltuieli pe care nu mi-le-a decontat nimeni. Vă mai pot raporta că din pricina coşmarurilor — visez zgomotos motani negri, Mîrciulici şi alte lighioane — nevastă-mea a reclamat dormitor separat... La toate astea — şi nu-s toate — a mai trebuit să înghit şi inspiratele spirite ale colegilor, iar Tutovanca n-a făcut economie. Ei, bine, acum a venit şi rîndul ei !

Colonelul Dragu rîdea cu hohote :

— Ai haz, Cristescule !

— Mi-ar părea bine, dar aia e că n-am. Am ajuns să cred că femeile îmi sînt nefaste ! Întîi nevastă-mea care, în douăzeci de ani, n-a învăţat că în solniţă vreau sare şi nu naftalină sau talc, că locul umbrelei e în vestibulul meu şi nu al Popeştilor, care au fost în vizită, i-a apucat ploaia şi le-a împrumutat-o, iar ăia tot uită de ea, că biblioteca a fost făcută pentru cărţi şi nu pentru izmene, blide de musafiri şi reţete de chec...

Dragu se sufoca de rîs, dar Cristescu nu-şi isprăvise pomelnicul.

— ...Nu mi-a fost de-ajuns şi vine smintita de Melania cu idei gangstereşti, să-i las ţuţ pe Al Capone, Dillinger, Vito Genovesè, care faţă de asta au murit cu biberonul în gură şi să facă grămadă toată oastea de poliţişti de la Interpol, cu computere cu tot. Eu n-am pretenţii, sînt un miliţian oarecare, n-am nimic împotrivă să-mi isprăvesc numărul în comuna Pîrliţi, judeţul care-l doriţi dumneavoastră. Dar vreau linişte. Linişte... !

Se învîrti de cîteva ori prin birou şi reluă de parcă îşi aduse aminte :

— Acum îmi pică pleaşcă şi Tutovanca ! Nu s-a săturat cît a rîs — era principala colportare de folclor de cîte ori am avut de-a face cu scumpa Melania — acum mă vrea consilier. Nu mai pomenesc de balamucul ce-l va stîrni în mod matematic ciocnirea dintre ea şi Melania. Îşi scutură mîinile : A, nu ! Pentru nimic în lume nu vreau să mă aflu între cele două şi, în general, nu vreau să aud nimic despre afacerea asta.

— Dacă aşa stau lucrurile, suspină colonelul Dragu ştergîndu-şi lacrimile, îi voi comunica lui Ionaş că nu-l poţi ajuta.

— Îl ajut în oricare altă problemă, dacă vrea îi fac şi parchetul, dar în chestiunea asta îl rog respectuos să-mi primească toate scuzele.

— Bine, Cristescule... Eu totuşi te rog să mai reflectezi pînă mîine. E o rugăminte personală.

Maiorul ieşi negru din birou.

„Zi bună ! Să mai crezi în presimţiri".

Locotenentul Azimioară îl aştepta întocmind nişte fişe de rutină. Îi aruncă o privire, dar, văzîndu-i chipul răvăşit, se abţinu de la orice întrebare.

Instinctiv, Cristescu se apropie de fereastră. Un soare de aur alb inundă piaţa din faţa ministerului. Se simţi în mod perfid tras pe sfoară şi, cu un gest brusc, coborî transperantele lăsînd încăperea în semiîntuneric.

*

* *

Amurgul se strecură în odaie cu paşi leneşi. Era o seară de vară cu transparenţe albăstrui. Nu adia firicel de vînt şi natura întreagă părea încremenită ca într-un tablou academic, ca într-un peisaj de ceară.

În asemenea seri, Melania simţea o pace desăvîrşită pogorîndu-i în suflet şi era incapabilă să-şi imagineze că la alt capăt de lume ar putea fi altfel, că furtuni vrăjmaşe opintesc asupra copacilor şi zidurilor, că nemila destinului, împrejurări carbe şi crunte aruncă oamenii în înfruntări sălbatice.

Şi, tot în asemenea seri, nostalgia aducerilor aminte îi înnoura privirea, călătorindu-i gîndul spre uliţi şi oameni de mult părăsiţi.

Amintirile Melaniei — o olfactivă — aveau aromă. Casa bunicii mirosind a Patchuli — colonia preferată — şi tutun Macedonia păstrat în cutii de tablă ; într-a mamei suferind veşnic de migrene imaginare, stăruiau amoniacul şi sărurile, iar la vreme de molimă, camforul. În propria ei locuinţă — mirosuri cazone : piele, tutun şi... surîdea bătrîna amintirii, grajd.

Gîndindu-se la Minerva, își spunea cumva contrariată că femeia aceasta n-are nici un miros, dar, dacă ar fi avut vreunul, acesta ar fi trebuit să fie de bradolină.

— E tot atît de puțin cochetă ca un stîlp de telegraf și cred că în viața ei nu și-a cumpărat o cutie de pudră. Bănuiesc că se tunde singură cu un foarfece de croitorie, iar hainele și le cumpără de la Adam. N-ai întîlnit în viața ta o asemenea persoană și trebuie să recunoști, știi că-mi place să fii sinceră, că ți-e puțin frică...

Se gîndi cîteva clipe și rectifică :

— Cam mult... Ridică glasul : Da' de ce ți-e fri-că ? Știu, draga mea...

Din pricina înfățișării austere, a ținutei lipsite de cel mai inofensiv amănunt frivol, și-o imagina de o severă virtute. Dar, aici, Melania se înșela, extinzînd și generalizînd. Bătrîna, discret dar constant și cu mult bun gust, acordase totdeauna importanță aspectului său exterior. De aceea, pentru ea, o femeie care nu se farda, nu-și agăța un lănțișor ori o floare la rever, habar neavînd de toalete și îmbrăcîndu-se ca un dorobanț, nu putea fi decît o virtuoasă de impresionante dimensiuni, iar excesul de puritanism incomodează. O asemenea persoană arareori este simpatică.

Se înșelă din nou, căci Minerva nu era o virtuoasă în parametrii sensului uzual și, în orice caz, nu în cei imaginari ai bătrînei.

Califică greșit, confundînd noțiunile. Minerva era, cu generoase majuscule, o mare originală. În culori cam stridente, poate, manifestîndu-se în special în îmbrăcăminte și celibatul practicat cu încăpățînare, dar se afla tot atît de departe de obtuzitatea unui căpitan din Armata Salvării ca portocalii Andaluziei de oamenii de zăpadă din Alaska.

— ...da, draga mea... Ți-e teamă. Trebuie să fie o persoană foarte severă, cu o minte ascuțită, deci cu atît mai redutabilă. Bineînțeles și domnul maior Cristescu este foarte inteligent, dar, vezi, dumnealui are blîndețe și... uite, îți dau voie pentru o singură dată să nu fii prea modestă, mai are și o slăbiciune pentru tine. Din păcate, doamna Tutovan nu a gustat nimic din personalitatea, din ceea ce califică alții drept farmecul tău.

Mieunatul lui Mirciulică o avertiză că trebuie să prepare cina. Concentrată, gîndindu-se mereu la statuie și la Minerva, îi încălzi laptele și vîrî la cuptor o tavă de biscuiți. Curînd, garsoniera se umplu cu miros de vanilie, aromă care-i stimula totdeauna dispoziția : parcă veneau sărbătorile.

La zece seara se băgă în pat. Înainte de a-și lua cartea și ochelarii de pe noptieră, se adresă motanului care, în ceea ce-l privește, anunța stingerea ghemuindu-se melc în fotoliu.

— Mă auzi ? Știu ce am de făcut. Chiar mîine dimineață am să mă duc la Biblioteca Academiei. Bineînțeles nu voi uita ochelarii. Am să îmbrac tailleurul și o să pun cravată. Înțelegi, ca să par intelectuală... Ce mă interesează la bibliotecă ? Ți-o spun pentru că n-ai să ghicești în ruptul capului : ghidul Bucureștiului din anii 1940—1945... De ce ? Chicoti : Nu pot să-ți spun, e secret.

Se afla cu o lungime înaintea Minervei.

* * *

Bărbatul era înalt, brun, osos, cu aspectul viril pus în circulație după război de actorii americani și care determinase evoluția gustului estetic pentru deceniile următoare. Deci, nu clasic frumos, ci puternic, întreprinzător, puțintel sau mai mult aventurier. Un bărbat în preajma căruia o femeie se simte în siguranță, iubită, ocrotită, și — chestie de doză — dominată. Sentimente pe care un Charles Boyer, Tyrone Power sau Ramon Novarro nu le-ar fi putut inspira sexului slab al anilor '80.

Avea probabil, în jur de cincizeci de ani și, o intuiai din prima secundă, o impresionantă carieră sentimentală. Emilia nu-i dădea mai mult de patruzeci de ani, se simțea fascinată de întreaga lui făptură, adoră accentul ciudat, în care ea nu deslușea decît distincție și bună instruire. Se numea Grig. Grig și atît.

— Știi, chicotea înveselită, ești primul bărbat din viața mea cu care m-am culcat, fără să știu cum îl cheamă.

Și se simțea îmbătată de original. Totul era original la Grig : locuința...

— Ce ciudat ! chicoti Emilia..

(Chicotul era una din caracteristicile ei, motivat de o dentiție splendidă și de o veselie permanentă, generată de inconștiență, trai ușor și succes la bărbați.).

— Ce ciudat ! Un om ca tine să locuiască într-o garsonieră închiriată.

— Îmi place variația. Este singura modalitate de a-mi schimba domiciliul dacă mă plictisesc.

Serviciul...

— De ce nu-mi dai numărul de la birou ? Uneori, mi se face dor de tine, aș vrea să-ți aud glasul.

— Șefa de cabinet ar intra la idei, constatînd că sînt solicitat de o voce atît de insinuantă...

Emilia rise gîdilată.

Chevaliera de la mîna stîngă, două ciolane încrucișate pe un fond de email negru...

— E un inel sinistru. Aș fi preferat un șarpe sau...

— ...un nud. Poate că-i sinistru, dar e necesar să ne amintim mereu că există și cavoul familiei. Gustăm mai intens viața.

Misterul de care se înconjura...

— De ce nu pot veni neanunțată la tine ? Mi-ai spus că nu ești însurat.

— Obișnuința ucide dragostea. Mi-e teamă să nu te plictisești prea curînd...

Emilia, în sutien și ciorapi colanți, își făcea toaleta, întîrziind deliberat în fața oglinzii. Dezbrăcată se simțea în avantaj, iar fiecare gest putea fi filmat.

Grig o studia cu un zîmbet imperceptibil. Fără îndoială, femeia era atrăgătoare. Subțire în talie, încheieturi fine, picioare zvelte cu fibră lungă, bust generos și șezut bombat, de negreasă.

— Din cînd în cînd, sugera scuturînd scrumul țigării, să pui combinezon.

Emilia întoarse capul ululită :

— Furou ? Ca pe vremea bunicii ? Dar e complet demodat, micule. Cine mai poartă așa ceva ?

— Tocmai de aia devine nou. E altceva decît vezi în orice dormitor. Ca și ciorapii negri prinși cu pojartier.

— Micuțul meu e pervers ?

— Nu. Priceput... Franțuzoaicele sînt experte în materie : îmbrăcîndu-se, de fapt se dezbracă... Mai ai mult ?

— În zece minute, sînt gata.

În mașină, o Lancia roșie, Emilia își verifică încă o dată machiajul în oglinda pudrierei.

— Cît e ceasul ?

— Șase și zece.

— Îți spun sincer, mă plictisește îngrozitor. Nu mai au nici un haz. El e funebru, iar ea...

— Ea, ce ? Crezi că i-a spus ceva ?

N-avea încredere în femei. De Emilia era obligat să se folosească și se simțea sigur de ea. O gonzesa de mîna a doua, gata să-i ciugulească din palmă. În Pigalle, asemenea specimene se găsesc cu duzina, la fiecare colț de ruelle...

Emilia zîmbi :

— Nu, dar cred că Liana a început să vrea și altceva. Se plînge de spleen... Știi ce înseamnă asta. Unde duce.

Grig îi zvîrli o privire amuzată :

„Ia te uită ! A uitat să fie imbecilă..."

Opri la cîțiva metri de vila Candian. Emilia îi întinse buzele. I le sărută fulgerător și o prinse de bărbie.

— Îți dau un telefon diseară...

— Știu, făcu Emilia îmbufnată. Raportul. Preferam să-mi închipui că ți-e dor de mine. Se agață de el : Grig, aș prefera să dorm o noapte întreagă în brațele tale.

Bărbatul o bătu ușor cu degetele pe obraz :

— O s-o facem și p-asta.

Lancia dădu un ocol parcului, apoi Grig apăsă pe accelerator, ieși din Alcea Dr. Conțescu și se angajă pe bulevard.

Casa continua să fie supravegheată. Pe bancă, picior peste picior, citea același tînăr pe care-l reperase cu o zi înainte. Aparent de nerecunoscut — mustață, altă vestimentație, ochelari, dar...

Grig zîmbi. Puștiul avuse probabil o entorsă și purta gleznieră. Ca și cel de ieri. Ori faptul că doi inși suferind același accident și la același picior, sînt văzuți în același parc, o zi după alta, era departe de a convinge, excludea ideea de coincidență.

„Asta-i situația ! Nici măcar nu mă pot apropia. Grig, my boy, trebuie să găsești un truc..."

CAPITOLUL VII

Strigătele se auzeau pînă în odaia lui Codruț. Se trezi speriat și începu să plîngă. Marta Bădescu se strecură în vîrful picioarelor și închise ușa care dădea spre living, apoi cea a sasului vătuind astfel zgomotele.

„E primul scandal la care asist, în doi ani..."

Luă o carte cu poze și încercă să distrugă atenția copilului.

— Dacă o mai prind pe scorpia asta în casă, o iau de coc și o azvîrl pe ușă. Tu nu mă cunoști încă !

Nu se mai putea stăpîni, mînia îi umflase toate venele : pe tîmple, la gît, la mîini. Erau albastre, vii, se zvîrcoleau gata să pocnească.

Liana, palidă, îl privi cu dispreț :

— Bineînțeles, nu te-am cunoscut. Nu m-aș fi încurcat niciodată cu un necioplit.

— Îți interzic categoric s-o mai primești pe țiitura asta în casă !

Buzele suave ale Lianei deveniseră o ață albă.

— Am să primesc pe cine-mi place ! Ce sînt eu aici ? Sclavă de harem ? Mă ții închisă ca într-o pușcărie și-mi aduni numai babalîci. Am douăzeci și cinci de ani și vreau să trăiesc ! Urlă : Înțelegi că vreau să trăiesc ? ! Tu te-ai epuizat în petreceri și abuzuri, ți-ai făcut mendrele și la patruzeci de ani, cînd a început să-ți țipe ficatul și să te blocheze spondiloza, ți-ai luat nevasta minoră.

Candian, atins dur, șuieră :

— Școala Emiliei ! Faci și conspecte ? Îi recunosc cuvintele și stilul ! Ai știut, stimată doamnă, cînd m-ai luat că sînt un babalîc.

— Babalîc, dar nu tiran ! Crezi că am să mai suport viața asta ? Plec ! Îl iau pe Codruț și plec !

Doctorul Candian își aprinse o țigară. Mîinile îi tremurau. Verigheta și bricheta de metal, ciocnindu-se, zdrăngăniră. Se uită cu ironie ucigătoare la nevastă-sa :

— Chestia cu copilul e discutabilă. Codruț te interesează cu mult mai puțin decît ultimul fason de soutiengorge...

Liana sări sufocată :

— Minți ! N-ai dreptul să spui asta ! Ești un sadic.

— Mint ? În patru ani nu i-ai dat o singură dată de mîncare. Cînd a lipsit Bădeasca, l-am hrănit eu. Te obosea pînă să-i încălzești și laptele. Dacă îi acorzi cinsprezece minute pe zi, înseamnă că te-ai purtat princiar. Cînd e bolnav, te refugiezi în „budoar". Ai migrenă.

— Perfect ! gîfîi Liana. Sînt mamă și soție ticăloasă, un motiv în plus ca să plec.

— Unde te duci, nefericito ? Ce ai să faci ?

— La vîrsta mea și la cum arăt, mai găsesc un gentleman ca tine !

— Asta-ți inoculează Emilia, așa-i ? Proasto ! Ca tine sînt cu miile ! Suficient să bați bulevardul și să întinzi mîna. Plin de șoricuțe nostime, care n-au în cap decît să vîneze un fraier cu bani. Ce știi tu să faci ? Ce calificare ai ? În afară de coafor, croitoreasă, Paris Match și cleveteală cu Emilia, cu ce ți-ai ocupat tu timpul de cînd ai terminat liceul ? Nu citești nici măcar o carte. Aș vrea să te văd în fabrică...

— Aha ! îl întrerupse Liana. Îl citezi pe Voicu.

— Crezi că trebuia să-mi deschidă el ochii ? Îți închipui că nu te-am cunoscut ?

— De ce m-ai luat ?

— De imbecil, care te-a iubit necondiționat și a încercat să-ți scuze toate păcatele : e tînără, abia un copil...

— Îți dau ocazia să nu mai fii imbecil ! Chiar acum plec la ai mei. Slavă Domnului, se mai găsește cîte ceva în frigider, n-o să trebuiască să bat bulevardul, căutînd o casă de bani.

Dinu Candian știa că procedează greșit, fără tact, că face afirmații care, chiar conciliindu-se, ridicau un zid între ei, dar nu se mai putea cenzura.

— Indiferent ce ai de gînd să faci, ia înainte cîteva lecții de la Emilia. Este o mentoră ideală pentru debutante.

— O idee excelentă.

Soneria muzicală de la intrare emise trei triluri melodioase.

Se uitară unul la celălalt și Liana, răsucindu-se brusc, dispăru în dormitor trîntind ușa ostentativ. Candian își trecu degetele prin păr cu un gest reflex, trase de poalele hainei de casă și se duse să deschidă.

Minerva, cu un zîmbet lung care îi accentua asemănarea cu un cap de Pinocchio, rosti gentilă bună seara și-i întinse legitimația ținută cu două degete. O însoțea locotenentul Dobrescu : Slăbit de boală, blond, firav și cu ochi albaștri, candizi părea un elev în ultimile clase de liceu.

Medicul îi cercetă scurt „ce-i cu ăștia ? nu seamănă a milițieni", și-i pofti înăuntru. Minerva îl găsi sec, de o politețe strictă — nimic îmbietor — și tulburat.

„După cum arată, pare foarte iritat. Pot să jur că a avut o scenă, pe care am întrerupt-o noi. Era ca o locomotivă care aleargă cu două sute pe oră, oprită brusc."

Se uită la Dobrescu și îi veni să rîdă. Locotenentul mînca literalmente din ochi videocasetofonul din colțul încăperii. Alături, pe o măsuță se vedeau vreo treizeci, poate mai multe, de casete împrăștiate de o mînă care căutase nerăbdătoare. În general le cunoștea tematica : unele filme erau realmente de calitate, dar ponderea o aveau filmele de groază și porno.

Minerva știa că nu gusturi atrofiate ori perverse adunau seară de seară cinci-zece — sau douăzeci de microbiști (în funcție de dimensiunile locuinței fericitului proprietar), ci curiozitatea și stimulentului „interzisului" care acționează totdeauna, prompt și fără greș, pînă și asupra celor mai pașnici indivizi. Ea însăși asistase la o asemenea vizionare — „să văd cum devine chestia" ; abandonase ședința cu stomacul întors pe dos, dar satisfăcută. Se lămurise. Cu acest prilej, mai trăsese o concluzie : oamenii se împart în normali — cei mai mulți — sau atinși la mansardă. Pentru prima categorie, e de ajuns să vizioneze o singură partitură de exhibiționism ca, după aia să-și vadă liniștit de nevastă, copii și serviciu.

Perverșii, lubrici, obsedați sau neputincioși sexual au existat și vor exista totdeauna, după cum au existat clișee porno, indiferent că erau imortalizate pe pergament, stampe, porțelan, fotografii sau fața cărților de

joc. Toată povestea intra în resortul spitalelor de psihiatrie. Și cu această curiozitate și concluziile Minervei pe temă fusese definitiv epuizate.

O scurtă privire circulară prin livingul lui Candian îi fu de ajuns : finanțe comode, de cel puțin două generații, prosperitate, rafinament.

— Nu vă voi reține mult, debută Minerva zîmbind mereu fermecător.

Medicul mișcă mîna din poignet : „Poftiți..."

— Ați constatat, probabil că statuia care se afla în parcul din fața locuinței dumneavoastră a dispărut.

Pe chipul lui Candian se așternu surpriza. Minerva îi cercetă figura frumoasă, cu trăsături bărbătești." În general, nu știe să mintă. Sau poate că starea de spirit nu-i permite acum. Vom vedea..."

— Ce înseamnă a dispărut ?

Minerva surise :

— O mai vedeți ? Sau nici n-ați observat că nu mai există ?

— Bineînțeles că am observat, ceea ce mă nedumerește este termenul pe care l-ați folosit. „Dispariția", presupune un act clandestin și, implicit, ilegal. Mi-am închipuit că este vorba despre o simplă măsură de ordin edilitar, așa cum Lupoaica a fost trasferată de la Mitropolie în Piața Confederației, nu mai pomenesc de grupul din fața Muzeului Simu și exemple mai există.

„Just ! își zise locotenentul. Spune-i unuia că s-a furat un tramvai, un bloc sau o statuie și, în funcție de sistem nervos, fie o ia la goană, fie te trimite la plimbare, negustînd bancurile proaste de dimineață și pe stomacul gol".

— Nu, domnule Candian, n-a fost o măsură edilitară și de aceea mi-am permis să vă deranjez.

— Mă rog, vă stau la dispoziție, dar nu văd în ce măsură vă pot fi de folos.

— Ferestrele dumneavoastră dau în parc. Aș zice, cad perpendicular pe locul unde se află statuia. Era suficientă o privire întîmplătoare...

Candian o întrerupse. Nu nepoliticos, ci considerînd că discuția e inutilă.

— Cu condiția ca eu să fi fost acasă. Lipsesc zilnic zece-douăsprezece ore, iar cînd sînt de gardă, douăzeci și patru.

— Poate că soția dumneavoastră a remarcat ceva. Lucrează ?

— Nu.

— Înseamnă că petrece, în principiu, cea mai mare parte din timp acasă.

Tonul medicului deveni imperceptibil tăios :

— Inutil. Dacă ar fi remarcat ceva, care să-i atragă atenția, fără îndoială că mi-ar fi relatat.

„Joacă strîns ! gîndi Minerva. Dar de ce ? Tot ce spune e logic, replică promptă, nimic ambiguu, și totuși simt o rezervă, îl simt pe acel „ascund ceva".

— Aș vrea să stau de vorbă și cu doamna.

— Se simte foarte rău. E în dormitor.

„Aha ! conchise Minerva. Matchul a fost deci conjugal..."

— N-o voi reține mai mult decît cîteva minute.

Medicul se ridica din fotoliu. Rosti cu vădită neplăcere :

— Mă duc s-o chem.

Liana apăru în ținută de oraș. De-ajuns să-și ia geanta și cheile și putea străbate, fără probleme, Calea Victoriei sau să se ducă la teatru.

Minerva își stăpîni zîmbetul : „Ciudată ținută pentru o femeie care-și dă sufletul în dormitorul întunecat, cu comprese pe frunte și cana cu infuzie de mușețel pe noptieră."

Locotenentul era atent la alt soi de amănunte. Femeia îl lăsase cu gura căscată. Tînără, superbă, strălucitoare și elegantă, făcea parte din exemplarele pe care le admirăm la cinema, pe prima copertă a revistelor editate pe hîrtie japoneză de lux sau prospecte de reclamă, dar nu le întîlnim niciodată pe stradă sau la serviciu, nu le sîntem vecini, nu stăm la aceeași coadă și nu îl luam împreună pe 320, în fiecare dimineață.

Minerva îi aruncă o privire pătrunzătoare : „Obrazul e înghețat, dar n-a plîns... Evită să se uite la bărbată-su.

Aici a fost scandal, nu zbenguială pe cîmp de maci și margarete, cu plase de prins fluturi... Gelozie ?"

Nu era greu să intuiești peisajul căsniciei Candian. Diferența de aproximativ douăzeci de ani, poate și mai mult dintre soți, și aspectul uluitor al doamnei spuneau mai mult decît un desen de detaliu à la Bruegel.

— Regret că sînt obligată să vă stînjenesc. Soțul dumneavoastră mi-a spus că nu vă simțiți bine.

— N-are importanță.

Candian își mușcă inconștient buza de jos. Se retrăsese în colțul opus al încăperii și stătea cu mîinile încrucișate peste piept, simplu martor care asista fără intenția de a interveni în discuție.

— Am venit să iau cîteva relații privitoare la — să-i spunem pe nume — furtul statuii din parc.

— Știu, m-a informat soțul meu.

Privea atît de fix chipul Minervei, încît aceasta își zise că face eforturi extraordinare pentru ca ochii să nu-i alunece spre Candian.

— Dat fiind că nu sînteți încadrată, reluă Minerva, presupun că mare parte din timp vi-l petreceți în casă.

— Vă înșelați. Cea mai mare parte din timp nu-l petrec în casă.

„Dar la ce moară-l macini, soro ?"

Se mulțumi însă să emită convențional.

— A, da...

Maxilarele lui Candian jucau sub piele. Dacă n-ar fi avut gura încleștată, probabil i s-ar fi auzit scrîșnetul măselelor.

— Deci n-ați remarcat cînd a fost ridicată statuia. Vedeți, operația care a avut loc în doi timpi — a fost subtilizat întîi bustul și abia în ziua următoare soclul — nu se poate efectua în cîteva minute.

— Sînt de acord cu dumneavoastră, dar n-am văzut și n-am auzit nimic.

— Mai locuiește cineva aici ?

— Doar fiul meu de patru ani. Nu cred că v-ar fi de mare ajutor.

„Fiul meu, înregistră Minerva, și nu al nostru".

— Aveți femeie de serviciu ?

— Nu. Se corectă : Desigur, există doamna Bădescu, „guvernanta" lui Codruț, dar nu locuiește la noi. Cu unele excepții, la ora cinci pleacă.

Minerva își privi ceasul.

— E șase.

— A ieșit acum zece minute, interveni răgușit medicul. Dacă m-ați fi avertizat că vreți s-o audiați, o rețineam.

— Îi știți cumva adresa ?

— Numărul de telefon. Stă pe lîngă Radio, din cîte îmi amintesc.

— Perfect. Dobrescule, notează-l tu... Încă o întrebare : Cunoașteți persoanele care locuiesc în imobilul maur de vis à vis ?

— Nu, spuse doctorul.

Nevastă-sa se mulțumi să dea hotărît din cap.

— Nici măcar din vedere ?

— Nici.

— De cîți ani locuiți aici, domnule doctor ?

— De patruzeci de ani.

— Într-adevăr bizar, observă Minerva.

— Ce anume ?

Minerva enumera — comenta, pe gînduri :

— Patruzeci de ani, o stradelă cu cinci imobile, izolată, un părculeț unde îmi închipui că, în serile de vară, cînd căldura îți dă brînci afară din casă, nu există un singur loc pe bancă...

— Ei, și ? se încăpățînă medicul.

Minerva rîse :

— Păi asta e ! Mi se pare cu totul singular să nu observi măcar cine stă peste drum, cum arată la față. Cît de englez ai fi ca mentalitate în materie de relații cu străinii, și tot, fără să vrei, te ciocnești în atîta amar de vreme cu un vecin sau altul. Îl vezi întorcîndu-se de la serviciu ori de la piață, la geam, curățînd zăpada sau udîndu-și florile.

— Probabil, spuse sarcastic Candian, eu nu am spirit de observație.

— Nici doamna ? De obicei femeile sînt mai dotate în acest sens.

Liana ridică din umeri :

— Nu observ nimic din ceea ce nu mă interesează.

Minerva îi azvîrli o privire subțire : „Dar ce te interesează ?"

...cît privește ceasurile de arșița ale serilor de vară consumate în parc palavrăgind cu vecinii, isprăvi Candian, constituie un gen de divertisment pe care nu-l practic.

— Vă mulțumesc, spuse Minerva ridicîndu-se. Îmi permit să vă dau o sugestie : cercetați cu atenție toată casa. Cum s-ar zice, din pivniță pînă în pod.

Candian o privi mirat, Liana întoarse capul.

— Ce trebuie să caut ?

— Pe cine ! rise Minerva. Dat fiind că dumneavoastră nu vă cunoașteți vecinii și, normal, nu întrețineți relații cu ei, înseamnă că aici în casă se ascunde un terț.

— Nu înțeleg nimic.

— Probabil, făcu neglijent Minerva. Căutați totuși. Astă noapte, la ora două și cincisprezece minute exact, a fost înregistrat un schimb de semnale luminoase între lucarna vilei dumneavoastră și mansarda imobilului maur de dincolo de parc. Încă o dată, vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Se află încă în grădina Candienilor și Minerva simțea în ceafă, în spinare, privirea medicului care-i urmărea — putea să jure că nu se înșeală ! — ascuns probabil după perdele. El ! Nu și ea, care printr-un act de mică, inofensivă complicitate, ar fi acceptat implicit un început de reconciliere.

Minerva, se uită mașinal în jur. Copacii bătrîni, gazon îngrijit, tufișuri de trandafiri. Pe o latură a casei, un stol de vrăbiuțe ciocănea zidul neted.

„Astea-s fraiere, făcute grămadă ! Ce naiba ciugulesc în pustiu ? Sau s-or fi jucînd de-a Sesam, deschide-te ! Ridică din umeri : Treaba lor ! Pesemne au energie..."

— Ți-aștept impresiile, Dobrescule ! Și îl trase pe trotuarul celălalt, căutînd umbră.

— O pereche clasică, emise prudent locotenentul.

— Mai pe larg...

— Ea tînără, el bătrîn...

Minerva se opri în mijlocul străzii și holbă ochii, și-așa imenși. Părea consternată.

— Cum adică, Dobrescule ? Un tip la circa patruzeci și cinci de ani e bătrîn ? Adică eu sînt bătrînă după capul tău ?

Nu m-ați înțeles, făcu locotenentul fisticit, deși așa era părerea lui și a tuturor oamenilor de bun simț, pe care-i cunoștea : „După treizeci și cinci de ani, mult patruzeci, nu mai ești tînăr." Mă gîndeam că față de ea...

— Gîndești cam mult de la o vreme...

În sinea ei însă se amuza. „Parcă eu eram mai isteață ! La optsprezece ani îi țineam teorie lui tanti Caliopi că, dacă nu devii celebru pînă la douăzeci și șase de ani — de ce tocmai douăzeci și șase de ani ? — nu mai devii niciodată și nici nu merită să mai trăiești." Mătușămea îi dăduse dreptate la modul absurd. Se simțise dintotdeauna celebră și, în multe privințe, nu se înșela.

— Te ascult, Dobrescule.

— O diferență de vîrstă care nu promite...

— Ce să promită ? Ai încercat să vorbești eliptic ?

— Vreau să spun că o asemenea căsătorie nu durează. Nu poate să dureze.

Locotenentul își înfipse unghiile în palmă. Dacă-l scotea ceva din sărite erau situațiile cînd Minerva se făcea că nu înțelege.

— De ce să nu dureze ?

— Pentru că mai devreme sau mai tîrziu o să se ivească unul de vîrsta ei și atunci, adio daddy !

— ... și adio video, îi preluă intonațiile Minerva, adio vilă, adio mașină, adio dolce farniente ! Măi băiete, o să vezi tu alde Candiancă răpusă sufletește de un tinerel, abandonîndu-și avuția și suspinînd de fericire cu respectivul într-o garsonieră achiziționată în rate și sperînd că poate în cinci ani — dacă o mierlește nașu' sau bunica Angelina — or să se plimbe într-o limuzină Trabant ?... Ce-i drept, ea nu e rău...

— Z... scapă Dobrescu, dar crezu că o îndreaptă la timp și declară ipocrit : Da... Arată destul de bine.

— De cîte ori ți-am spus. Dobrescu Vasile, că nu suport să faci pe filistinul ? Zîna ai vrut să spui ! Recunoaște !

— Recunosc, înghină locotenentul spășit.

— Îmbucurător ! Tu îți imaginezi că eu sînt incapabilă să sesizez frumosul sau că m-aș putea simți atinsă că o femeie este admirată în prezența mea ? Măi băiete, făcu ridicîndu-și nasul ca o sulință, pe mine nu m-a interesat genul acesta de competiție. (Era sută la sută sinceră). Eu nu m-am preocupat de fleacuri, am avut altele în și pe cap, dar ți-o spun eu, maior Tutovan, că încă nu s-a născut tipul ăla pe care, dacă aș vrea, așa ca exercițiu, să nu-l fac să-mi lege șireturile, dansînd tango.

„Dacă tipu-i de la circ, poate !" gîndi Dobrescu, dar se abținu de la comentarii.

Minerva schimbă brusc tonul :

— Băiatule, Candian ascunde ceva. Nu-mi dau seama și de ce, dar sesizez că, într-o măsură care nu-i neglijabilă, chestiunea cu statuia îl afectează, că nu-i străin de această poveste.

Locotenentul, fericit că subiectul a deviat, observă:

— L-ați făcut K.O. cînd i-ați pomenit de semnalele luminoase.

— Înainte de a porni către Candian, am citit raportul lui Moraru. Trebuie să vedem neapărat ce se întîmplă în imobilul maur. Este categoric locuit și probabil și vizitat... Nu mă întreba cum... Nu știu. De mîine vom schimba modul de supraveghere. Postul fix văd că n-a dat rezultate. Mai aștept exact două zile și trec la acțiune...

Dobrescu o privi atent. Cînd Minerva „trecea la acțiune", colaboratorii trebuiau să umble pe vîrful picioarelor și cu o viteză de trenuleț japonez. Trei sute pe oră.

— La ce vă gîndiți ?

— O să vezi, zîmbi Minerva. Și-o voi face pe proprie răspundere.

*

* *

Gogu Manoliu se prezentă la ora fixă și în conformitate cu cele mai ortodoxe tradiții : în costum, cămașă albă impecabilă și o cravată care-l deranja în

mod evident, cu un carton de bomboane de la Capșa și un buchet de flori : șapte garoafe sîngerii.

Mara Varlam, aranjînd florile în glastră, începu să rîdă.

— De ce șapte ?

Manoliu o privi întîi deconcentrat, apoi zîmbi.

— Sincer ?

— Bineînțeles.

— Să nu par calic. Aș fi luat mai multe dar mi-era teamă să nu te sperii, exagerînd.

— Nu mă sperii așa ușor, deși uneori aș avea aerul. Surîse cochet : Eu credeam că vrei să dai un sens buchetului.

— Habar n-am la ce te referi.

— Ei, cum așa ? Soiul florilor, ca și numărul lor, au un limbaj discret, înlocuiesc declarațiile timizilor.

— N-am fost în viața mea timid și tot nu știu ce vrei să spui.

Mara, într-o rochie deschisă cu fusta foarte largă, își dădu drumul pe un taburet. Doctorului i se păru că tabloul pe care-l oferea era foarte grațios. O figură brună, în mijlocul unei spume de dantelă — în realitate o pînză topită foarte fină, dar așa o „Interpreta" el — cu palmele răsucite în sus pe poale. O fetiță, o păpușă, o... Mara !

— Dragul meu, un buchet de trei flori semnifică politețea, actul de convenință și-atît. Cinci — „îmi placi, dar încă nu știu cît, încă nu sînt sigur..."

Făcu o pauză urmărindu-l cu dulce maliționzitate. Manoliu se interesa nerăbdător :

— Și șapte ?

Mara pronunță cu glas adînc, din piept :

— Je t'aime.

Doctorul sări de pe canapea și, într-o clipă, fu la picioarele ei.

— Adevărat ?

Rîsul Mariei, arpegiu argintiu de clopoței, îi scutură tot drumul.

— Nu eu ți-am oferit buchetul...

— Dar îl primești ?

Mara îi trecu ușor degetele prin părul încărunțit.

— Florile sau...

— Sau ! Pe ăla vreau să-l primești.

Se închise dintr-o dată în ea însăși. Îi plăcea să cocheteze, dar nu atunci cînd simțea că partenerul arde, este angajat poate nădăjdui inutil. În asemenea situații, devenea prudentă, își cîntărea cu zgîrcenie afirmațiile care ar fi putut fi interpretate cronat de o minte înfierbîntată, evita gesturile de tandrețe.

— Mara, te iubesc de doi ani...

Femeia se încordă, trupul deveni țeapăn. Ca toți oamenii scunzi, Mara avea o ținută foarte dreaptă, dar și crezul ei personal în materie. La orele de dirigență, își dăscălea mereu elevele : „Nu stați cocoșate și cu burta înainte, ca servitoarele de altădată ! Fiți atente cum mergeți... Un mers defectuos, de rață sau dezarticulat, ori bălăngănind o mînă de parcă ați vrea să scăpați de ea, pune minus și uneori anulează cea mai bună siluetă..."

— Te iubesc, repetă Gogu cu o imensitate care o înspăimîntă.

— Nu vrei să vorbim despre altceva ? La telefon mi-ai spus că vrei să discutăm serios.

Manoliu își îndreptă haina și se așeză din nou :

— Să nu crezi că recurg la subterfugii, la trucuri ieftine. N-oi fi eu vreun expert în materie, dar am curajul sentimentelor mele. Într-adevăr, am o chestiune pe care vreau s-o discut cu tine, dar nenorocirea e că tot acolo ajungem.

— N-ar fi mai bine să renunțăm ?

Manoliu oftă :

— Nu, draga mea. Te iubesc prea mult — vezi ? — mă interesează prea mult ce se întîmplă cu tine, sînt prea îngrijorat.

Mara încercă să rîdă :

— Mă sperii.

— O doresc din suflet. M-ai asculta și ai deveni prudentă. Mara, am o mare rugăminte...

— Cred că-i rîndul meu să fiu îngrijorată. Devii patetic...

— Ironiile n-au sens. Te implor, ascultă-mă. Evită să-l vezi pe Bebe în următoarele două-trei săptămîni. Măcar două !

Mara întinse mîna iritată, după pachetul de ţigări.

— Va să zică asta era...

— Nu fi proastă ! se enerva Manoliu. Dacă ai fi nevasta sau fiica mea te-aş plesni cu plăcere !

— Mulţumesc ! Splendide perspective în cazul că suspinele tale ar reuşi să-mi desfunde urechile !

— Repet, eşti o proastă ! Pune-ţi mintea în priză şi chibzuieşte : Ce cîştig eu, eu Gogu Manoliu, un bou gata să mă iau în piept cu oricine care ţi-ar jigni doar umbra, dacă tu nu te întîlneşti pînă la chenzina ailaltă cu marţafoliul ?

— Ce-ar fi să-ţi perii termenii ?

— Puţin îmi pasă de termeni cînd e vorba de situaţia ta ! Gîndeşte-te, Mara ! Ce aş putea urmări eu, rugîndu-te să faci acest sacrificiu ? Sacrificiu, pe dracu ! nu se putu abţine să nu completeze. Nu te-am sedus în doi ani, mi-am pus în cap s-o fac acum ? Nici măcar pe mine n-ai să mă vezi, dacă ai suspiciuni. Ştiu că-l iubeşti, e un blestem şi pentru tine şi pentru mine, şi, dacă aş fi cu cinci minute mai inteligent mi-aş vedea de drum, vorba aia, madame, je vous tire ma reverence, şi m-aş aşeza la altă masă şi cu alte cărţi. Ce nu-i logic aici ?

Mara, deşi uşor descumpănită, încerca să surîdă :

— Ştii ce-i ăla fals silogism ?

— Închipuieşte-ţi ! Am patru clase primare la Pocreaca şi nu le dau pe toate Sorbonele. Vrei să-mi spui şi mie care-i ipoteza falsă ?

— Imaginara primejdie în care mă aflu, fiind alături de Bebe.

— E lucrul cel mai adevărat pe care l-am spus vreodată, jur !

— Explică-mi-l !

— N-am să ies pe uşă bine şi ai să te repezi la telefon !

— Firește. Ştii că-l iubesc şi mi s-ar părea cît se poate de normal să încerc să-l salvez. Aşa cum faci tu cu mine...

Manoliu îşi trecu palma peste fruntea înfierbîntată de parcă s-ar fi şters de sudoare.

— Mara, Mara ! Bădescu nu poate fi salvat. E intrat în cloacă, în fiecare zi — îmi vin în minte îngrozitoarele mlaştini din Amazoane — mocirla îl înghite, îl trage, centimetru cu centimetru.

Femeia se ridică ostentativ :

— Refuz să discut în condiţiile astea !

La fel de ostentativ, doctorul Manoliu se înfipsese în fotoliu.

— Dacă îţi închipui că mă poţi concedia, te înşeli.

— Faci ce poftești ! Am teze de corectat, trec dincolo !

Gogu Manoliu îi azvîrli o privire de şmecher de stadion, sau bulevardul şase a treia.

— Vrei să spui că ţi-ai chemat învăţăceii, acum în iulie, de la Mamaia şi Sinaia, ca să le dai extemporal ?

Fără replică, Mara îi întoarse spatele, îndreptîndu-se spre dormitor. Dintr-un salt, medicul fu lîngă ea. O prinse brutal de mînă şi o aşeză cu forţa pe canapea.

— Isprăvesc în cinci minute.

Mara îl privea înspăimîntată şi Manoliu surîse :

— N-avea grijă, feliţo, n-am dat buzna niciodată în patul unei femei, dacă nu era proaspăt înfăţat, cu colţul cuverturii îndoit, „poftiţi, vă rog !" iar ea în cămaşă de noapte transparentă, parfumată cu Coty după urechi şi nu fredona „Gogule, te mai aştept mult ?", pe muzica de Vivaldi.

— Hm, pretenţios ca un paşă !

— Asta-i firma !... Ne-am împăcat ? Hai draga mea, rizi.

— Spune-mi desluşit despre ce-i vorba !

— Am vrut să te cruţ !

— N-am nevoie.

Gogu Manoliu o privi lung. Brusc, mîinile îi zvîcniră :

— Tu l'as voulu George Dandin ! Ştiai că Bebe a trăit doi ani de zile cu Emilia-? Că, în primele timpuri ai fost contemporane ?

Mara păli. Îşi încleştă mîna pe braţul canapelei :

— Este o mîrșăvie din partea ta.

— Am fost convins că așa vei gîndi. Nu-mi rămîne decît să plec.

Se ridică hotărît și își băgă în buzunar bricheta și țigările. Mara întinse mîna.

— Stai ! Spune... Iartă-mă.

— E inutil !

— Nu te rog. Se bîlbîi ca un copil : Nu mai zic nimic...

Manoliu ezită cîteva secunde. Se apropie de fereastră și începu să vorbească cu spatele întors :

— Dacă aș fi fost o scîrnăvie, ți-o spuneam de mult. De ce aș fi așteptat atît ?

— Ai dreptate. Lasă asta acum... Zi o dată !

Simțea că ochii o frig și, ca întotdeauna cînd își stăpînea eroic lacrimile, durerea de cap îi prinse în clește nemilos timpanele și ceafa.

— Cum de ești atît de informat ?

— Emilia a fost acum trei ani pacienta mea.

— N-am știut...

— Sînt o grămadă de lucruri pe care nu le știi...

— Mai departe !

— În perioada respectivă, trăiau în semiconcubinaj. Emilia nu-i o pudică, îi place să-și fluture amorurile, își făcea o faină din numărul lor. Nu-i oricine în stare de asemenea performanțe, înțelegi... Pe urmă, chestiunea era de notorietate. Și Candienii sînt în temă.

— Nu mi-au spus nimic.

— Normal. Ce sens avea ?

— Sîntem prieteni de cinsprezece ani.

— Din care zece ai lipsit din București.

— Puteau totuși să mă avertizeze.

Manoliu se răsuci. Un zîmbet blînd îi scaldă chipul.

— În legătură cu ce ? Ești un copil ! Să-ți comunice că un bărbat la treizeci și ceva de ani a avut o legătură înaintea ta... ?

Mara privea mereu fix, pentru a-și împiedica lacrimile. Întrebă gîtuită :

— De unde știi că legătura a continuat și... și după ce m-a cunoscut ?

— De ! oftă medicul. Îți place să-ți răsucești cuțitul în rană. Voi v-ați încurcat la 1 mai... Țin minte exact, pentru că plecaserăm cu toții să dejunăm la Cernica. În vară, Bebe te-a anunțat foarte esențial că are filmări la Cernavodă. Asta, ca să-și justifice ulterior trupul bronzat. Cernavodă și nu o stațiune unde tu l-ai fi însoțit. Bref, i-am întîlnit la Eforie, închiriaseră, mai bine zis Emilia închiriase, ca era cu safe-ul, o vilă pe faleză, chiar vis à vis de restaurantul Neon.

Mara își acoperi fața cu palmele deschise, ca un copil și Manoliu se simți stors de milă. Ar fi mîngîiat-o pe păr, i-ar fi cuprins umerii cu sentimentele cele mai inofensive, dar instinctiv, simți că e mai bine să evite gesturile de tandrețe concretă.

— De-ajuns ! rosti Mara. Spune-mi ce se întîmplă acum ? Și de ce sînt eu în primejdie... ? Pe scurt, te rog, simt că nu mai rezist.

— Emilia, o știi sau o bănuiești, este amestecată în tot felul de afaceri necurate, cultivă societatea unor oameni dubioși pe care nu i-aș recomanda în nici un caz fiicei sau surorii mele. N-a avut niciodată serviciu și totuși poșeta i-a fost totdeauna bine garnisită cu „albăstrele".

— Trăiește cu șeful de sală de la Excelent.

— Ei, și ? Cît și-ar jupui ăla mușterii, și tot n-ar putea satisface apetiturile Emiliei. Și să mai știi, fetițo, că banii nu se scot buluc și în toate zilele săptămînii. Mi-amintesc de un tip care cînta la Cina, lăutar, din tată-n fiu. Era amărît, i se părea că nu ciubucărește destul : „Ehe ! Avea dreptate bietu' tata cînd zicea, măi băiatule, să nu cînți niciodată în circiumi cu geamuri mari..."

Mara ridică enervată capul :

— Isprăvește cu divagațiile !

— Scuză-mă. Ziceam că Emilia învîrtește tot soiul de matrapazlîcuri. În momentul de față, croșetează unul dintre cele mai abjecte, dat fiind că lovește în prieteni.

— Despre cine-i vorba ?

— Candienii. Îl șantajează pe Dinu. Nu cunosc mobilul, dar faptul este cert și categoric. Iar Bădescu o secundează.

— Nu se poate ! !

— Fetiţo, totul e posibil cînd ai de-a face cu oameni imposibili. De aceea te-am rugat să fii mai rezervată un timp. Sînt indivizi fără scrupule şi n-ar şovăi să te lovească — şi de obicei o fac perfid — dacă ăsta le-ar cînta ceva. Mai există şi aspectul discreditării tale. Lucrurile de acest gen se descoperă totdeauna. Urmează o anchetă în care, obligatoriu vei fi amestecată ca amanta oficială a lui Bădescu. Eşti în învăţămînt, pretenţiile de moralitate sînt aici mai exigente decît în oricare alt domeniu. Ce impresie crezi că ar face în cancelarie, la inspectorat, la minister, o profesoară care „trăieşte cu un escroc, dacă nu cumva calificarea juridică e mult mai gravă, iar activitatea acestuia face obiectul serviciului de anchetă penală ?

Se aşternu tăcerea. Minute lungi în care Mara, deşi rală, încerca senzaţia fizică stranie că pe umeri o apasă, strivind-o, blocul, o lume, viaţa, universul... Pe Manoliu îl sfîşia suferinţa femeiei iubite şi sentimentul de neputinţă.

„Am să plec..., îi dau un calmant şi plec."

Telefonul îi făcu să tresară pe amîndoi. Mara privi cîteva clipe aparatul de parcă n-ar fi înţeles despre ce e vorba. Întinse mîna şi emise un alo răguşit.

— Da, eu... Vino.

Manoliu se interesă scurt :

— El ?

— Da, el.

Manoliu o privi scurt şi părăsi apartamentul, fără nici un cuvînt.

Spre surprinderea Melaniei merseseră foarte repede. La zece, intelectuală pînă în vîrful unghiilor — ţinută sobră, ochelari şi servietă — se prezentase la bibliotecă, iar la zece şi douăzeci i se eliberase permisul. După circa un sfert de oră, Ghidul Bucureştiului pe anul 1942 se afla în faţa ei.

— Lucrez la o istorie a Bucureştilor, se justificase dinaintea bibliotecarei, care nu manifestase nici un interes special, servind-o automat, ca un robot.

— Foarte interesant, apreciase femeia.

N-o mai surprindea nimic. Deunăzi, cineva îi solicitase un tratat despre psihologia peştilor. Şi culmea era că tratatul cu pricina exista.

— Va fi o lucrare vastă, preciză bătrîna.

— Îmi închipui, îi concuraţi pe Giurăscu şi Ionescu-Gion.

Melania surîse echivoc. Era sigură că persoanele nu făcuseră niciodată parte din cercul cunoştinţelor ei.

Scoase din servietă un teanc de coli comerciale şi un pix de trei lei. Îşi fixă ochelarii şi aruncă o privire încîntată în jur. În sală, puţină lume. Vacanţa studenţilor, concediile goleau bibliotecile în lunile de vară.

Deschise ghidul şi începu să-l răsfoiască cu atenţie. De fapt, o interesa fascicolul final. Aici erau însemnate pe harta cartierului respectiv, principalele imobile din Bucureşti : fabrici, uzine, societăţi, instituţii, clădiri administrative, hoteluri, mari magazine şi restaurante sau locuinţe private de relief : Palatul Ghica, Ştirbey, Cantacuzino, Casa Vernescu, Filipescu, etc...

Cînd reperă Aleea Doctor Alexandru Conţescu, se simţi atît de mirată încît îşi scoase ochelarii ca să vadă mai bine. La numărul 3 era semnalat sub „pavilion" turcesc, sediul unei societăţi de import-export, Abdulah Kulesi.

Melania avu impresia că pică din nori.

„Sfinte Doamne, ce căutau turcii în '42 pe strada Conţescu ?

Ca foarte multă lume avea o imagine clasică, cumva tradiţională, despre supuşii otomani. Cînd spunea turc, îi mişunau înaintea ochilor şalvari, fesuri şi turbane, iatagane, narghilele şi iminei. Secole nu măturaseră reprezentările romantice din cărţile copilăriei, reverberaţii ale autenticilor clişee trăite cîndva de străbuni.

Părăsi biblioteca îngîndurată. Nu putea face nici o legătură, apelînd chiar la cele mai jonglate asociaţii de idei. Cu toate acestea, simţea că dă tîrcoale ministerului că, în cele din urmă, porţile la care bate vor ceda.

CAPITOLUL VIII

Maiorul Cristescu intră în biroul Minervei. Fără să salute, cu mîinile în buzunare, se trînti ostentativ în singurul fotoliu din încăpere și începu s-o privească fix.

Minerva își lăsă lucrul. Zîmbea nervos și părea turtită de admirație.

— Ia te uită ! Așa vă învață la miliție ? Intrați fără bună ziua, ca-n biserică ?

Maiorul respiră adînc. Glasul îi trepida de mînie înăbușită :

— Auzi, Minerva ? Chestia asta n-am să ți-o iert niciodată ! Să nu uiți !

Pe chipul Minervei se zugrăvi o expresie de inocență și nemărginită uimire.

— A naibii să fiu dacă înțeleg ceva. Îl luă martor pe Dobrescu : Vasilică, ai idee la ce se referă nen'tu Cristescu ?

Maiorul își scoase mîinile din buzunare și își îndreptă ținuta. Rosti plictisit :

— Dansează tango în figuri cu alții ! Dă-i drumul ! Unde ai zbîrcit-o ?

— Nu-mi amintesc s-o fi zbîrcit nici măcar o singură dată în viața mea, în mod nechibzuit, prietenia și încrederea mea.

Presimțind că schimbul de replici ce va urma nu-i tocmai indicat din punct de vedere pedagogic pentru a fi urmărit de un învățăcel, dispuse scurt :

— Dobrescu, vezi ce-a făcut Macri cu piețarii și dricarii.

Maiorul se ridicase.

— Perfect. E mai indicat să discut cu colonelul Ionaș.

Minerva mugi :

— Stai jos, Cristescule !

Maiorul își aprinse țigara :

— Ai luat-o razna rău ! Ne aflăm aici într-un birou al Ministerului de Interne și nu predai tabla înmulțirii la școala elementară. Mă confunzi cu nefericiții ăștia

de-ți sînt subalterni ? Păi, în locul lor, îmi luam lumea în cap și mă duceam să pasc albine ! Îi tratezi ca pe preșcolari, le dai tot felul de șarade aiurite...

— Sînt exerciții de gîndire și de logică.

— Logică pe dracu ! Să dezlege ghicitori cu elefanți albi, cocotieri și alte năzdrăvănii pe care băieții ăștia n-or să le întîlnească în viața lor, așa cum pe mine mă cheamă Cristescu ! Cu Popești, Ionești, Vasilești, or să aibă de-a face, nu cu dinozauri perverși sau cu diferențiale, integrale și alte alea ! Ai ajuns de mirul lumii, soro !

— Tovarășe Cristescu !

— Vezi că vin pe spate, rîse maiorul.

— Te afli aici cu un interes de serviciu, detașat de către forurile superioare...

— ...și președintele comitetului de locatari...

— Ești obligat să-ți îndeplinești sarcinile și nu să-mi dai mie lecții !

— O rectificare ! făcu dulce maiorul care, realmente începuse să se distreze. Nu sînt obligat. Am fost rugat ! Reține chestia că-i interesantă ! Te mai întreb o dată : unde ai încurcat-o ?

Minerva respiră adînc. Rosti îmbufnată, uitîndu-se în altă parte :

— Cu Melania.

— Eram sigur. Ai intrat cu bocancii și i-ai vîrît în ureche o trompetă, suflînd cît te țin plămînii !

— Și cum ar fi trebuit s-o iau ?

Cristescu surîse impertinent, califică Minerva.

— Să umbli în vîrful picioarelor și să mîngîi dulce gingașe strune de harpă, așa cum se cuvine unei gingașe și mici făpturi.

Minerva își înghiți replica, nu tocmai dulce.

„Face pe inteligentul cu mine. Își închipuie că mi-o plătește, dar lasă că îmi vine și mie rîndul la zar".

Pe drum Minerva îl puse la curent cu ultimele evenimente legate de dosarul statuii, îi relată aproape la replică întrevederea cu Melania. Conchise :

— E dezaxată și cabotină !

— Cabotină, sînt de acord, dar, în privința integrității facultăților ei mintale, te înșeli grosolan. Este mai normală decît o grămadă de oameni pe care-i cunosc. Asemenea celor mai mulți indivizi, însă, a căror minte sclipește, are excentricități și manifestări mai singulare. În ciuda originalităților — bîlciul cu Mîrciulică, poveștile cu zîne, dialogul Melania-Melania sau vizitele în parc, pentru a da bună dimineața florilor — dispune de o logică fermă și o judecată de vast bun simț. Circul i-a intrat însă în sînge, știe că-i stă bine și-l speculează.

— De aia n-o scoteai din sminti ?

— Eram furios, draga mea.

Minerva dădu nervoasă cu călcîiul în trotuar.

— Nu pot să înțeleg ce urmărește. Ce naiba-i pasă de blestemata aia de statuie ? Și care-i rolul ei ?

— Asta nu poți s-o știi niciodată cu Melania. Au fost situații cînd a pus combinația la cale personal — idee, organizare, alegerea complicilor — deci a semnat singură scenariul, dar am avut trei dosare cînd, ignorînd startul, a intervenit ea cu o combinație generoasă pe parcurs. Nu știu cum Dumnezeu florează toate afacerile dubioase unde miza — cel puțin pînă acum — o constituie diverse obiecte de artă. Dar, indiferent de momentul intrării în scenă, absolut totdeauna se detașează, devine vedeta absolută.

— Obiecte de artă ! pufni Minerva. Nu-mi spune că în bolovanul lui Conțescu și-a ascuns Ali-Baba comorile...

— Draga mea, eu nu spun nimic. Am ajuns. Dacă vrei să obținem un minim de rezultat, abține-te de la intervenții sau comentarii dure.

— Cristescule, cred că ai vocație de misionar.

— Și tu ai ratat un al doilea Makarenko.

Maiorul o cunoștea destul de bine, ca să-și dea seama de la prima privire că Melania nu fusese luată prin surprindere. Îi aștepta și, probabil, pariase cu Mîrciulică sau cu ea însăși, în privința zilei și a orei.

Bătrîna totuși făcu numărul : privire mirată, clamp! clamp ! din gene, schița de aplauze punctînd fericirea, ciripit de pitulice.

— Domnul maior Cristescu ! Nu știți cît sînt de încîntată să vă văd. De ce nu m-ați anunțat ? Aș fi pus o tavă de pișcoturi la cuptor și aș fi cumpărat o cupă de frișcă. Aveam totdeauna o rezervă, dar Mîrciulică a devenit de la o vreme nesuferit de lacom... Adăugă, gazda, politicoasă : Și doamna Minerva ! Nu mă așteptam la atîta bunăvoință... Bine ați venit la noi... Hotărît, avem astăzi o zi strălucită pe care, fiți convinsă, n-o vom uita ușor. Trăncănim mult pe seama evenimentelor plăcute.

Minerva mulțumi dînd din cap. Pe buze își atîrnase zîmbetul despre care-și închipuia că e blajin, și, din nou, în preajma bătrînei, avu senzația că trăiește în plin irnațional. În timp ce Melania se foia prin casă umplînd masa cu cești, pahare, farfurioare și linguriță, Minerva inventarie discret încăperea și etichetă scurt : „Este interiorul unei persoane care iubește avid viața, a rămas și va rămîne totdeauna tînără".

Nimic nu purta pecetea senectuții (mobilă demodată, greoaie, „așa se purta cînd m-am măritat eu"), pe scrin se aflau flori și nu colecție de produse farmaceutice în tuburi, flacoane, cutiuțe, termometrul și unguente misterioase, lipsea bomboniera în care se găsesc de obicei cuie, nasturi dispersați, un etui gol, pioneze, o ureche de fermoar — cine știe la ce trebuie ! — chibrituri, chei nefolositoare destinate unor broaște uitate și, în general, orice altceva în afară de cofeturi, nu se vedea scrumiera cu mărunțișuri (cincisprece și douăzeci și cinci de bani, monede mai mari riscînd să tenteze musafirii) și nici vasul de flori unde erau „puse bine", „să nu uite", rețete, bilete de loterie sau capete de hîrtie cu numere de telefon.

„Totul e grațios, proaspăt, juvenil și vesel. Vesel pînă la țopăială !".

După cum hotărîseră, Cristescu dădu start discuției :

— Desigur, bănuiți de ce v-am deranjat...

— Nu sînt atît de isteață, dar poate dacă m-ați lăsa să ghicesc de trei ori...

— În legătură cu dispariția statuii unchiului dumneavoastră.

— V-ați convins ? Am fost foarte necăjit că doamna Minerva nu a crezut că sîntem rude. Probabil eu nu am

fost îndeajuns de convingătoare, dar trebuie să recunosc că prezența dumneaei mă intimidează. O persoană atît de impozantă !

Minerva încercă să zîmbească gentil :

— Faceți abstracție de mine.

— Cum ar fi posibil ? Dumneavoastră nu puteți trece neobservată nici chiar în mijlocul unei defilări.

Cristescu zîmbi în sinea lui : „Aici nu se înșeală deloc".

— Știți, se adresă din nou Minerva, presimt că noi două vom deveni prietene foarte bune.

— Nu-mi doresc nimic altceva.

— Și Mirciulică va fi extrem de încîntat... Vedeți, începusem să ne simțim cam singuri. Cînd îmbătrînești încetezi să mai fii interesant și eu însămi îmi dau seama că am devenit o amintire.

— Vă exprimați minunat. Aveți o frază elegantă, cu expresii și întorsături neașteptate.

Cristescu, în sinea lui, se amuza copios : „Hai să vedem acum cine minte mai frumos !".

Melania își plecă modestă privirea :

— Adevărul este că sînt foarte talentată la compuneri.

— Sînt convinsă. Colegul meu — arătă spre Cristescu — mi-a semnalat nu o dată acest amănunt care, asociat cu fantezia de care dispuneți, face ca poveștile dumneavoastră să fie foarte interesante.

Maiorul îi zvîrli o privire iute : „E incapabilă să se abțină de la aluzii fine".

Bătrîna replică senină :

— Dumnealui e foarte generos, dar trebuie eă vă mărturisesc că toate poveștile care i le spun lui Mirciulică sînt din Ispirescu sau frații Grimm. Eu nu am fost în stare să născocesc nici una.

— N-aș fi zis, zîmbi Minerva.

Cristescu interveni repede :

— Apropo de statuia unchiului dumneavoastră...

— Iertați-mă ! exclamă bătrîna. Sînt vorbă lungă și uneori, mi se întîmplă să uit că există persoane mult mai ocupate ca mine. Aveți cumva noutăți ?

— Colega mea se ocupă de acest caz și este mai în măsură să vă informeze. După cum vi s-a adus la cunoștință, în arhiva consultată nu s-a găsit nici o dovadă care să ateste rudenia dumneavoastră cu doctorul Conțescu.

— Nu am fost o familie atît de nobilă încît să ne reconstituim arborele genealogic. Eu nu sînt notar, dar îmi închipui că foarte puțini oameni știu cine a fost văr de-al treilea, de exemplu, cu bunicul lor. La urma urmei, ce importanță avea acest amănunt ? Fapt este că statuia a dispărut.

— Fără îndoială, zîmbi maiorul, dar în absența unei legături de rudenie cu răposatul dr. Conțescu, interesul dumneavoastră față de dispariția statuii pare cam straniu.

Melania păru foarte surprinsă.

— Poate că nu știți, dar eu mă uit în fiecare seară la televizor. Ni se vorbește foarte frumos despre îndatoririle cetățenești și ne învață că orice persoană trebuie să aibă grijă de bunurile obștești.

— Vezi, Cristescule ?! făcu triumfătoare Minerva. Tu mă ascultai doar cu o ureche, cînd îți vorbeam despre rolul educativ al televiziunii. Se întoarse spre Melania și i se adresă pe un ton din care mierea curgea ca dintr-o lingură prea plină : spuneți-mi, doamnă, manifestați aceeași... aaa... diligență față de toate monumentele din Capitală ?

Melania o privi cu aceeași ochi nevinovați, micșunele mirate... „Fii liniștită, dragea mea. Ei nu au ce să-ți repro-șe-ze. Poți chiar să te distrezi, dar cu măsură.

— Bineînțeles.

— Și cum procedați ? Concret, adică...

— Nu sînt sigură că înțeleg întrebarea dumneavoastră.

— Mă interesează tehnica pe care o folosiți, căci ar putea fi popularizată. În București există sute de obiective culturale. Numai în cimitirul Bellu se află duzini de autentice monumente de artă, fără să mai vorbim de parcuri, grădini și așa mai departe.

— Cele din Cișmigiu, în special, o întrerupse Melania, sînt foarte grațioase. Am o adevărată slăbiciune pentru statuia Maicii Smara, dar cel mai mult iubesc tînăra fată cu ulciorul, știți, din fața pavilionului cu porumbei. M-am simțit extrem de necăjită cînd secase...

— Cine ?

— Ulciorul, bineînțeles. Nu mai curgea apa din țuțuroi și am făcut o adresă la primărie semnalînd neajunsurile. Nu vă închipuiți ce spectacol minunat oferă guguștiucii care se înghesuie pe marginea bazinului, ca să-și astîmpere setea.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

Cristescu zîmbi : „Minerva a agățat un fir...".

— Acum trei săptămîni. Spre satisfacția mea, situația s-a remediat foarte repede.

— M-da... Tot nu mi-ați spus cum procedați, pentru a acoperi zilnic un perimetru atît de vast.

— Ei, surîse Melania modestă, nu chiar zilnic, căci eu nu am automobil și tot așa nici una din cunoștințele mele. Într-o vreme mă aranjasem cu domnul Silvestru care a fost șofer. Știți, transporta butelii de aragaz, dar din păcate a ieșit la pensie. Oricum, pot spune că, măcar o dată la două săptămîni, vizitez fiecare obiectiv cultural, așa cum v-ați exprimat dumneavoastră.

— Probabil, presupune Minerva, v-ați împărțit Capitala în zone.

— Exact ! Ați ghicit fără să v-o spun eu, declară bătrîna, încîntată că Minerva e atît de deșteaptă.

Maiorul se miră : „Ce naiba a pățit Melania de joacă atît de imprudent ? Mai ales acum, în plin proces de sistematizare a Capitalei, cînd orașul își schimbă obrazul de la o zi la alta, pînă și un copil te prinde cu minciuna. Suficientă o singură aruncare de undiță...".

— Într-adevăr, meritoriu, aprecie Minerva. Îți dai seama, Cristescule ? Doamna are o activitate bogată și folositoare. Ține, aș putea spune, la zi, evidența monumentelor de artă din București.

— Îmi dau seama.

— Iată, continuă Minerva, un soi de preocupare la care ar trebui antrenați mulți cetățeni, căci unuia singur, oricît ar fi de atent, îi pot scăpa unele detalii.

— Bineînțeles, fu de acord maiorul, așteptînd curios pumnul pe care urma s-o facă K.O. pe Melania.

Aceasta, detașată, părea că se umflă în pene.

— Vezi, chiar doamna care este atît de atentă și condusă de cele mai nobile intenții, n-a băgat de seamă, deși trece măcar o dată la două săptămîni prin Cișmigiu, că la pavilionul central nu mai există porumbei de cel puțin cincisprezece ani.

Fizionomic, în orice caz, bătrîna pară minunat lovitura. Pe chipul delicat, uimirea nemărginită nu mai încăpea.

— Adevărat ? Mi se pare extraordinar... Probabil însă că, atunci cînd îndrăgești unele imagini, ele continuă să trăiască în subconștientul tău, independent de realitate. Nu-ți dai seama că ele nu mai există, pentru că afectul tău nu acceptă această eventualitate.

„Hm ! Frumos spus, dar slăbuț, notă Cristescu".

Minerva dădu din cap :

— Iată ceea ce aș numi eu o subtilă explicație psihologică, care nu mi-ar fi trecut prin minte.

„Nu te pierde cu firea, Melania... Te-a prins cu minciuna. Ei și ? Știa oricum că minți...".

Zîmbi îngăduitoare :

— Cînd veți ajunge la vîrsta mea, o să mă înțelegeți perfect. Nimic din tot ce ți-e foarte drag nu devine simplă aducere aminte. Există în noi, alături de noi, în fața ochilor noștri. Vă pot oferi un exemplu cam intim, n-aș dori să-l considerați impudic. Colonelul, vreau să spun soțul meu, a murit acum douăzeci de ani. Credeți-mă, îl simt în fiecare clipă alături de mine, n-a lipsit o singură noapte și de aceea n-am schimbat patul dublu cu un divan de o persoană. Înțelegeți ?

— Desigur, spuse Minerva. Ca să încăpeți.

— Exact. Are și perna lui.

— Uluitor ! Iată o pildă de mare curaj. Nu cunosc mulți care ar fi în stare să doarmă împreună cu un... repauzat.

Melania îi îndreptă privirea atît de binecuvîntată lui Cristescu : „Uite ce fel de femeie sînt eu !". Întrebă nevinovată :

— Nu-i așa ? Exclamă brusc : Ah ! Cred că am să mă cert singură. Din nou m-am lungit la vorbă. Din cîte am înțeles de la domnul maior Cristescu aveți noutăți despre statuia bietului meu unchi.

— De ultimă oră, sublinie, zîmbind, Minerva. Am primit chiar azi-dimineață relații foarte interesante de la Consiliul popular Piatra Neamț. Doctorul Conțescu nu a avut nici un fel de rude.

— Ce vreți să spuneți ?

— Exact ca în poveștile pe care le narați cu atîta aplicație, a fost găsit de cîteva zile prunc, abandonat pe treptele unei biserici. A crescut la orfelinat. Îmi închipui cu cîtă satisfacție primiți dumneavoastră o nepoată afectuoasă, înzestrată cu un puternic și de nădejde spirit de familie, orice amănunt nou privitor la viața doctorului Conțescu.

„A marcat, draga mea, dar trebuie să recunoști că ai avut ghinion. Dintre atîtea statui tocmai tu să dai exact peste una orfană...".

Se simțea totuși indispusă, nemulțumită.

„Oricum te suspecta, dar asta nu este un motiv ca tu să comiți gafe ! Nu fă pe naiva... Știi bine că mă gîndesc la porumbeii din Cișmigiu. Se amenință cu degetul în oglindă : Ai grijă, Melania. Rîndul viitor, dacă nu ești atentă, pun zăvorul și nu-ți mai dau drumul să intri în casă. Și mai știi că eu mă țin de cuvînt...".

Mi-o închipuiam mai isteață pe fermecătoarea ta zînă colilie. Cu ce aptitudini formidabile te-o fi speriat, habar n-am ! Minte ca o gazetă imperialistă și joacă gros ca o coristă dintr-un teatru de gang !

Cristescu surîse enigmatic :

— Nu te grăbi...

Minerva intră val-vîrtej în birou ca într-o gară, cu un minut înaintea plecării trenului. N-avea vreun motiv anume ; îi plăcea să dea buzna și-atît. Ateriza în fotoliul din fața mesei de lucru și își privi lung, cu ochii subțiați colaboratorii.

„Dacă ne admirăm, traduse căpitanul Macri, urmează o salată asortată..."

Dobrescu, mai emotiv, simți că-i transpiră mîinile : „Ce-oi mai fi făcut ?"

Minerva, cînd era furioasă, sărea preambulurile, trecînd direct la obiect, iar în ziua respectivă nu exista nici un motiv să facă excepție.

— Și zi așa, dragi tovarăși ! Nu sînteți de acord cu metodele mele de lucru ! Șarade, ghicitori, exerciții de aritmetică, vă fac să vă pierdeți timpul inutil cu ceea ce îmi închipui eu că ar fi probleme de perspicacitate, sînt de o curiozitate patologică, mă vîr în viața voastră personală. Așa e ?

Cei doi tăceau și Minerva își reluă tirul :

— Bîrfiți, cîrtiți, colportați peste tot ! Nu este un singur ins în tot ministerul ăsta căruia să nu vă fi plîns și, probabil, faceți senzație la berărie și printre cumetrele din cartier, depănîndu-vă balada.

— Permiteți-mi, îndrăzni Macri. Lucrurile nu stau chiar așa...

— Dar cum ?

— Este adevărat că am comentat cele mai interesante exerciții cu colegii de la alte servicii...

Minerva începu să dea din picior :

— În cadrul unui schimb de experiență, nu-i așa ? Să nu moară ăia proști... Dădu cu palma în masă : V-am spus totdeauna că ceea ce detest mai mult este ipocrizia și șoșoteala, imediat ce omul a întors spatele !

Dobrescu se făcuse mic, să-l vîri în buzunarul de la ceas. Macri încerca să țină piept.

— Nici unul dintre noi n-a procedat în felul acesta.

— Zău ? De aia au ajuns să facă milițienii spirite cu mine ? Mi-au făcut cadou un tratat de zoologie. „Are Samuraiul ce are cu elefanții, cimpanzeii și papagalii". Vezi, Doamne, îi ținea grija să nu mă epuizez.

Căpitanul își feri zîmbetul :

— Despre așa ceva nu știm nimic.

— Pe lîngă toate celelalte, n-aveți nici curajul opiniei. De ce n-ați ieșit la raport ? Tovarășe colonel, considerăm că metodele maiorului Tutovan nu sînt cele mai indicate sau nu sîntem de acord cu imixtiunile domniei sale în viața noastră personală. De ce nu m-ați criticat

în cadrul unei ședințe de lucru ? Dacă mi-ați fi demonstrat că procedez greșit sau ineficace, poate mi-aș fi modificat coordonatele pedagogice. Rău, pe ziua de azi ! Și vouă, și ălorlalți care lipsesc acum. Pe chestia asta, îmi veți pregăti toți cîte o lucrare autocritică. Cinci pagini dactilografiate la un rînd — despre onestitate. Notați-vă titlul : „Cît sînt de sincer față de mine însumi, față de colegi, față de superiori". Sîmbătă, aștept temele... Vreau să zic lucrările. Dacă există reclamații, le depuneți la registratură. Semnate, evident. Basta !

Se adresă fără tranziție căpitanului Macri :

— Ce-ai făcut cu dricarii și zarzavagiii ?

— Nu am obținut nici un rezultat concret pînă acum.

— Atunci zi-mi-le pe alelalte, neconcrete !

— Cu oarecare procent de incertitudine, se poate afirma că soclul statuii nu a fost transportat cu o furgonetă taxi și nici cu vreo mașină a pompelor funebre — sectorul de stat. În orice caz, nu oficial. Există însă posibilitatea aranjamentelor clandestine. Așa-zisele ciubucuri ale șoferilor respectivi, și care nu pot fi controlate. În sectorul particular, aceeași situație din punct de vedere al rezultatelor cercetărilor. Nimeni n-a transportat nimic suspect și, pînă la proba contrarie, nu ne rămîne nimic altceva decît să-i credem pe cuvînt.

— Cam așa e, recunoscu Minerva parcă supărată că trebuie să-i dea dreptate. Și piețarii ?

— De piețari s-a ocupat Dobrescu.

Locotenentul își drese glasul și făcu un pas înainte.

— Aici fieful este mult mai larg. Există multe piețe mari în București și peste o mie de indivizi care au autorizație să-și desfacă mărfurile. Am făcut abstracție de negustorii mărunți...

— Ce înțelegi prin negustori mărunți ? îl întrerupse Minerva.

— Adică vînd pe sub mînă semințe, levănțică, buchete de flori, piatră ponce, bureți de mare.

— Am înțeles, sări peste inventar.

— În consecință, lăsîndu-i la o parte pe ăștia, am considerat că un individ care dispune de o furgonetă și, deci face negoț în stil mare, trebuie obligatoriu să aibă ausweiss.

— Concret ! Și ? Cum ai reacționat ?

Era realmente curioasă. Nu-i simplu să treci prin sită dintr-odată turma de precupeți...

— În primul rînd, spuse Dobrescu, ridicîndu-și în sfîrșit privirea din parchetul dat cu Palux, am triat piețarii care dispun de furgonete. Există, în satele și comunele din jurul Bucureștiului, pe o rază de treizeci de kilometri, patruzeci și opt de asemenea proprietari. Am lista la mine...

Își duse mîna la buzunar și puse pe masă o coală de hîrtie.

— Am să mă uit mai tîrziu la ea. Cum ai procedat în continuare ?

— Am solicitat ajutorul inspectorilor de piață.

Minerva îl cercetă încîntată :

— Știi că faci progrese ? Practic ce le-ai solicitat ?

— Întîi, le-am pus întrebarea clasică despre vreun eventual amănunt ieșit din comun, remarcat. Apoi, care dintre furgoneștiști a lipsit din piață în zilele de 14 și 15 iulie.

— Ei, nu, rîse Minerva, că aici îmi plăcuși ! Da' ce, ăia semnează condica de prezență ?

— Nu, roși Dobrescu, dar trebuia să mă agăț de ceva.

— În afară de faptul că n-ai nevoie de o zi întreagă ca să transporți un bolovan dintr-un cartier într-altul. Altceva ?

— I-am rugat să-mi nominalizeze oamenii considerați cei mai abili și mai veroși. „Oții", cum spun indivizii din breaslă. „Șmecherul e oț mare !"

— Toți sînt „oți" ! aprecie Minerva. Dacă nu ești pișicher, te lași de negustorie, te angajezi la spații verzi și uzi mușcate pe mijlocul marilor bulevarde.

— Eu i-am cerut așii !

— Mă rog, și ?

— Am selectat paisprezece inși. Unul dintre ei, Fiică Rădoi din Dridu — lucrează în Matache Măcelaru — mi s-a părut interesant. Inspectorul mi-a relatat că, pe 15 iulie, a surprins un schimb de replici între individ și frate-său, Gică Rădoi.

„Ai rostuit măcar de-o cinste ?"

„Și încă ce cinste ! (Fivică părea nespus de înființat.) D-aia muscălească !"

„Cît ?"

„Cinci roabe și foraibăr".

— Ce va să zică asta ? se interesă Minerva.

— Mi-a tradus inspectorul. În limbajul inițiaților, înseamnă cinci mii — o roabă egal cu o mie de lei — și discreție. Ridică din umeri : Asta-i tot !

— Destul, Dobrescule ! Te-ai descurcat satisfăcător. Să sperăm că sîntem pe pîrtia cea bună. Coincidența ar fi superbă, dar de ce n-am crede oleacă și în noroc ? Vom sta de vorbă cu mohicanul ăsta. Trebuie să recunosc că mi-ați mai îmbujorat dispoziția. O cam fețeliți voi, în general, dar din cînd în cînd mai scoateți de un „binișor".

Trase sertarul biroului, scotoci cîteva clipe și le întinse cîte un plic. Cei doi se priviră nedumeriți. Minerva surîse strălucitoare, numai soare și flori :

— Ca să vedeți că nu sînt supărată pe voi, v-am dat cîte o mică problemă de perspicacitate. Aștept soluția peste trei zile. Sînteți liberi.

— Mai bine rămînea supărată, oftă Macri. Nu puteai să fii mai puțin isteț ?

Dobrescu puse plicul în buzunar :

— N-o cunoști ! E în stare să ne pună la colț.

* * *

Cînd se auzi soneria, Codruț năvăli în hol.

— A venit mama ?

Dinu Candian o lăsă pe Emilia să intre. Era ca totdeauna epatantă, parfumată, surîse cu expresia vestivă. Mîngîie neglijent creștetul băiețelului.

— Ce faci, micule ?

Codruț, murdar la gură de ciocolată, își ridică ochii cafenii :

— Cînd vine mama ?

„Ce ciudați sînt copiii ! gîndi Marta Bădescu. O iubește pe maică-sa fără să aibă din partea ei un singur

gest de tandrețe. N-am văzut-o niciodată luîndu-l în brațe decît la fotograf. O poză adorabilă, de reclamă, bună de reprodus pe cărțile poștale ilustrate..."

— Cînd vine mama ?

Băiatul, nerăbdător, gata să plîngă, dădu din picior. Emilia îi zîmbi. Cu același surîs, „frumoasă-i viața — iar eu formidabilă", se adresă tuturor : copii, adulți, bărbați care o interesau sau nu, vînzători, poștași.

— Curînd, Codruț...

Medicul, iritat, îl expedie pe un ton dur :

— Treci imediat în camera ta ! Doamna Bădescu, ar fi de dorit să-l supraveghează mai îndeaproape.

Bătrîna răspunse înțepată :

— Nu am fost avertizată că băiatul nu are acces în celelalte încăperi ale casei.

— Vă avertizez acum. De aceea există o nurcery.

Marta Bădescu prinse mîna băiatului. Codruț nu se lăsă tîrît și începu să urle. Candian, excedat, îi dădu o palmă răsunătoare. Violența gestului îl făcu să amuțească. Bătrîna, la fel de uimită, luă copilul repede în brațe și părăsi holul.

Emilia, picior peste picior, observă cu indiferență.

— Nu te mai ține nervii, mon cher...

Candian îi azvîrli o privire întunecată :

— Ce-ți pasă ?

— Mie nu-mi pasă deloc, încerc cel mult o surpriză. Îmi închipuiam că știi să te stăpînești. Ai vești de la Liana ?

Tonul era ușurel „ce mai face Coca ?", dar în subteranele întrebării zăceau tone de răutate.

Medicul se crispă. Cu două zile în urmă, imediat după plecarea Minervei și a lui Dobrescu, Liana îl părăsise. Torturat de dor și de gelozie, o căutase pretutindeni. Nu se afla la părinți, nici la o mătușă, singura de care Liana se simțea atașată, nici... Investigațiile medicului se epuizaseră aici, din lipsă de adrese și realiză dintr-o dată, năucit, ce puține știa el despre nevastă-sa, cît de îngust, era coridorul care ducea spre inima, spre gîndurile, spre viața ei. În afara Emiliei, nu-i cunoștea nici un prieten,

nu dispunea de un singur număr de telefon unde ar fi putut-o căuta. Și totuși Liana ieșea zilnic, lipsea mult, respectînd doar un program conjugal legat de orele mesei. Lui Candian i se păruse nedemn s-o urmărească și acționase în virtutea liniei pe care și-o propuse : să nu-i atîțe dorul de libertate încercînd să-l sugrume.

— Cum îl cheamă ?

Emilia se uită la el ca la un nebun.

— Pe cine ?

— Tipul la care se ascunde.

Femeia izbucni în rîs :

— Tu ești obsedat, micule. Acum o înțeleg de-a binelea pe biata fată. La un asemenea regim nu rezistă nici măcar o surdo-mută cu nasul încălțat de o pereche de ochelari negri.

— Unde e ? urlă dezlănțuit medicul.

— Ai înnebunit ? De unde vrei să știu eu ?

— Tu știi !

— De ce ? Sînt confesorul ei ? Și dac-aș ști, aș sfătul-o prietenește să rămînă acolo unde e. Și într-o gaură de șoarece, i-ar fi mai bine decît aici.

Ura desfigură chipul lui Dinu Candian.

— Ce animal dezgustător ești tu, Emilia !

Femeia rîse obraznic :

— Nu toți bărbații... (accentuă) bărbații ! micule, sînt de aceeași părere. Vrei să facem un test ? Mergem pe Calea Victoriei și numărăm cîți tipi...

Medicul o întrerupse brutal :

— Mi-e greață ! Și-acum, ce vrei ? Repede că trebuie să aerisesc după tine.

— Nu fă pe imbecilul ! Știi bine de ce am venit. Azi e 18, nu ? Sau imaginea Lianei în alte brațe, brațe mai viguroase și mai proaspete, probabil, ți-a luat mințile ? Îndeplinește-ți obligațiile și te salut ! Nici tu, nici — arătă în jur — mausoleul ăsta nu-s de natură să-mi stimuleze digestia.

— Nu !

— Ce nu ? !

— Nu sînt de acord ca tu să intermediezi afacerea.

Emilia, mereu zîmbind, întinse alene mîna după sacul de antilopă. Tacticos, băgă înăuntru țigările și bricheta și se ridică încet, îndreptîndu-și languros silueta suplă.

— Cum crezi... În locul tău, însă, m-aș gîndi de două ori... După aceea... Nu există cale de întoarcere.

Medicului îi trecu prin minte una din frazele preferate ale mătușii-sii, Matilde Bobescu. Bătrîna cultivă cu frenezie genul aforistic, adorînd frazele pompoase și penibile, cel mai adesea opere proprii : „Foarfecele destinului e necruțător... Ascunde-l... Nu i-l lăsa la îndemînă".

Declară răgușit :

— Asta mă privește pe mine. Spune-i gangsterului tău că, la cuantumul și calitatea pretențiilor emise, am dreptul să-l cunosc. Prada îi va fi livrată numai personal, îi stau oricînd și oriunde la dispoziție pentru prealabila discuție de afaceri, fără martori.

— Dinule, spuse Emilia cu o voce neobișnuit de prietenoasă, pe omul ăsta nu-l păcălești ca pe un copil, sînt cel puțin două decenii de cînd și-a dat bacalaureatul și, de-atunci, a văzut multe. Nu știu ce vrei să combini, dar cît de vicleană ar fi festa pe care i-o pregătești îți garantez că tu vei fi prima victimă.

— Pălavre ! Am venit cu o contrapropunere. Poți să-i spui că nu am încredere în tine și lasă-l pe el să judece ce are de făcut. E ultimul meu cuvînt.

— Grig ?

Emilia se asigură încă o dată că ușa cabinei telefonice este bine închisă. Afară aștepta o singură persoană, o bătrînă cu un cîine mops care gîfîia de căldură.

— Da. Ce-ai făcut ?

— Nimic. Nu acceptă să lucreze cu intermediari.

Urmează o pauză, apoi Emilia îl auzi rîzînd scurt :

— Te spoliază de comision... Deci, vrea să mă cunoască, înainte...

— Da.

— Privilegiul ăsta o să-l coste un procent de 5% în plus...

CAPITOLUL IX

În halat de casă, doctorul Manoliu încerca să citească. Spre deosebire de cei mai mulți oameni, în special femei, nu gusta lectura în pat. Se simțea moleșit, somnul îl trăgea de poale și nu se putea concentra.

Era aproape opt seara și, ceea ce i se întîmpla extrem de rar, încerca un apăsător sentiment de singurătate. În lungile ceasuri ale după-amiezii, telefonul rămase cu încăpățînare mut. „Normal, toți sînt în concediu, vara golește Bucureștiul". Un fel de a-și pansa senzația de abandon, căci medicul, tînjind după Mara, s-ar fi mulțumit în momentele acelea și cu apelul unor simple cunoștințe sau foști colegi uitați care, la rîndul lor, sugrumați de plictiseală și-ar fi adus aminte brusc : „Ce-o mai fi făcînd Manoliu ? Nu ne-am văzut de la examenul de primariat. Formidabil ! N-aș fi spus... Cînd au trecut, dom'le, cinsprezece ani ?"...

Soneria de la intrare îl făcu să respire mai cu optimism și se îndreptă vioi spre vestibul. Nu spera mare lucru în privința vizitatorului, căci avea ceea ce se numește în genere o casă închisă. O locuință de burlac, fără gospodărie, în care bucătăria era încăperea cel mai puțin folosită.

„La ce să chem oameni ? Casa mea nu-i amuzantă. N-am video, televizor în culori, casetofon. Frigiderul e gol și sticlele — cînd stocul devenea incomod blocînd balconul și debaraua, chema o precupeață să le ridice cu toptanul — la fel".

Ducea o viață de exterior, mînca la spital sau în oraș și rar îl prindeai acasă. Garsoniera avea destinații precise : „acoperiș, să nu mă plouă, pat, ca să nu dorm în șanț și domiciliu stabil să nu intru în farurile miliției.

Soneria țîrîi din nou. Persoana, fie n-avea răbdare, fie nu era sigură să fusese auzită.

„E probabil Dănilă", presupuse medicul, un vecin, bătrîn pensionar, care-l ruga din cînd în cînd să-i ia tensiunea. Uneori, rămînea fără țigări și venea să împrumute sau se invita la o partidă de table.

„Doar dacă nu te conturbez, domnule doctor..."

„Bun și ăsta !", gîndi Manoliu, deschizînd ușa. Rămase o secundă mirat în prag, apoi începu să rîdă. Ciocolată sumbru, își făcu loc cu umerii înainte de a fi poftit :

— Lasă-mă să intru.

— Ziceai că nu mă mai frecventezi.

— Știi vorba aia turcească ?

— Cunosc altele românești, mult mai suculente și pline de miez. Stai jos. Votcă ?

Voicu Dumitrescu se uita la el mustrător :

— Doctor ești tu, mă ? Ne-ați îmbuibat capul la televizor, la radio, în presă cu efectele nocive ale tutunului și alcoolului și voi sînteți primii care le troscăiți pînă cădeți sub masă.

— Ca să mă fi văzut acolo, probabil că-mi țineai companie.

Ciocolată perora din ce în ce mai indignat :

— Ce exemplu dați voi pacienților ? După părerea statisticilor UNESCO — inventă — voi sînteți cei mai îndîrjiți beți. Nu v-o iau înainte decît surugiii.

Manoliu îl privi bine dispus :

— Ascultă, Ciocolată, ai venit să ne certăm ?

— Știi că-mi placi ? Tu ești ăla care de cînd te știu cauți scandal cu luminarea. Acum discutăm o chestie de principiu.

— Am băgat de seamă. Ești la al doilea pahar de vodcă în mai puțin de un sfert de oră... Apucă sticla și se pregătește să-i toarne : Pot să te mai jignesc ?

Voicu își reluă plimbarea agitată. Se făcu că n-aude și se lăsă jignit.

— Altfel, se interesă Manoliu, ce mai faci ?

— Aia e că nu știu ! Nu știu ce să fac.

— Aha !

— Ce aha ? Ce-ai înțeles ? Am venit să mă sfătuiesc cu tine într-o chestiune.

— Te ascult.

— Ții minte ce ți-am spus rîndul trecut ? Că la Candieni treaba nu merge ? Că a intervenit ceva suspect în existența lor ? Ai rîs ca un mocofan, pentru că nu con-

test că ești un tip cumsecade, dar n-ai orizont. N-ai perspectivă și, pe undeva, ai rămas imatur.

Ciocolată n-avea nici cea mai mică intenție de a-l ofensa. Ca de obicei, spunea verde, răspicat, în față, ceea ce credea.

Doctorul Manoliu începu să rîdă :

— În cazul ăsta, nu văd în ce măsură ți-aș putea fi de folos. Te adresezi unui arierat mintal să-ți dea sfaturi de viață ?

— Am spus imatur, ceea ce-i altceva. Adică experiența ta, ca individ, înregistrează minusuri. Dar ești un bărbat onest și, indiferent care ar fi opinia ta, nu-ți voi pune niciodată la îndoială buna credință. Să vezi, domnule, ce chestie mi s-a întîmplat !

Manoliu îl urmărea liniștit. La Ciocolată, toate luau proporții : indignarea, uimirea, necazurile mărunte. Nu știa cum reacționează în dragoste... Întrebarea pică din senin :

— Băi, Ciocolată, tu ai iubit vreodată ?

Dacă l-ar fi văzut pe Mihai Viteazu, descălecînd la Universitate de pe calul de bronz, Voicu Dumitriu n-ar fi avut o expresie mai capitală.

— Te-ai smintit ? ! Vorbeam cu totul altceva.

— Scuză-mă, rîse Manoliu... Mi-a trecut așa, o idee prin minte.

— Ce idei, domnule ? Astea sînt scurtcircuite. Caută-te, că rămîi fără pacienți. Dădu din mînă a lehamite : Cum îți spuneam, dar nu mă mai întrerupe că mă enervezi, am primit azi dimineață un telefon. Tocmai îmi beam cafeaua, urmînd s-o car la serviciu. Cine crezi că era ?

— N-am idee. Presupun însă că persoana avea nevoie stringentă de tine, ca să te sune la șase jumătate — șapte dimineața !

— Mai ales cînd persoana nu zice bună-dimineața soare ! înainte de amiază. Liana Candian.

— Interesant.

— Știai că l-a părăsit pe bărbată-su ?

Manoliu se încruntă :

— Nu... Adevărat că Dinu e foarte schimbat în ultima vreme, dar nu credeam că lucrurile vor ajunge atît de departe. Ți-a spus ea ?

— Bineînțeles. În trei fraze, mi-a explicat că viața alături de Candian a devenit imposibilă, iar în alte două mi-a cîntat melodia binecunoscută : sîntem tineri, mai bine acum decît mai tîrziu, ne putem reface viața, etc... Îți dai seama, eram complet năuc.

— Ce-a vrut în fond ?

— A plecat de acasă doar cu geanta și cămașa de noapte și ar vrea să-și încarce boarfele. Îi e frică de Candian care e un tip brutal și violent și poate recurge la acte de canibalism. Pe scurt, m-a rugat să o însoțesc, azi sau mîine, cînd am eu vreme.

— Ce i-ai răspuns ?

— Nu i-am răspuns nimic. M-am eschivat — întîrzii de la serviciu — și a rămas să discutăm mai pe îndelete mîine dimineață. O să mă sune ea acasă. Am o recuperare.

— Mda, făcu Manoliu, neplăcut... Care sînt nedumeririle tale ?

— Păi, totul mă nedumirește ! În primul rînd, de ce mi s-a adresat tocmai mie ? De ce n-a apelat la taică-său ? Noi nici măcar nu sîntem prieteni buni, știe că n-o înghit și nu cred că, în afară de „sărut mîinile" și „a stat ploaia" i-am mai adresat astfel de panseuri.

— Așa e...

— Pe urmă, continuă Ciocolată, mi s-ar părea nedelicat față de Dinu s-o asist martor și ocrotitor pe nevastă-sa împotriva lui.

— Începi să crești în ochii mei, zîmbi Manoliu. Nu te știam atît de gentleman.

— De ce ? Pentru că nu ți-am spus ție, care ești crăcănat, că ai picioare de baletist ? Sau că negii de pe obraz ar fi șarmul tău, cînd, dacă te-ai apuca să-i înșiri pe o ață ți-ar ieși un colier să-l pui pe grumaji de vacă ?

Gogu Manoliu nu se suspectase niciodată că ar arăta ca un actor de film, avea umor și, în plus, pe Ciocolată, indiferent de răutățile servite, nu se putea supăra.

— Lasă-mă pe mine. Ce ai de gînd să faci ?
— Habar n-am. Tu ce zici ?
Doctorul sălță din umeri :
— Derobează-te. Motive există : Ești prietenul amîndurora, amestecul unui terț în asemenea situații nu-i recomandabil sau, mai las și fără justificări, pleci într-o delegație.
— Asta nu se poate !
— De ce ?
Ciocolată emise măreț :
— Sînt incapabil să las de izbeliște un om care-mi solicită ajutorul.
— Înseamnă că hotărîrea ai luat-o. Atunci ce mai aștepți de la mine, binecuvîntarea ? Începu să rîdă încetișor : Ești sigur că altruismul, inima ta jimblă caldă te îndeamnă să intri în bîlci și nu cea mai autentică curiozitate de tată ? Ți-a plăcut totdeauna bîrfa, ai ciulit de cînd te știu urechea la odiosul „se spune că..." Îi servi sarcastic refrenul „Ciocolată" : Știi că mie îmi place să zic verde, în față, răspicat !
Ciocolată îl privi surprins :
— Te-a deranjat chestia cu negii ? Ești un caraghios !
— Ai dreptate ! Practic, ce vrei de la mine ?
— M-am gîndit..., începu Voicu Dumitriu oarecum șovăitor.
— Așa...
— Că ar fi bine să mergem împreună.
Manoliu se interesă cu blîndețe ostentativă :
— Ce înțelegi tu prin „împreună" fiule ?
— Adică Liana, tu, eu.
— I-auzi ? Și de ce mă rog ?
— Avem altă greutate, înțelegi, și, dacă e să fim onești, amîndoi îi sîntem prieteni.
— Iar penibilul se va împărți pe din două.
— În fond, tu, ca vechi amic, ești și mai îndreptățit să fii de față. Îți manifești îngrijorarea...
— ...și-mi prezint condoleanțele. Nu, dragă Ciocolată ! Hotărît, nu ! Pentru asemenea întreprinderi, caută-ți omul pe o altă uliță.
— De ce ?

— Ca să te citez, pentru că nu mi se pare delicat. Cînd vor avea nevoie de mine, mă vor solicita. Detest să mă vîr în dormitorul oamenilor.
— Ai o mentalitate și o gîndire scabroasă.
— Dacă îți închipui că Liana și Dinu colaborau la o lucrare științifică, rectific : Detest să mă vîr în laboratorul îndivizilor, în atelierul lor de lucru.
— Ești un laș !
— Dragul meu, tu ai confundat totdeauna curajul cu mitocănia. Eu îți urez succes și nu-mi ascund interesul pentru rezultatul demersurilor.
— Mai toarnă-mi o vodcă și mă evaporez.
Manoliu puse mîna pe sticlă :
— Auzi ? Pe ce loc vin inginerii în statisticile alea UNESCO ?
Telefonul zbîrnîi.
— Da, eu, Manoliu... Sigur că da... Se uită la ceas : Da..., ciudat... E nouă. Nu vă pierdeți cu firea... Voi face tot ce-i posibil... Nu, nu întîrzii...
Ciocolată rămase cu paharul în mînă.
— Ce s-a întîmplat ?
— Era Bădeasca, bătrîna care îngrijește de copil.
— O știu.
— Dinu încă nu s-a întors acasă, și la spital nu-l găsește. Liana n-a dat nici un semn de viață și nu știe ce să facă cu băiatul.
— Ai văzut ? exclamă triumfător Ciocolată.
— Ce să văd ?
— Vrînd-nevrînd, acum trebuie să colaborăm.
Manoliu trecu în dormitor și începu să se îmbrace.

* * *

Melania se hotărîse în cursul nopții. Chiar de-a doua zi, va începe să acționeze. Va studia situația cu atenție chiar la fața locului, va lua contact personal cu oamenii care ar putea avea o legătură, măcar tangentă, cu dispariția statuii.

„Și vei opera pe față, draga mea, căci ai o acoperire admirabilă: indiferent de suspiciunile domnilor de la miliție, ești ruda doctorului Conțescu și îndreptățită să te preocupe soarta monumentului sau... Nu, nu că nu ai încredere în competența și stăruințele dumnealor, dar consideri legitim și chiar de datoria ta să contribui la elucidarea situației..."

La ora zece dimineața era gata de expediție. Îmbrăcase ceea ce considera a fi o toaletă sport: un ansamblu galben-pai — o fustă plisată și buzunare la jachetă — și pantofi trotteuri, adică tocuri de șase centimetri și nu zece, cît purta în mod obișnuit. Și pentru că i se părea că amănuntul completează o ținută expediționară, își agăță de umăr un aparat foto, cumpărat cu cincizeci de ani în urmă, un Kodak cu burduf, care nu se mai afla în stare de funcționare de pe vremea armistițiului.

Lăsă oberlichtul de la bucătărie deschis, pentru ca Mirciulică, plecat în vizite matinale, să n-o aștepte la ușă. Părăsi locuința pusă pe fapte mari.

— Primul obiectiv propus — cercetarea atentă a parcului — nu-i luă mai mult de un sfert de oră. „Nimic interesant fetițo. Copaci, bănci și bunici și bunice, landouri împopoțonate, un tînăr cu o carte, care nu m-aș mira să fie de la miliție. Ce poate găsi interesant un domn de vîrsta lui în acest parculeț, într-o dimineață splendidă de vară, cînd ar trebui să fie la serviciu, la ștrand sau la mare? După cît e de bronzat, poți să-ți dai seama că iubește soarele..."

Locotentul Moraru îi observă la rîndul lui prezența, dar nu-i dădu nici o importanță. N-o cunoștea pe Melania și, altfel, clișeul oferit de bătrînă era absolut firesc. O pensionară care a ieșit la plimbare, iar acum căuta răcoare într-un parc. O și vedea scoțînd în următoarele cîteva minute din sacoșe andrelele și ghemul de lînă, căutînd din ochi vreun eventual amator de conversație.

Dezicîndu-i pronosticul, după două ture, Melania părăsi parcul, tăindu-l de-a curmezișul. Privind atentă locul unde se aflase statuia, făcu o constatare interesantă:

„Ciudat, Melanie, extrem de ciudat... Nu știu dacă amănuntul care, fie vorba între noi, ar fi trebuit să-l

observi de cel puțin patruzeci de ani, îți va fi util, dar oricum iese din comun. Statuia fusese așezată cu spatele spre stradă principală, ceea ce trădează o viziune artistică fistichie. Cum ți-ai dat seama? Dar mi se pare limpede ca apa de izvor. După cum știi, era o statuie cișmea și-i firesc ca pămîntul din fața ei să fie bătătorit de mulțimea însetată. În spate, în schimb, există iarbă și buruieni din belșug. Iar spatele dă spre strada care-i aproape la fel de importantă ca o șosea. Ca și cum doctorul Conțescu i-ar fi întors — scuză-mă — popoul, atitudine cu totul neașteptată din partea unei persoane atît de politicoase..."

Melania sună timid la ușa vilei doctorului Candian, arborînd zîmbetul căruia nu-i putea rezista în general nimeni, indiferent de gradul de civilizație sau rezultatul meciului Rapid — F.C. Argeș; de o politețe ireproșabilă, colaborată cu o blîndețe de oaie. Doar privind-o presimțeai să pentru femeia aceasta nu există nimic urît pe lume și nu te-ar lăsa inima s-o dezamăgești.

În deschise o femeie în vîrstă, cu alură distinsă. De după fustele bătrînei apăru capul unui copil cu ochi mari, castanii, care o cercetau curioși, fără umbră de timiditate.

„Bunica și nepotul", califică Melania, dar se corectă, aproape instantaneu. „Nu... Cred că te înșeli fetițo! Doamna aceasta nu are degajarea stăpînei casei sau a cuiva din familie. Există ceva țeapăn în ea, o anumită rezervă și totuși siguranță... Intendentă, aș fi zis acum cincizeci de ani, dar mi-e teamă că, azi, asemenea slujbe nu mai există".

— Pe cine căutați?

— Bună ziua, ciripi Melania. Am nimerit la familia Candian, nu-i așa?

— Da.

— Știți, sînt membră în comitetul de conducere al clubului Femina din cartierul dumneavoastră.

Marta Bădescu o privi nedumerită: „Și?"

— În programul nostru intră numeroase acțiuni interesante și care, desigur, prezintă importanța lor. De

aceea încercăm să ne asigurăm colaborarea cît mai multora.

Puștiul continua s-o privească fix :

— Cînd vine mama ?

Marta Bădescu îl scuturâ ușor de mînă :

— Tais-toi, Codruț !

Melaniei îi veniră în minte anunțurile din Mica Publicitate. „Îngrijesc la domiciliu preșcolar, vorbesc franceza, sau germana, sau..."

Puse un deget sub bărbia băiețelului :

— Il est charmant votre petit... Quelle age as-tu, Codruț ?

Marta Bădescu o privi ușor surprinsă. Ezită, dar ținuta Melaniei și accentul impecabil o obligau la o elementară politețe.

— Poftiți înăuntru.

O invită în living, pe care Melania îl taxă dintr-o privire : „Iată o casă, draga mea, în care fiecare obiect a fost ales cu grijă. Este discret, somptuos și de acea odihnitor... Deci aici au stat turcii mei..."

— Sînt îngrijitoarea copilului, explică doamna Bădescu. Nu locuiesc aici și, oricum, chestiunea clubului nu m-ar fi interesat.

N-o spusese cu dispreț. Era doar o femeie directă.

— De ce ? flutură din gene Melania. N-aveți idee cît de interesante sînt ședințele noastre. Chiar pasionante. Invităm tot felul de persoane, actori, scriitori...

— Nu mă îndoiesc, dar eu nu țin la asemenea reuniuni o ceată de femei, în general bătrîne — sînt la o vîrstă cînd pot folosi cuvîntul fără a jigni pe nimeni — bătrîne, singure, care încearcă sau își închipuie că sînt utile.

— Dar vă înșelați...

— Nu insistați, căci nu are sens...

Melania păru îngrozitor de necăjită.

— Poate..., poate că mama băiețelului ar avea o părere mai favorabilă.

Marta Bădescu rîse scurt. O și vedea pe Liana activînd la Femina, alcătuind fotomontaje, scriind un articol pentru gazeta de perete, „cum să organizăm timpul liber

al copiilor noștri", sau împodobind de serbare, cu hîrtie creponată și serpentine, sala de festivități.

— În nici un caz.

— Ce anume ?

— În nici un caz nu puteți miza pe colaborarea doamnei Candian.

Băiatul se apropie de Melania și-i atinse fusta :

— Cînd vine mama ?

Marta Bădescu se ridică.

— Codruț, ești insuportabil.

— Probabil doamna e plecată, zîmbi Melania.

— Da... Pentru cîteva zile, la rude...

— Vă rog să mă scuzați pentru deranj... Dacă totuși vă răzgîndiți sediul nostru se află foarte aproape, pe strada Ciprian...

— Da... da..., făcu distrată Marta Bădescu. Am reținut...

— Ce poziție minunată aveți aici ! Liniște, verdeață. Parcul acesta este o binecuvîntare.

— Adevărat...

— Apropo... Exista o statuie în parc... De ce au scos-o ?

Se uită nevinovată la doamna Bădescu. Avu impresia că dintr-o dată devine rigidă, că privirea i se întunecă.

— Nu știu.

— Păcat... Făcea un efect atît de romantic...

— Da..., bineînțeles... La revedere.

Totul sună cam brusc.

— Să mai veniți ! strigă puștiul. Mama mea e și mai frumoasă, și mai caraghioasă... Căută : Și mai caraghioasă decît Muppets !

„Desigur, n-ai aflat mare lucru, totuși poți nota cîteva puncte cîștigate, draga mea. Întîi, că există o legătură oarecare între casa Candian și statuie. Al doilea, însăși bătrîna, care-i doar guvernantă, e cumva afectată de această poveste și, în al treilea rînd, mama copilului a plecat de acasă... În regulă, fetița mea. La toate acestea te vei gîndi mai pe îndelete, după-amiază, după ce se trezește și Mîrciulică din somn. Acum vei face o vizită

la locuința de peste drum. Clădirea spre care privea doctorul Conțescu. Trebuie să vezi și tu ce găsea dumnealui atît de interesant la această construcție..."

Traversă din nou parcul și se îndrepta hotărîtă spre intrarea imobilului în stil maur. O intrigă aerul de părăsit, de casă nelocuită.

„Chiar dacă toată lumea se află la serviciu sau în vacanță, deci nu vezi pe nimeni la fereastră — fie că scutură o cîrpă, aerisește, ori își trece vremea — se simte dacă se trăiește în acea casă... Aici, nu stă nimeni..."

Portița de fier forjat, care dădea în curte, scîrțîi lugubru. Bătrîna străbătu aleea năpădită de iarbă, urcă patru trepte și apăsă pe butonul soneriei.

„Ia te uită ! tresări locotenentul Moraru. Asta-i bătrîna care se plimba mai adineauri prin parc..." Părăsi banca și, din doi pași, fu pe trotuar. Lipi trupchiul unui castan bătrîn, simțindu-se ars de curiozitate. Îi bătea inima și nu-și închipuise niciodată că dorința avidă de a afla ceva, da ! curiozitatea, poate avea asemenea efect asupra ritmului cardiac.

In interfon se auzi un glas neidentificat. „Bărbat ? Femeie ? În vîrstă ?" Nu-și putea da seama.

— Cine e ?

Bătrîna răspunse cu naturalețe :

— Melania Lupu.

Urmă un zbîrnîit sonor și ușa se deschise singură. Apăsă pe clanță și dispăru înăuntru.

Locotenentul Moraru rămase înlemnit de uimire. Stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi se repezi spre cabina telefonică. Din fericire, se afla chiar la colțul străzii.

*

*

Țeapănă gospodărie ! aprecie Minerva coborînd din mașină. Ce părere ai, Dobrescule ?

Locotenentul vorbi ca cunoscător :

— Dridu e una din cele mai bogate comune din jurul Capitalei. Merită să vedeți Frumușanii sau Gruiu.

Minerva se uită curioasă în jur. Citadină pînă în vîrful pixului agățat în buzunarul vindiacului, ieșea foarte rar din București și atunci era de obicei Mamaia sau Eforie-Nord. Celelalte stațiuni i se părcau prea liniștite.

Se întrebă, dintr-o dată, de cînd nu mai călcase pe la țară și îi veni să rîdă : „Dar am călcat vreodată ?"

Mătușa Caliopi, care-i fusese tutore de la vîrsta de zece ani, detesta în general deplasările și împingea urbanismul atît de departe, încît nu suporta peisajele nude, adică fără magazine, săli de spectacole, blocuri și troleibuze. „Cîmpie, pădure, albăstrele și gîze ! Fleacuri ! Dacă era așa de minunat, oamenii ar fi rămas în peșteri..."

Minerva începu să rîdă :

— Auzi, Dobrescule ? Tu știi cînd am văzut prima dată o vacă ? Vacă de-adevăratelea, nu la cinema sau poze. La cincisprezece ani. Eram într-o excursie cu școala...

Locotenentul se abținu de la orice comentariu. Animalele îi inspirau Minervei tot felul de șarade... Admițînd că ai proprietarul unei cornute orange..."

Casa lui Firică Rădoi era arătoasă, fățuită cu ornamente de ceramică colorată, prosperă. Un gard metalic cu volute vopsit argintiu, împrejmuia curtea, adevărată grădină : trandafiri, dalii, regina nopții iar zorelele, proaspăt stropite, nu trăseseră obloanele, dînd încă bună-dimineața.

Pătrunseră în curte. Îi întîmpină un ciine care lătra în draci, nelăsîndu-i să facă măcar un pas.

„Zgîrciți oameni !" gîndi Minerva. Dulăul era costeliv, jigărit, cu ochi înfometați. Își aduse aminte de un proverb vechi : „Să nu tragi la hanul cu ciini slabi, căci flămînd vei rămîne..."

Atrasă de zgomot, se ivi o femeie la vreo patruzeci de ani. Era o namilă șoldană, rochia de barchet îi plesnea peste sîni, dar, în mod curios, capul și gîtul subțire păreau împrumutate de la altă persoană. Pe fața supță, cu buzele parcă înghițite, stăruia o expresie morocănoasă, tipică oamenilor suspicioși, bănuitori, care se cred toată viața înconjurați de vrăjmași, iar rîsul lor e consemnat

de cei din jur ca un eveniment. Îi privea iscoditoare, fără să spună nimic.

Minerva abordă un aer, un ton și un text à la Sadoveanu, care i se păreau potrivite cadrului :

— Bună ziua, cinstită gospodină.

Femeia răspunse din vîrful buzelor :

— Bună să fie...

— Acasă ți-e omul, nea Firică ?

— Ia, prin vecini... Întoarse capul și strigă spre fundul curții : Tanțo ! Fă, Tanțo, unde stai leica, sta-ți-ar dumineca !

O fetiță de vreo unsprezece ani, desculță și cu o rochie care-i cădea strîmb, se ivi alergînd.

La vederea Minervei și a locotenentului, se opri intimidată. Maică-sa nu-i dădu răgaz :

— Dă o fugă pîn' la alde Necșoiu și zi-i lui taică-tu că-l așteaptă niște oameni.

Tanța o zbughi, iar femeia rămase mută în mijlocul curții, cu picioarele rășchirate și mîinile încrucișate peste sîni. Le urmărea toate mișcările, pîndindu-i parcă să nu pună mîna pe ceva : vreo ulucă, o cărămidă, ori te miri ce acaret.

Pe Dobrescu, situația îl amuza nespus. Dincolo de ursuzenia femeii, îi simțea uimirea pe care o încerca față de Minerva. „N-am văzut de cînd sînt eu asemenea znamenie de muiere !" Aceasta, plictisindu-se, începuse să se plimbe prin curte cu mîinile la spate, fluierînd o melodie proprie.

La vederea bărbatului — înalt, trupeș, cu o cunsecădenie roșcovană pe fața lată, încăpătoare, dezmințită doar de ochii vicleni, atenți, cu neliniști de lăcustă — Rădoaia respiră vizibil ușurată.

— Dumnealor..., mai spuse și dispăru.

„Patriarhatul în floare ! conchise Minerva. Nu-i treaba muierilor să se vîre în daravelile bărbatului..."

Rădoi exclamă jovial :

— Ce vînt vă aduce, oameni buni ?

— Poate ne poftești în casă, nea Firică, zîmbi Minerva.

— Da', cum nu ! Ia poftim cu gînd curat... Muierea asta a mea v-a ținut în picioare... De, să ne iertați, că noi, știți, ca la țară...

Casa mirosea a curat, a mușcate și era răcoare. În odaia bună, Rădoi aruncă o privire satisfăcută, apoi se uită la cei doi, să constate impresia pe care le-o făcea expoziția de bulendre : înfloriturі, broderii, ștergare, scoarțe, bibelouri ieftine, vaze, fotografia de nuntă a Rădoilor retușată gros de un cîrpaci, cîteva tablouri, orori care Minerva se întrebă unde mai pot fi achiziționate, televizor, un radio imens, cît jumătate de garderob.

— Frumos la dumneavoastră...

Rădoi își frecă mîinile roșii...

— De, cum am putut și noi... De douăzeci de ani, de cînd ne-am luat, muncim la bordeiul ăsta... mobila e de la București... Da' o țuică luați ? Să zic muierii și de-o felioară de brînză, o roșioară...

— Nu, respinse hotărît Minerva. Vă mulțumim, dar nu întîrziem mult.

Își scoase legitimația și i-o întinse. Firică se uită la ea, apoi o lăsă repede pe masă, de parcă l-ar fi ars. Se refugie instinctiv într-o atitudine defensivă :

— Eu unul mă știu cu toate alea în regulă și la zi. Am autorizație, am plătit taxele la stat, respect mercuriarul...

— Nu te-am învinuit de nimic. Vreau să-ți pun cîteva întrebări.

Omul aștepta circumspect. Deși răcoare, începuse să asude din gros.

— Întrebați-mă că nu-i supărare. Deschise ușa și strigă : Fă, Tanțo... Adă-mi acilea o cîrpă, ceva că se încinse afară și-s tot o apă... Așa, tată !

Se șterse tacticos pe obraji, apoi pe gît și la urmă palmele nădușite.

— Unde ai fost, nea Firică, în dimineața zilei de cinsprezece ? Adică joia trecută.

Bărbatul își țuguie buzele încercînd să-și aducă aminte.

— Păi, unde să fiu ? În piață, la Matache, că acolo țin „prăvălie" cu alde frate-meu, Gică.

— Cu ăla, rîse Minerva, ai băut cinstea. Las-că ajungem și acolo...

Bărbatul, luat pe neașteptate, își holbă ochii mici. Minerva nu-l lăsă să-și revină :

— Mă interesează ce-ai făcut în primele ore ale dimineții.

Rădoi se bîlbîi :

— Ce era să fac, păcatele... ?

— Nea Firică, nu încerca să cîștigi timp. Dumneata ai treburi, le avem și noi pe ale noastre... Hotărî să-l ia la sigur : Ai primit „cinci roabe" ca să faci un anumit transport... Așa-i ?

Ochii lui Rădoi alergau prin odaie. Îl simțeai calculînd iute, concetrat, roi de gînduri i se învălmășeau în spatele frunții cărnoase. Minerva îl îmbie cu glas blajin :

— Hai, nea Firică ! Ia-o de la capăt. De unde te cunoștea persoana cînd te-a naimit, cîți inși te-au ajutat... ? Mi le spui frumos și pe rînd...

Rădoi oftă și se ridică în picioare.

— Pe mine mă iertați, dar tot iau o țuică.

Deschise bufetul și scoase o carafă pîntecoasă cu dop de plastic. Înăuntru lichidul era galben ca gutuia.

Omul trase o dușcă zdravănă și Dobrescu își zise că, din trei înghițituri, mîntuie sticla : „De ! Scurtă-i jumătatea, nene... !"

— Asta s-a întîmplat, cum ar veni miercuri. Dovedisem marfa, mai erau, colea, ca la vreo cinci kile de roșii. Îi zic lu' frate-meu, zgîrie-brînză, într-o sîmbătă, cu muierea asta a mea, îi zic cum zice un creștin la un frate : Bă, Gică, paștele și cristelnița mă-tii ! Te mai scumpești acuma la un pol... ? Lasă roșiile la nea Cornel și hai să luăm o țuică, că țipă jumările alea în mine... !

Minerva îl urmărea făcînd eforturi să nu-l întrerupă. Abătuți din albia lor, asemenea oameni își pierdeau șirul, se zăpăceau. Mai constatase că, indiferent de mediu sau gradul de instruire, cu atît relatările sînt mai dezlînate, sufocate într-un ocean de amănunte inutile. Avea o cunoștință, femeie subțire, de altfel, care pentru a nara un incident oarecare petrecut în Piața Unirii, îți povestea

cu detalii ucigătoare tot itinerarul parcurs de la Casa Scînteii...

— ...frate-meu dă să mă înjure, că nu-i cuvîntăreț deîel, s-a izbit lu' tata, ori înjură, ori stă cu nasul în buric, cînd simt că mi s-a agățat unul de poale.

„Bă, nea Firică, am o vorbă cu dumneata. Da' vino mai încolo..."

„Vin, dom'le !" Că era domn !

— După ce l-ai cunoscut ? surîse Minerva.

Rădoi o cercetă nedumerit. Nu era probabil un portretist.

— Păi, se cunoaște. Îmbrăcat la lux, straie de oraș, cravată. Se vedea pă el că nu-i de la împins vagoane...

Minerva insistă :

— Încearcă să-l descrii.

Rădoi își scărpină ceafa :

— Un ins, cum să vă spui, nici în etate, da' nici tînăr de tot. Slăbiu, bărberit, nas parcă ascuțit. Găsi încîntat : Semăna cu dumneavoastră !

Dobrescu întoarse capul, brusc interesat de zigzagurile sonore și de itinerar ale unui bărzăun strecurat printre perdele de nylon. Minerva zîmbi :

— Am înțeles, nea Firică, Spune mai departe.

— Ne trăsesem mai încolo și intrarăm la alde Gică, Tractor. Explică : Pînă să se-ajungă, a fost semetist.

— Cine-i ăsta ?

— Responsabilul de la Necuratul.

— Necuratul ?

Rădoi păru surprins :

— Nu-l știți ? Restaurant categoria a II-a. La zece dimineața dau cep la ciorba de burtă.

— De fapt, intervenì Dobrescu, se numește Nectarul.

— Aha ! Pricepu Minerva. „Necuratul" ! E o chestie : Dă-i și dumneata cep, nea Firică.

— Am ciocnit de bun găsit și pe urmă cetățeanul a intrat în chestie.

„Eu te cunosc, știu că ești om de nădejde și nu-ți pare rău de un cîștig".

„Cui îi pare rău ?"

„Uite zice, mă ajuți la un transport, că ai furgonetă și, pe chestia asta, te faci mai greu pe partea stîngă cu cinci miare..."

— Acu' nici eu nu-s prost... Zic, dacă-mi dă ăsta cincizeci de albastre, doar să-l duc de colo-colo, nu-i lucru curat. Zic :

„Domnule, cine oi fi, că tu nu te cunosc, asta-mi miroase a belea... Ori că s-a lăsat cu moarte de om și mă pui acum să car răposatul, ori ați dat cu palma în avutul obștesc. În daraveli d-astea nu mă vîr, că am muiere și copil de încălțat. Eu îmi plătesc țuica și nu te-am văzut, nu m-ai văzut".

Nu-i vorba nici de una, nici de alta. Dumneata vii mîine dimineață cu furgoneta în spatele Alimentării. Te aștept la cinci și jumătate. Ai priceput ?"

„Am priceput eu, că cunosc Bucureștii, acilea am făcut armata. N-am priceput însă ce soi de marfă încărcăm..."

„Ai să vezi mîine. Nu-ți convine, volanul e al dumitale..."

Rădoi se întrerupse și mai trase un gît de țuică. Își șterse gura cu dosul palmei, apoi rostui în buzunarul de la piept al cămășii un pachet de Mărășești mototolit. În spatele ușii, se auzi un foșnet ușor, și Minerva se uită furgonetă și ia-o la stînga, ia-o la dreapta, ține-o drept, c. boi pe nevasta lui Rădoi, cu urechea lipită de ușă și gîfîind de curiozitate. Bărbatul sesizase și el zgomotul, întoarse capul și mugi :

— Iar spionezi ? Spiona-o-ai pe măta, în deal la Sfînta Ecaterina ! Crucea și parastasul ! Se scuză, apoi, cu glas domolit : Asta-i păcatul ei ! E spioancă ! Altfel, muiere vrednică, nu-și iese din testemel, ochii nu-i trec zăplazul...

Minerva oftă :

— Dă-i bici, nea Firică. Ne-apucă prînzul.

— Grija asta să vă fie ! Mulțumim lui Dumnezeu, nu sîntem nici noi chiar de tot săraci... Cum spusei, mă sfătuiesc cu frate-meu. Zic : „Bă Gică, ce zici tu ? Băgăm lingura în borșul ăsta ?" Ăla ce să zică ? Cînd aude de bani, îi crește urechile, zici că se bucură singure. „O băgăm, zice, paștele ei de lingură, care-i prostul să facă

ți ! la borș, paștele lui de borș ? !" Așa că vezi dumneata, a doua zi l-am lăsat pe frate-meu în piață cu marfa și mă dusei la locul cu pricina. Mă aștepta insul și, dimpreună cu el, încă trei frumoși din ăia cu ambasada în turla bisericii.

Minerva se holbă :

— N-am înțeles. Cine erau persoanele ?

— Turla bisericii, explică rîzînd locotenentul, e locul de adunare a ciorilor.

— Adică balaoacheși, tovarășe, precizează Rădoi. Bronzați de la mă-sa, nu prin sindicat.

Minerva dădu din cap : „Da, știu că sînteți culți..."

— Acu', urmă nea Firică, ce să mai zic ? Nu-mi prea plăcea tovărășia, dar parcă n-aveam încotro. Urcăm în furgonetă și ia-o la strînga, ia-o la dreapta, ține-o drept, ajungem pe-o stradă așa, mai pustie, și oprim dinaintea unui parc. În mijloc, un pietroi cît o stîncă, cu ciușmea și țuțuroi ca la puțurile americane. Semăna, așa cu statuia de la noi din comună, dacă a-ți văzut-o, pentru ăia căzuți în războiul ălalaltu. Numa' că asta n-avea înger, n-avea cap, vezi bine cineva o retezase. Însul zice :

„Asta-i marfa, nea Firică !"

„Care ? !"

„Cișmeaua !"

„Vreți s-o săltăm d-acilea ?"

„Ai înțeles ! Hai, grăbiți-vă !"

— Mă trezesc în mînă cu o cazma că, uitai să vă spun, aduseră cu ei lopeți, mă rog, sculele. Am început să săpăm și, vă spun drept, în cap parcă îmi ningea. Nu pricepeam ce păcatele vrea să facă ăsta cu bolovanul ? ...Însul pusese și el mîna, da' se tot uita prinprejur. Pustiu, o fi stradă de boieri, îmi ziceam, nu zoresc la seceră... Am trudit, am trudit și cam după juma' de ceas temelia era dovedită. P-ormă a mers lin. Am încins pietroiul cu frînghii, l-am aruncat în furgonetă și p-aici ți-e șoseaua... Pă ălilanți, i-am presărat pe drum. Fiecare, la alt colț de București...

— Știi cine sînt ?

— Nu, făcu Rădoi. Doar atunci ce-i văzurăm și nici ei nu se cunoșteau între ei...

— Cum ți-ai dat seama ?

— Păi, nu știau să-și zică pe nume... Asta fu toată isprava !

Minerva ridică mîna.

— Nu chiar toată. Unde ai depus soclul..., mă rog, bolovanul ?

— A ! Așa e... ! O luaserăm pe Calea Plevnei și, de-acolo, cotirăm în Vlasiei. Insul mi-a arătat un loc viran mai pitit, între două șolduri de casă. Zice : „Intră acolo cu furgoneta". Am descărcat bolovanul, era mai ușor acum, că trăgeam amîndoi de el, nu-l săltam, doar cînd a căzut era să-mi prindă piciorul, da' uite că n-a fost ceasul rău... Mi-a dat numerarul și zic că nici n-am mai apucat să-i dau bună ziua c-am țîșnit iepurește, cu viteza a II-a.

Apucă din nou clondirul, măsură din ochi cît a mai rămas și gîlgîi pînă la ultima picătură.

— Asta fu, conchise, asta vă spusei. Oi fi făcut bine, oi fi făcut rău, știu că n-am înjunghiat și nici nu m-am înfipt în avutul obștesc...

— Și o statuie, după părerea dumitale, cam ce fel de avut ar fi ?

Rădoi o privi ca pe un bobletic, sincer derutat : pentru el avut obștesc înseamnă porumb, grîu, porci — adică ceva de mîncat, unelte sau îmbrăcăminte de la cooperativă — adică ceva folositor. Dar un pietroi...

Minerva se ridică :

— Să vii mîine dimineață la noi, să dai o declarație scrisă... Te prezinți la ofițerul de serviciu, la prima oră...

Rădoi, speriat, începu iar să transpire :

— Îmi iau și schimburi ?

Minervei îi veni să rîdă :

— Dacă va fi cazul, o vom anunța pe soția dumitale.

— Bună ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat ! se văicări filozofic Rădoi. Vrusei să fac un bine, paștele lui de bine, și uite cu ce m-am ales ! Paștele lui dă ins, cu paștele lui dă ghiul !

Minerva se răsuci ca o șopîrlă :

— Ce ghiul ?

— Are ghiul pă degetul mic, ca cocoanele. Unul din ăla boieresc, cu litere pă el, paștele lor dă litere !...

Și-ade frate-meu, paștele lui de frate, în loc să mă învețe de bine, paștele lui...

— Avem două puncte de reper, conchise Minerva în drum spre București. Cam nebuloase, dar avem în sfîrșit ceva de care să ne agățăm. Te ascult, Dobrescule !

Locotenentul respiră adînc :

— Bănuiesc..., da, bănuiesc că trebuie să ne îndreptăm cercetările asupra clădirilor din imediata apropiere a terenului viran unde a fost depus soclul. În principiu, date fiind dificultățile de transport, locul de depozitare definitiv, stația terminus nu-i departe.

— Corect.

— Rădoi, urmă Dobrescu mai cu curaj, ne-a oferit semnalmente foarte vagi asupra necunoscutului. Rămîne însă de reținut existența acelui inel.

— Da, e ceva, dar din păcate astăzi nu mai constituie un amănunt singular, care să te caracterizeze. Giuvaerurile — altădată limitate la butoni, verighetă și ac de cravată — au intrat masiv în moda masculină. Lanțuri, inele, brățări, au ajuns accesorii frecvente... Oftă ! Măcar de i-ar fi deslușit literele... Paștele lor de litere !

Locotenentul surîse. Surîse și Minerva.

În văzduh, rîdeau ciocîrliile din Dridu. Apoi, altele...

CAPITOLUL X

Cînd, după-amiază, Mara primi telefon de la doamna Bădescu, se sperie. Nu se cunoșteau — așa credea Mara, dat fiind incognito-ul bătrînei în casa Candian privitor la legătura ei de sînge cu Bebe — și nici nu schimbaseră mai mult de cîteva cuvinte telefonic, în situații stricte, cînd aveau ceva urgent de comunicat.

— Iartă-mă, duduie Mara, că te deranjez, Bebe e la dumneata ?

— Nu... S-a întîmplat ceva ?

Mara sesiză șovăiala bătrînei și insistă :

— Vă simt îngrijorată... Cu mine puteți vorbi.

— Știu, duduie... Nu... Nu-i nimic. Unde ar putea fi?
— La Buftea ați încercat ?
— Nu-i acolo... Dumneata cînd l-ai văzut ultima oară ?
— Acum două zile...
— Și nu ți-a zis nimic... ?
— Nu... Nimic neobișnuit.
De astă dată bătrîna simți ezitarea.
— Iartă-mă că insist... Între oameni tineri intervin uneori mici dispute... Poate v-ați certat.
— Eu, apăsă Mara cu amărăciune, fără să-și dea seama, nu mă cert niciodată.
— Da... înțeleg perfect... Înțeleg. Te rog, dacă ai vreo veste, sună-mă de îndată... Iartă-mă că te-am supărat.
Mara rămase gînditoare, cu receptorul în mînă de parcă l-ar fi cîntărit.
„Ce zi oribilă!".
Îi veniră în minte cuvintele proverbului : „Salut à toi malheur, quand tu viens seule".
„Să sperăm totuși că nu-i vorba despre o nenorocire".
Migrena declanșată încă în primele ore ale dimineții, la școală, acum începea să devină insuportabilă. Trecuse pe la secretariat, avînd de luat un rest de bani. Se întîlnise cu Florica Marinescu, profesoară de biologie, un soi de dorobanț, cu fustă, antipatizată de elevi și colegi, dar din păcate, extrem de convingătoare în fața unora de la forurile superioare. Genul de femeie care domină pe cei din jur prin grosolănie și lipsa de sentiment. Bărbată-său, mic de tot în umbra ei, îi spunea „mama". Pentru Mara era mult decît simptomatic concludent.
Mara își ridicase diferența de bani și mai zăbovise cîteva minute la o tacla cu Lucia, secretara, o fată drăguță, care pleca la Eforie Nord cu logodnicul. Mara îi sugerase un model de rochie de plajă, schițîndu-l chiar în cîteva linii.
Marineasca intră fără să fie auzită. Din pricina căldurii, Lucia lăsase ușa și geamurile deschise.
— Iar modele ? exclamă cu dispreț. Părerea mea este că locul dumitale, Varlam, nu-i la școală, ci la mașina de cusut. Poate acolo ești mai inspirat !

De mînie, Mara simți că-i vîjîie timpanele.
— În primul rînd nu sînt Varlam, ci tovarășa Vărlam. Al doilea, părerea dumneavoastră nu mă interesează cîtuși de puțin. Cît despre locul fiecăruia din noi, rămîne de discutat. În general, nu fac caz, dar dumneavoastră meritați o explicație. Am isprăvit o facultate — lovitura în plex Marineascăi, absolventă doar de Institut pedagogic — mi-am luat toate gradele cu excepțional, și-așa pentru varietate, mi-am dat și doctoratul. Față de toate acestea, dosarul dumneavoastră profesional mi se pare cam subțire.
Îi întoarse ostentativ spatele și se adresă zîmbind Lucicăi, care asistase siderată la discuție : Neapărat să pui o panglică din același material la pălărie. Știi, pentru rapel. Să-mi arăți și mie toaleta cînd o să fie gata".
Florica Marinescu, verde la față, răsufla greu. Simțeai că ar fi sărit în părul Marei și cît o costa efortul de a se stăpîni.
— Discutăm noi, doamnă Varlam, la toamnă ! Am vorbit cu tovarășa directoare. Ai o influență negativă asupra elevilor, te-au reclamat părinții : orele dumitale de diriginție sînt un scandal. Frivole, nocive, total needucative !
Mara își luase poșeta, interesîndu-se cu un zîmbet parcă superior :
— Ascultă, Lucico, tu știi cu cine vorbește tovarășa? Nu ? Nici eu... Te sărut.
Incidentul nu era decît o urmare a unei altercații violente, care avusese loc în primăvară. Constatînd unele neglijențe vestimentare în ținuta elevilor — tivuri rupte prinse cu ace de siguranță, bluze dubioase la guler și mînecuțe, păr nespălat, miros de transpirație în clasă, unghii neîngrijite etc. ... — consacrase o oră de diriginție în scopul de a le corija. De aici, izbucnise între Marineasca și Mara ceea ce colegii denumeau „procesul deodorantului...".
Deși Mara nu se lăsă intimidată și cînd voia putea să aibă replică tăioasă, genul acesta de înfruntări o indispuneau, îi dădeau o stare proastă pentru toată ziua și uneori și pentru cele următoare. Avea ultimul cuvînt, dar o costa...

Înghiți un Rudotel, obsedată de aceeași întrebare : unde poate să fie ? Deși geloasă și posesivă, acum nici măcar nu se sinchisea de o eventuală aventură a lui Bebe. Îi era teamă de altceva, cu mult mai grav.

Cu două zile în urmă, cînd îl primise în ciuda avertismentului lui Manoliu, părea destul de neliniștit. Fanfaron ca de obicei, însă, cu o nervozitate imperceptibilă. Îi oferise o garoafă — eveniment ! Bebe accepta cu bunăvoință princiară daruri, așa cum stăpînul feudal își primea dijma, dar nu oferea niciodată — apoi anunțase nonșalant, mereu convins că îi face o favoare :

— Am să dorm cîteva nopți la tine. Te deranjează ?

Mara, care doar cu o zi înainte ar fi făcut tumbe de bucurie, auzindu-l, îl privise circumspectă :

— Spunea-i că dormi la maică-ta...

Bădescu foarte stăpîn pe el și sigur de dragostea Marei, afișă indiferența.

— Dacă te incomodez, spune-mi. Există și alte soluții... Credeam că-ți face plăcere.

Marei îi venise să țipe, să sfîșie, să spargă ceva. Exact siguranța aceasta insolentă o scotea din minți. Siguranța și faptul că ea pierduse controlul situației, nu-l putea sancționa. Cel mai eficace instrument de șantaj într-o căsnicie sau legătură de dragoste — spectrul despărțirii — n-avea nici un efect asupra lui Bebe, îl lăsă rece. Suporta cu seninătate separațiile oricît de lungi — una durase chiar două luni — astfel că Mara se simțea complet dezarmată. „Ce pot să fac ? se confesa ea jurnalului de zi. Cît timp trebuie să dureze despărțirea ? Cinci luni ? Șase ? Atunci înseamnă că ne despărțim definitiv...".

— Nu-i vorba dacă îmi face sau nu plăcere.

— Dar despre ce-i vorba ?

— Despre lucruri mult mai grave.

— Nimic nu-i grav...

— Lasă maximile, ți le cunosc.

Bebe remarcase pe un ton nazal ca de obicei :

— Constat că ești prost dispusă azi. Trebuia să-mi spui la telefon și nu te mai inoportunam.

— Nu fă pe nebunul, vreau să discutăm serios. Te-ai băgat într-o porcărie care va avea consecințe mult mai complicate decît îți închipui tu !

Bădescu întrebă arogant, dar nu tocmai sigur pe el :

— Ce porcărie ?

— Tu ești în măsură s-o cunoști. Ce caută Emilia în viața ta ? În ce combinație abjectă te-a băgat ?

— Ești nebună, scumpo ?

Rîse fals. Atît de fals, că Mara se cutremură, și el însuși își dădu seama că e nelinișit. Cu mult mai nelinișit decît era dispus s-o recunoască față de sine. Mara urmă necruțătoare :

— De ce-l șantajați pe Candian ? Ce vreți de la el ? Cît ? Pentru ce ?

Bădescu încerca în continuare să braveze situația. O privi cu un dispreț de care numai el era capabil.

— Ai băut ceva ?

Mara, odată dezlănțuită, nu se mai putea opri. Totul vibra în ea : sensibilitatea, simțul echității, oroarea de canalism, dragostea de semeni. Căci Mara își iubea semenii în sensul cel mai creștinesc al noțiunii, fără ca sentimentul ei să aibă ceva de-a face cu biserica. Murdarul, ipocrizia, lichelismul, perfidul, trădarea, oriunde întîlnite și nici măcar tangentînd-o, o ofensau personal, o făceau să sufere.

— Sînteți odioși ! urlă Mara. Te-am iubit cum nu poate fi iubit mai mult un bărbat. Ca pe un bărbat. Ca pe un amant, ca pe un soț, ca pe copilul meu...!

Bădescu începu să fluiere ostentativ :

— Melodramă de categoria a treia. Nu te știam penibilă !

— ...îți cunosc defectele, urmă Mara fără să-l asculte, știu cît ești de mic, egoist, superficial și grandoman fără acoperire... Dar nu te știam ticălos ! Nu te știam canalie !

— De ajuns !

Bebe, cu un aer ofensat, tot fluturat de la înălțimea amețitoare a unui jilț regesc, își lua „geaca" și se în-

dreptă spre ușă, „obișnuiesc adeseori să nu răspund inferiorilor...".

— Lașule ! N-ai curajul să înfrunți nici măcar — Mara nu găsi imediat termenul adecvat și se exprimă cam patetic — nici măcar cel mai îngăduitor rechizitoriu !

— Ha ! ha ! Uite cine se erijează în jude moral ! Rechizitoriu ! Ridicol !

— Da ! Asta ești, un laș ! Și acum, pe deasupra, un delincvent, un mic delincvent, căci n-ai anvergură !

Bebe Bădescu ajunse în vestibul :

— E inutil să precizez că nu te voi mai deranja.

Trase ușa după el, fără s-o trîntească. Sensul era transparent : „Sînt invulnerabil. Și de bronz. Nimic nu mă poate atinge".

În aceeași clipă, Mara își regretă ieșirea. Se azvîrli pe canapea hohotind : „În loc să-l ajut, l-am alungat ! Din cauza lui Gogu".

Un sentiment aprig de ură împotriva doctorului Manoliu îi inundă întreaga făptură.

Știa că e nedreaptă, dar îl ura.

Din nou telefonul.

— Mara, tu ?

Trecuseră două zile și resentimentele vis-à-vis de Manoliu prinseseră nuanțe mai temperate.

— Draga mea, uite despre ce-i vorba. Liana a plecat de acasă...

— Știu.

— E de negăsit. În fine, asta-i altă problemă. Nici Dinu nu a apărut de două zile. La spital n-a venit, acasă nu-i. Te rog să ne ajuți.

— Ce trebuie să fac ?

— Doamna Bădescu nu se simte bine. Bunicii băiatului sînt pe undeva, prin provincie, iar eu am gardă. Bref, Codruț e singur...

— Am înțeles. Stau eu cu el.

— Mulțumesc, exclamă ușurat. Știam că ești o fată bună.

* * *

Ciocolată, în afară de faptul că era ciufulit, circotaș și un nemulțumit de profesie, avea o morală a lui — contururi și relief ciudate, dar esența de cea mai cinstită calitate — și încercă o necesitate organică de a ști, totdeauna și cu orice preț, „cum stau și pe ce picior valsez". Detesta situațiile neclare și, după cum spunea răspicat și verde omului în față, ceea-ce credea, tot așa, la fel de direct și fără menajamente, proceda cînd dorea să limpezească o situație.

În consecință, își luă o săptămînă de concediu, hotărît să „clarifice" chestia de la familia Candian. Faptul că nimeni nu-l solicitase în acest sens, că imixtiunea sa ar putea fi deplasată și de nimeni dorită, în cazul unor circumstanțe cu adevărat grave, problema ținea de alte resorturi, nu-l deranja cîtuși de puțin.

— Dom'le, se justificase față de Manoliu, m-a chemat coana Liana să asist la partaj ? Vorba vine partaj, își ia și ea acolo trei zdrențe și cinci odicolonuri...

(Uitase că perorase doar cu o săptămînă în urmă că garderoba Lianei o concurează pe cea a fostei împărătese Farah, ceea ce reprezintă o lipsă de bun simț și de răspundere și că, în materie de sulemeneli, față de colecția Lianei, Cosmetica de la coada lui Mihai Viteazul, dată fiind concurența neloială, ar trebui să tragă obloanele.).

Doctorul Manoliu încercase să-i domolească avîntul :

— Măi Ciocolată tată !

— Nici o mamă, nici un tată, nici o mamă adorată ! Acolo se întîmplă ceva și sirenul datoriei mă obligă să intervin. Cît de denaturați ar fi și Dinu și Liana, nu-și pot abandona copilul. Te avertizez că îmi instalez la ei statul major. Ca să știi unde mă găsești...

— E Mara acolo, are cine să vadă de băiat.

— Că parcă eu mă duceam să-l șterg la fund, o scapă Ciocolată.

Manoliu dădu din cap :

— Aha ! Deci tot microbul mahalagismului.

Voicu Dumitriu ridică arătătorul de parcă ar fi vrut intenția să înțepe tavanul :

— Nota zero ! Nu mă duc la Candieni în cumetrie, ci pentru a clarifica situația. Eu am nas, instinct și inițiativă. Ți-am zis de-acum o săptămînă că acolo, de la dispariția statuii, treburile nu merg ? Nu aștept răspunsul : Ți-am zis ! Ei bine, acum îți spun — își bătu semnificativ nara dreaptă — că locuința familiei Candian va deveni teatrul unor evenimente dramatice.

Manoliu îl măsură ironic :

— Uite unde era profetul Kandia !

— Cine era ăsta ? Un indian ?

— Exact ! Făcea ciocolată pe malurile Dîmboviței.

— Vrei să spui Gange, dar de la o vreme sugi ca un purete... Bine că mi-ai zis de Mara ! Cu atît mai mult trebuie să fiu acolo. O femeie, oricît de dotată, nu poate face față anumitor situații.

Manoliu zîmbi :

— Plină și neîncăpătoare de fapte bune ți-e ziua, Ciocolată.

— Asta-i de la Matei cetire ?

— Nu. De la Gogu !

* * *

Melania Lupu pătrunse într-un vestibul întunecos. Deslușì un cuier care, judecînd după model, depășise de mult jumătatea sutei : „Exact cum aveai și tu, draga mea, cînd stăteai pe Rozelor și mai trăia colonelul..." Ușa dintre antreu și hol era deschisă. Melania păși grațioasă și emise un bună ziua festiv. Nu-i răspunse nimeni și cîteva clipe rămase descumpănită.

„Ce casă stranie, draga mea... ! Și atît de întuneric... Să nu-mi spui că ți-e frică... Asta nu ți-ar semăna deloc... Ce ? Mai crezi în fantome ?... Nu, desigur, dar în șoricei, da... Simți că miroase a chiț-chiț... ?"

Încercă să-și dea brînci curajului care începea s-o părăsească. Locuința — un apartament vast, cu încăperile dispuse floral în jurul holului — părea să fi fost abandonată de ani de zile. Praful era atît de gros încît, doar zgîriind puțin covorul cu tocul, se ridică în nourași albicioși. Mobila, splendidă, zăcea sub același strat de

pulbere, astupînd motivele de sculptură. Păianjenii țesuseră giulgiu des în jurul lămpii de cristal, iar tablourile, pînze, își rătăciseră conturul și culorile. Pe o consolă, un ziar Scînteia se îngălbenise din pricina vechimii.

Melania deslușì cu stupoare data : septembrie 1962.

„Dumnezeule ! se sperie Melania... Parcă ar fi în Marile Speranțe... ! Vezi, draga mea, ai acum încă o dovadă că ceea ce citești în cărți, cît de neverosimile ți s-ar părea unele întîmplări, le regăsești în viață. Dar îți dai seama, fetița mea ? Casa aceasta a încetat să trăiască un sfert de veac. Cineva, sau poate doar soarta, a oprit ceasul și calendarul pe loc. Să nu-mi spui că te ia cu frig, căci afară este o vreme neobișnuit de călduroasă...".

Un mic sas făcea legătura dintre sufragerie și bucătăria încăpătoare cu cuptor tradițional. Întîlneai aici obiecte de mult dispărute din gospodăria contemporană. În afara cuptorului, „în ăsta să coci castane sau cozonaci moldovenești !", se afla o mașină de gătit Sanitas, ultimul țipăt al tehnicii din anii '30—'40, un bufet cu geam, pe picioare și nu casete suspendate, un blidar cu multă arămărie, „cred că n-a fost curățată de pe vremea aliaților, draga mea," un cîntar de bucătărie — două găște cioc în cioc — și nu răcitor cu gheață. Melania îi deschise căci „cea mai concludentă dovadă că cineva trăiește într-o casă este prezența alimentelor în frigider și cămară", și rămase consternată. Răcitorul era gol. Alături, pe un raft, se afla o cutie de chibrituri.

Din ce în ce mai gînditoare, Melania se întoarse în holul vast. Își ridică privirea și se adresă cu glas tare scării de interior, care ducea probabil spre dormitoare și sala de baie :

— Pot nădăjdui că există cineva în această casă care să mă audă ?

Glasul îi răsună ciudat și avu senzația că silabele articulate stîrniseră valuri de pulbere și un ecou înfricoșător ; simplă impresie, desigur, generată de ideea de pustietate, căci reverberațiile acustice erau excluse într-un interior sufocat de mobilă și covoare.

Nu primi nici un răspuns. Nehotărîtă, cu inima vrăbiuță speriată, își duse instinctiv degetul în gură, așa

cum ar fi făcut acum cincizeci sau șaizeci de ani, dînd tircoale scrinului în care bunica își păstra comorile.

„Dezmeticește-te, draga mea, și nu te lăsa impresionată de misterul scornit de propria ta fantezie. Este o casă, desigur, ieșită din comun, dar fii încredințată că există o explicație pentru acest singular și îți garantez că ea ține de supranatural..."

Își luă inima în dinți și se aventură pe scara interioară. Treptele scîrțîiau lugubru și impresia de dezolant devenea tot mai apăsătoare.

„Nu crezi, Melania, că ar fi cazul să faci cale întoarsă...? Din clipă în clipă poți da ochii cu persoana care se ascunde — oare se ascunde — între aceste ziduri. Crezi că ești în stare s-o întîmpini ?"

Nu era sigură deloc. Avea în schimb certitudinea că, dacă nu-și va astîmpăra curiozitatea, după o noapte de nesomn, avea să se întoarcă din nou aici. „Și nu are nici un sens, draga mea, să faci același drum de două ori..."

Căpitanul Macri parcă mașina la intrarea în Aleea Conțescu și, ocolind părculețul, ajunse în spatele lui Moraru care nu-l observase. Atinse umărul locotenentului :

— Ce se aude ?

Moraru tresări :

— Nu te-am văzut... Nimic nou. Încă n-a ieșit.

— De cît timp zici că a intrat ?

Locotenentul se uită la ceas.

— Sînt exact douăzeci și două de minute. Să nu i se fi întîmplat ceva...

— Fii liniștit. Asteia nu i se întîmplă niciodată nimic.

— Ce facem ?

— Mai așteptăm un sfert de oră.

Rămaseră amîndoi cu ochii ațintiți asupra imobilului maur. Nu se simțea nici o mișcare. Ferestre mute, o neclintire de mormînt.

Melania ajunsese pe palier. O ușă cu carouri de cristal bizotat era întredeschisă. O împinse cu umărul și pătrunse într-un dormitor cîndva alb, „Seconde empire",

Acrul închis, patul răvășit cu un așternut improvizat dintr-o blană de urs și cîteva perne de catifea șlinoase, florile uscate dintr-o glastră de alabastru lăsau și aici aceeași impresie : abandon, părăsire, cotlon cu arome fetide și tușă sepulclară, bazar ce friza puternic anormalul ținînd de fantastic.

— Este cineva aici ?

Din nou nu primi nici un răspuns. O ușă, în zidul din dreapta patului, conducea probabil la baie sau în altă încăpere.

Plină de șovăială, Melania se apropie de oglinda toaletei. O rază de soare, strecurată în semiîntunericul odăii, o reteză ca o suliță de aur. Și-apoi, dintr-o dată, în spatele propriei imagini surprinse o a doua. Un chip galben, o țeastă pleșuvă, o privire poposită din meleagurile eternității. Privirea îndreptată de cei țintuiți în rame ovale, pe cruci de morminte.

Inima Melaniei făcu un salt, tăindu-i răsuflarea. Îngînă, cu glas alterat de spaimă :

— Bună ziua... Pot să sper că nu v-am deranjat ?

Un hohot de rîs sinistru fu singurul răspuns. Imaginea se topi.

* * *

Întoarsă la minister, Minerva își convocă echipa de colaboratori și dădu dispoziții fulger. Trebuia detectat cu maximum de urgență „insul" slăbiu și cu ghiul, care-l contactase pe Firică Rădoi.

— Semnalmentele sînt desigur firave, recunoscu ea, dar ne-am descurcat noi în situații și mai grele. Patru oameni vor supraveghea non-stop locul viran și imobilele care-l împrejmuiesc, din strada Vlasiei. Alți patru — trec imediat și la nominalizări — vor face cercetări în clădirile respective. Același cîntec pe care-l cunoașteți : dacă s-a observat ceva ieșit din comun — transportarea unui obiect după toate aparențele greu de ridicat — și vi se va vorbi, probabil, de Popescu de la numărul 15 care și-a luat un pian, o girafă împăiată sau un mausoleu, dacă au fost înregistrate zgomote puternice de ciocan,

tîrnăcop, în fine obiect contondent sfarmă-piatră, și, în general, tot ce lui x sau y i s-a părut a fi o abatere de la obișnuitul cotidian... Da, Macri, ce se întîmplă ? Se poartă stepul ? Mișuna de pe un picior pe altul mai abitir ca Fred Astaire !

Căpitanul rosti dintr-o răsuflare :

— Permiteți-mi să raportez... Azi de dimineață la ora 11,30 Melania Lupu...

Făcu o pauză ca să respire. Minerva sări de pe scaun :

— Ce-i cu Melania ? Faci cinema ? Mă ții în suspensie ?

— Melania Lupu a făcut o vizită în imobilul maur din Aleea Conțescu.

— Ce-nseamnă vizită ? S-a dus cu flori și un carton de prăjituri ?

— Nu, mai simplu. A sunat la intrare. Ușa s-a deschis și a intrat în casă.

Minerva își izbi palmele :

— Ei, nu mă-nnebuni ! Se redresă pe moment : Adică de ce să înnebunesc ? Știam că cineva locuiește acolo. Interesant că i-a dat drumul... Cine se afla în post ?

— Locotenentul Moraru. M-a sunat imediat la ministeр. Am luat mașina...

Minerva îl întrerupse nerăbdătoare :

— Eu credeam că tramvaiul. Zi mai repede !

— Bătrîna a zăbovit în clădire exact douăzeci de minute. Moraru a rămas în post, iar eu am luat urma bătrînei. Nimic neobișnuit. Nu s-a întîlnit cu nimeni, n-a intrat nicăieri. S-a dus direct acasă, unde se află și acum. Petrache îi filează locuința din Toamnei.

— Da... Minerva pocni din degete : Trebuia luată imediat la întrebări. Se uită la ceas : E două. Indiferent de ce a bricolat ea acolo, a avut oarecare răgaz să-și pună la punct versiunea pe care are de gînd să ne-o servească. Trebuia abordată fără întîrziere. Unde vă e spiritul de inițiativă, băieți ?

Căpitanul zîmbi încurcat :

— Nu mi-am permis să iau o decizie importantă fără a vă fi consultat...

— Decizie importantă ! pufni Minerva. Ca să stai de vorbă cu o bătrînă și un motan. Sau te-o fi speriat și pe

tine ca pe Cristescu ! Dacă stai să-l asculți, Melania ține soarta lumii în gingașa-i palmă. În concluzie ! Să văd ce pot obține de la ea. Nu mă las pînă nu-l scot pe fața galbenă din cușca de maur !

Ciocolată izbucni într-o perorație zgomotoasă, încă înainte ca Mara să fi apucat să închidă ușa în urma lui :

— Este inadmisibil domnule ! Lipsești de nebun de-acasă, nu vii două zile și nu dai măcar un singur telefon ? Bă, neică sau tovarășe, uite, am treabă, ori mi s-a urît de fotografiile voastre și sînt la dame, dar trăiesc ! Respir ! Exist !!!...

Mara, palidă, într-una din zilele ei cu cearcăne, încerca să-l domolească :

— Poate i s-o fi întîmplat ceva...

— Ce să i se întîmple ? Se cațără pe un munte de moralitate : Cînd ai copii, nu ai voie să ți se întîmple nimic ! Sînt responsabilități sfinte, de la care nu te poți sustrage.

— Ești absurd ! După teoria ta, înseamnă că toți orfanii sînt opera unor iresponsabili...

— Exact ! Nu te apuci să procreezi la tîmpla căruntă, să te pocnească apoplexia, cînd ăla micu' mai strigă la geam „uite mamă trec soldații !" și își ține degetul în nas ! Și trebuie să fii atent cu sănătatea, unde pui piciorul, cum și cînd apeși pe accelerator ! Dinu e inconștient, de nevastă-sa ce să mai zic, iar amîndoi — părinți denaturați !

Mara își astupă urechile :

— Urli îngrozitor !

— Sînt indignat !

— De ce naiba ești indignat ? Te-a chemat cineva ? Ai fost frustrat de ceva ?

— Da, făcu hotărît Ciocolată, am fost ! Uite, mi-am luat special o săptămînă de concediu ! În loc să-mi văd de tratamente undeva, într-o stațiune, sînt obligat să fac ordine aici.

— Ești sănătos tun și nimeni nu te-a obligat să vii să faci ordine.

Voicu Dumitriu dădu drumul unei fraze balon :

— Conștiința mă obligă ! Simțul datoriei și sentimentele mele de cetățean onest. Există un minor la

mijloc, tragedia pe care o trăiește poate avea urmări îndeajuns de dramatice ca să-l marcheze pentru toată viața.

— Deocamdată nu n-a întîmplat nici o tragedie. Cît despre soarta minorului, recită-ți poeziile în altă parte. Nici măcar n-ai intrat în odaia lui să-l vezi.

— Eu mă ocup de chestiile majore :

— Atunci du-te la serviciu ! Serios, Voicule, aici nu faci decît să încurci trebările.

Bărbatul o privi scandalizat :

— Crezi că-s nesimțit ca Gogu ? Să te las aici, femeie singură, neajutorată, cu un țînc de patru ani ? Nu mă cunoști, draga mea.

Ca pentru a-și sublinia hotărîrea categorică de a nu părăsi terenul, se înfipse într-un fotoliu.

— Apropo de Gogu ! De ce nu vă luați odată ? Flețul ăla stă și suspină ca un cioroi văduv, iar tu-i cînți la mandolină lui Bădescu de Sică ! Sînteți neserioși !

— Nu-ți permit ! izbucni Mara cu ochii în flăcări.

Mongoloizi, acum deveniseră și mai înguști : două panglici incandescente. Voicu răspunse nonșalant :

— Parcă eu îți cer voie ! Nici unuia nu vă place adevărul, ăsta-i adevărul ! Însurați-vă și înmulțiți-vă, așa scrie în codurile morale din lume.

— De ce nu te înmulțești tu ?

— Nu era vorba despre mine acuma... Ridică mîna ! Stai ! Umbla cineva la ușă.

Liana, elegantă într-o rochie albă, asimetrică, dreaptă ca dintr-o toga, le înregistrează prezența cu mulță naturalețe : nimic mai natural decît să-i găsească la ea în casă. Figura crispată, nefardată, dar tot frumoasă, avea un dramatism impresionant.

„S-a schimbat, își zise Mara... În cîteva zile a pierdut prospețimea, lumina aceea care o singulariza. E tot superbă, însă... alta".

— Ce faceți, se interesă mecanic ?

Voicu Dumitriu o priponi cu ochi holbați :

— Cum ce facem ? Cucoana stă santinelă la Delfin, pe mine m-ai convocat să asist la întîlnirea cu Dinu, de care ți-era teamă să nu fie pugilistică. Interesant e ce faci dumneata ?

— Unde-i Dinu ?

Mara interveni cu un oftat :

— N-a dat de două zile pe acasă.

— Hm ! emise Liana cu buzele strînse. Stratageme ! Am venit să-mi iau lucrurile... E bine că sînteți amîndoi aici. Să nu iasă discuții mai tîrziu. Nu voi împacheta decît ceea ce-mi aparține, strict personal.

Ciocolată comenta stupefiat :

— Auzi ! Asta-i cea mai tare ! Bărbat-su-i dispărut, poate la Morga în galantar, și doamnei îi arde de inventar.

Liana îi azvîrli o privire rece :

— Uite, Voicule, încă mă mai aflu la mine acasă și încă mai pot da dispoziții în privința ușii de la ieșire ! Ți-am solicitat ajutorul și nu grosolăniile. Se adresă Marei : Care-i de fapt situația ?

— Ți-am spus, Liana. Sigur, nu trebuie să ne piecdem cumpătul, dar Dinu a dispărut de două zile.

— V-ați interesat la spital ?

Întrebare inutilă, ca sumedenie de alte întrebări în asemenea situații. Mara zîmbi obosită :

— Bineînțeles. Primul care s-a alarmat a fost Gogu, văzînd că nu se prezintă la serviciu.

Liana se așează pe canapea gînditoare.

— Ciudat... Nici mașina nu-i în fața casei... Dar Bădeasca unde-i ?

— S-a îmbolnăvit. N-avea cine să aibă grijă de Codruț și am venit eu...

— Da, mersi făcu Liana neatentă. Ar fi mulțumit pe același ton pentru o brichetă aprinsă.

Mara o cercetă uluită : „Ce oameni, Dumnezeule ! Nici măcar n-a întrebat ce face băiatul, nu zic să se repeadă leoaică să-l strîngă în brațe..."

Liana își îndrepta talia cu o mișcare energică.

— Știu cum trebuie să procedăm. Voi lua băiatul cu mine... Nu pot să te țin prizonieră aici, iar pînă se înzdrăvenește Bădeasca, poate să mai treacă o vreme.

— Unde-l duci ?

— La ai mei. S-a nimerit. Sînt amîndoi la Cîmpina și Codruț are nevoie de o schimbare de aer. O să-i priască.

— Și tu... ?
— Eu ce ?
— Tu unde te duci ?

Ciocolată se aplecă înainte. Urechile parcă i se lăbărțaseră de curiozitate. „Ca niște pîlnii, îi trecu prin minte Marei și-i veni să rîdă. Poți să torni o vadră în ele..." Și parcă auzi gîlgîitul lichidului.

— Deocamdată, spuse Liana, nu dau amănunte. Știți amîndoi că m-am despărțit de Dinu.

— Chestii din astea am mai auzit noi ! declară Voicu Dumitriu și se răsturnă în fotoliu, ca și cum problema nici nu merita discutată. Nu exista cuplu, chiar dintre cele civilizate, unde să nu se fluture ideea divorțului la fiecare chenzină.

Liana constată sarcastică :

— Observ că ești foarte bine informat.

— Categoric. Oamenii se amenință, fac scandal, o noapte-două, domnul doarme în odaia de alături, pe așternut improvizat, și p-ormă familia și amicii se trezesc cu un telefon festiv : „Veniți la o țuică, ne-am împăcat ! Fifi e colea lîngă mine, a făcut un munte de sarmale. Hip, hip, ura !"

Mara se enervă :

— Mă, tu ai limbariță ? Ce naiba ? În general vorbești și dondăni ca un călugăr nebun, dar azi bați recordul !

— Se crede spiritual, emise Liana disprețuitoare. Vorbește ce-a văzut și el acolo, în mahalaua lui.

Ciocolată se răți ofensat :

— Pardon, cucoană, stau în Cotroceni !

— A ! În Cotrosoir ! E cu totul altceva ! Mi-a spus Gogu că ai o baie de toată frumusețea. Faianță de brad, aer ozonat și hîrtie de prins muște.

— E un cretin ! făcu furios Voicu Dumitriu. Asta a fost acum cinșpe ani. Un tranzit pînă am primit locuința. Mai bine v-ați vedea de treburile voastre !... Arătă cu degetul gros undeva în spate : Sînteți două muieri acilea și lăsați plodul ăla să miaune de-și dă sufletul.

Într-adevăr, se auzea plînsul lui Codruț. Mara se ridică, urmărită de ochii visători al Lianei. Se întoarse

după cîteva clipe, ținînd copilul în brațe. Cînd o văzu pe maică-sa, începu să rîdă fericit, printre lacrimi. Urlă de nebun, Mami ! Mami !, și începu să dea din picioare încercînd să se smulgă din brațele Marei. Liana îi primi liniștită îmbrățișarea :

— Fii atent că mă murdărești...

Băiatul o fixă cu ochi strălucitori.

— Mai pleci ? Nu vreau să pleci.

— Plecăm împreună, astîmpără-te.

— Chiar așa hotărîtă ? întrebă Mara.

Tonul răsună mai grav decît ar fi intenționat.

— Mă ții tu minte, odată ce am luat o decizie, să mă fi răzgîndit vreodată ?

— Crezi că... merită ?

Luată prin surprindere, Liana făcu ochii rotunzi.

— Cine ?

— Amîndoi !

Voicu Dumitriu se vîri muscă :

— Nu înțeleg. Care amîndoi... ? Adică, da, sînt doi, Dinu și Codruț.

„Hai că ești prost !" îl apostrofă Mara în gînd.

Insistă !

— Merită ?

Nările Lianei palpitară :

— Asta o decid eu.

— În locul tău, n-aș precipita lucrurile. În orice caz, mi s-ar părea omenește, elementar omenește, să aștepți pînă se clarifică situația lui Dinu. Oricît de grave ar fi neînțelegerile care vă despart azi, ați trăit cinci ani împreună. Te îngrijorează soarta unui prieten...

— Ba chiar și a unui animal, o întrerupse Ciocolată convins de oportunitatea intervenției. Nu vezi anunțurile din România liberă ? „Pierdut cățel cu zulufi, răspunde la numele de Costică... E în tratament." Ba le dă și recompensă.

Liana se ridică ostentativ :

— M-am săturat de discursuri. Dinu, sînt convinsă, este O.K., face doar pe interesantul. Trebuie să plec.

— Dragostea lui pentru tine nu înseamnă nimic ?

— Dacă ai fi trăit doar o lună cu el, nu cinci ani, n-ai mai fi pus această întrebare dramatică... Vrei să

mă ajuți puțin ? În timp ce eu împachetez, strînge tu, te rog, lucrurile lui Codruț. Le pui în valiza galbenă.

Băiețelul începu să tropăie fericit :

— Mergem cu trenul ! Uuuuu ! Puf ! Puf..., mami, îl luăm cu noi și pe Iliuță ?

Iliuță era cățelul de catifea roșie. Codruț dormea cu el în brațe.

Ciocolată, rămas singur în hol, ridică receptorul.

— Casa Candian ?

— Da.

— Tu ești, Dinule ?

— Nu, nu-i acasă.

— Cu cine vorbesc ?

— Cu un prieten de-al familiei, Dumitriu.

— A, tu ești Ciocolată ? ! Nu te-am recunoscut. Sînt eu, Emilia. Unde-i Dinu ?

— Stai să vorbești cu nevastă-sa...

Glasul femeii răsună plin de uimire :

— S-a întors ?

— Las' că-ți spune ea... Strigă spre dormitor : Liana ! Emilia la telefon.

Liana se repezi spre aparat :

— Da... Nu înțeleg, vorbește mai clar. Da... Habar n-am..., mi-e imposibil... Dacă-ți spun... Îți jur că nu știu... Despre ce este vorba ?

Emilia încheie categoric :

— Spune-i să nu facă pe șmecherul. Îl mai așteptăm.

— Unde ?

— Știe el ! Te rog reține fraza : Îl mai așteptăm pînă diseară la ora 19. Altfel...

— Altfel ce ?

Emilia rîse din gît :

— Și pe asta o știe !

* * *

— Crezi că face pe nebuna ?

Emilia se uită instinctiv la aparatul roșu de telefon. Era în ținută sumară. Peste costumul de baie flutura

o tunică dintr-o pînză diafană, extrem de transparentă. Reținuse indicația lui Grig : îmbrăcată să pari mai dezbrăcată decît goală.

— Nu ! E prea gîsculiță. Mă surprinde însă că s-a întors acasă.

Grig, răsturnat în chaise-longue, privea în zare, trăgînd rar dintr-o țigară Saint-Moritz... Vila se afla pe malul lacului și cel care și-o construise cîndva, căutase să-și asigure o izolare, pe cît posibil, totală. Cînd se înnoptă, luminile restaurantului și a chaleturilor, ridicate pe celălalt mal, sclipeau îndepărtat.

Deși obișnuită cu confortul și chiar cu prosperitatea, Emilia se simțise impresionantă de eleganța construcției. I se părea luxoasă, de o somptuozitate de cinema. Se feri însă să-și comenteze impresiile față de Grig : „mă ia urgent de țoapă, vorba cîntecului, m-am născut într-un bordei înnodat cu sfoară..."

Încerca voluptăți nebănuite pășind cu picioarele goale pe dalele roșii ale verandei, aprinzînd șfeșnicele de pe cămin, „ce rafinament ! păcat că nu-i iarnă, să ardă butuci și să mirosă o rășină ! „urcînd scara interioară. Ca mulți snobi, în mintea ei faptul de a avea o locuință cu cămin și scară interioară îți conferea automat un titlul de noblețe, săltîndu-te cu liftul vreo douăzeci de stînjeni peste capetele celorlalți. Pe urmă baia ! O nebunie în faianță neagră, ce rafinament ! — cu toate elementele metalice aurii, iar tavanul pardosit cu oglinzi.

În fond, era fericită că Dinu întîrzia. Ea cu Grig, într-un decor Hollywood, singuri... Se simțea în al șaptelea cer.

— Cine o fi stat aici ? se interesase neglijent.

— Habar n-am. Am închiriat fără să cer informații suplimentare. Adăugă săltînd din umeri : Și parcă ăia de la O.N.T. știu ? Îți iau banii și salut !

— În orice caz, gafă Emilia, era o familie numeroasă. Îți dai seama ? Șase dormitoare...

Grig începuse să rîdă :

— Alea sînt camere de oaspeți, micuța mea ignorantă. Care a avut bani să-și construiască căsuța asta, n-avea

de gînd să stea aici cu mama soacră, bunica, cuscra și nașu" Fane.

Emilia roși. Încercă să schimbe discuția :

— Du-te tu, dacă vrei... Eu rămîn aici. Mă îngrijorează dobitocul ăla de Candian.

— Nu cred să ne facă surprize. Ține prea mult la Liana, la situația lui și chiar la puști.

Grig pocni din limbă :

— Nu mi-e de gabori. Dacă ciripea, pînă acum ne-ar fi asaltat o oaste de flics. Cred că i s-a întîmplat ceva. Ceva grav...

Emilia propuse timid :

— De ce n-am rămîne pînă mîine ?

— Nu ! făcu hotărît Grig. Și așa am așteptat prea mult. O zi și jumătate — 36 de ceasuri peste ora fixată. Se ridică brusc din chaiselongue : Ascultă, am o idee... Pînă faci tu o baie, dau o raită cu mașina prin împrejurimi...

— Nu vrei să vin și eu ?

— N-are sens, iubito. Oricum, trebuie să rămînă cineva aici. Vin repede.

Se întoarse după jumătate de oră. Făcuse înconjurul lacului, străbătuse cîteva comune, șoseaua, se abătuse și pe drumurile lăturalnice.

În ultimile două zile nu avusese loc nici un accident rutier.

Grig băgă mașina în ragaj. Două riduri îi marcau obrajii în jurul gurii :

„Și totuși unde-i Candian ? Ce i s-a întîmplat ?"

Hotărî că trebuie să plece la București fără întîrziere.

CAPITOLUL XI

De fapt, Marta Bădescu nu era bolnavă. Se „îmbolnăvise" de la familia Candian — mai exact spus îl avertizase pe doctorul Manoliu că va lipsi circa o săptămînă,

pentru că atitudinea lui Bebe, doar cu cîteva zile în urmă neliniștitoare, devenise acum alarmant de suspectă. După ce inițial își manifestase intenția de a sta la ea o vreme, pretextînd o pană de apă imaginară și „șomaj" la Buftea, plecase pour du bon, fără s-o anunțe. După o singură zi, însă, se întoarse din nou pentru o vizită care, după volumul bagajului, se anunța lungă.

Bătrîna hotărîse ca în acest interval să rămînă acasă. Acționase instinctiv, căci justificarea „să-l am sub ochi" i se părea ei însăși absurdă. Nu poți controla și stăpîni un om de treizeci și cinci de ani, nu-l poți ține prizonier în odaie, nu-l poți împiedica să iasă în oraș. Și mai ales acolo, în tîrg, nu-i poți cenzura actele și prietenii. Simțea însă că-i incapabilă să procedeze altfel și își concentra, în lipsă de alte posibilități, întreaga diligență, într-un spionaj domestic pe care aprioric îl știa lipsit de eficacitate. Precum slugile de odinioară, își zicea cu amărăciune bătrîna, trăgea cu urechea la ușă, încerca să înțeleagă convorbirile telefonice cifrate ale lui Bebe. Cel mai mult însă, o preocupa misterul cheii de la boxă.

„E probabil o aberație, nu-i exclus să fi uitat unde am pus-o, dar vreau să mă conving".

La zece dimineața, Bebe plecă de acasă anunțînd că va dejuna în oraș. Marta Bădescu, la fereastră, îl însoți din ochi pînă dispăru, apoi se îndreptă hotărîtă spre scrinul din dormitor. Aici, într-o veche cutie metalică, „Tutun regal — lei 129", păstra cîteva amintiri de la răposatul Manole Bădescu, de care se simțise că nu se poate despărți : actul de naștere și de deces, verigheta, o fotografie din primul an de magistratură, diplome școlare și universitare, ordinul de investire ca jude de ocol, semnat de regele Ferdinand I, cîteva decorații.

„Uite ce rămîne după un om ! comentase atunci cu filozofie amară. Cîteva hîrtii și un baston în vestibul despre care, de la o vreme, nimeni nu mai știe cui a aparținut"...

Era perfect conștientă că, după moartea ei, Bebe va azvîrli la crematoriu — via pubela — toate „hîrțoagele", dar ei, personal, îi era peste putință s-o facă. Se gîndea,

ținînd în mînă cutia aceea al cărei conținut nu cîntărea poate nici un kilogram, la eforturile, emoțiile, visele și munca, bucuriile și ambițiile pe care le presupuseră la timpul lor acele hîrtii îngălbenite cu timbru sec și marginile franjurate de ani, completate cu grafismul pretențios, dar nu lipsit de grație al caligrafilor vremii.

În aceeași cutie, își amintea Marta Bădescu, se mai aflau și pipa preferată a răposatului, și un inel cu sumedenie de chei. Manole, mai cu seamă spre bătrînețe, avea fobia hoților și, în consecință, obsesia ferecatului, a „încuietorilor sigure" : lacăte, zăvoare, chei complicate, yale englezești și japoneze, safe cu cifru secret.

Răsfirîndu-le acum, bătrîna își amintea cu nostalgie destinația unora dintre ele, pe cele mai multe nemaiputîndu-le identifica. Alese patru chei despre care, ca formă și mărime, își închipuia că ar putea constitui dubletul celei de la pivniță și, luîndu-și o lumînare și chibrituri, coborî în boxă.

Pe coridorul lung și întunecat, o izbi ca totdeauna mirosul de igrasie și urină de pisici.

„În realitate, se gîndi, nu știu de ce păstrez boxa. Nu-și mai are sensul... Cred că sînt ani de cînd n-am mai coborît aici..."

Era plină de boarfe inutile care-și pierduseră destinația fie prin uzura morală, fie prin nefolositorul legat de succesiunea anotimpurilor în viața proprietarului. De pildă, săniuța lui Bebe — ce bine-i stătea în paltonaș de blană și cu căciuliță roșie ! — un felinar de cîmp din timpul războiului, o mașină de înghețată manuală, un fier de călcat cu cărbuni, cu cocoș, o mască de gaze, un lavabou de porțelan care aparținuse soacră-sii, un vătrai, băița de zinc a lui Bebe, undeva, parcă pe raftul de sus, cîteva farfurii termos. Fusese un copil dificil, mofturos, și masa dura cîte un ceas. Ca să nu se răcească mîncarea, în orificiul farfuriei cu fund dublu, metalic, turna apă clocotită...

Marta Bădescu apropie lumînarea aprinsă de broasca ușii. Respirația brusc precipitată, amenință flacăra, îngenunchind-o. Un lacăt nou, strălucitor, ferecă ușa pînă atunci încuiată doar cu yala.

* * *

Glasul Minervei ca totdeauna precipitat, răstit și cu tonalități ascuțite, înțepă timpanul maiorului.

— Tu ești, Cristescule ? Vino urgent la mine în birou.

— Te rog ! sugeră maiorul calm.

— Lasă fițele de fecioară. Te aștept !

După cîteva minute, Cristescu intra ostentativ alene, cu țigara lipită în colțul gurii și mîinile în buzunare.

— Ei, bravo ! se prăpădi Minerva. Uite unde era șeriful din Arkansas. Ce exemple dai tu subalternilor ?

— Frumoase ! Apropo, am o șaradă pentru tine.

Minerva îl privi cruciș :

— Știi ceva, Cristescule ?

— Eu știu, dar nu știi tu.

— Mă dau în vînt după bancuri bune, mai ales în ceasurile dimineții.

— Dinții, că-i prinz, și pe urmă e vorba de o ghicitoare.

— A se slăbi !

— Este o replică pe care o voi sugera colaboratorilor tăi pentru situații similare. În definitiv, nu înțeleg ce te ofuschează ? Cultivi genul cu pasiune — e o constatare generală — și m-am gîndit să-ți fac o plăcere. Admițînd că ești proprietara unui circ, avînd în dotare, pe lîngă altele, un leopard străveziu, un crocodil de vîrstă mijlocie și un elefant alb. Datorită unor împrejurări speciale, micuții trebuiesc transportați în aceeași dubă...

— Mă iei cu capra, varza, barca și Dunărea albastră ? Găsește cheștii mai deștepte ! Tovarășe Cristescu, te-am chemat să discutăm o problemă serioasă...

— Hm ! Nu joci fair-play. Te-ai eschivat.

— Cine ? Eu ? Sînt de acord să-ți dau soluția la orice problemă. Uite, dacă vrei, fixăm o întîlnire specială, dar acum sînt grăbită. Trebuie s-o văd neîntîrziat pe Bubulina.

Cristescu începu să rîdă :

— Ce-a mai făcut ?

— A intrat în imobilul maur...

— A ! Ăla cu stafia ? !

— Exact.
— Cum a reușit ?
— A sunat și i s-a deschis.
Maiorul rîse :
— Ți-am spus că are idei ? E soluția cea mai simplă cînd vrei să intri pe o ușă care are sonerie. Ție de ce nu ți-a trecut prin cap ? I-ai pus pe ăia să stea plop pe la ferestre, fredonînd „De ți-ar spune poarta ta, cîte nopți..."
— Vrei să încetezi ? îl întrerupse Minerva. Am plecat de la ipoteza că imobilul maur este interesant, poate fi interesant, din punctul nostru de vedere. În cazul în care ipoteza-i valabilă, înseamnă că același imobil prezintă interes și pentru adversar care, la rîndul său, folosind o modalitate sau alta, îl supraveghează. N-am vrut, deci, să atragem atenția trimițînd „soli" la o ușă unde nu bate niciodată nimeni, indiferent de ipostaza în care ar fi evoluat : poștaș, electrician, telefoanele sau nea Pișculescu din Caracal, care își caută căscat neamurile din București.
— Defectul tău, Minerva, este că atribui și altora propriile-ți raționamente.
— Mi-a mers destul de bine așa cum sînt pînă acum și, în consecință, nu văd de ce aș încerca să mă schimb. Să revenim la Bubulina. A stat acolo douăzeci și ceva de minute.
— Și ?
— Mă duc s-o iau la întrebări.
— Vrei să te însoțesc ?
— Ești un ghicitor !
— Rîndul trecut pretindeai că nu-i cine știe ce de capul ei. Nu văd de ce ai nevoie de mine.
— Nu de tine, flăcău. De nervii tăi. Bătrîna mă scoate din escarpeni.
— Aha ! Catalizator. Să reții o chestiune ! Dacă ea nu vrea să-ți spună ceva, degeaba mobilizezi pompierii și fanfara. Ți-am mai zis : lucrează fin, la ghergheț, și mișcă-te în pas de menuet.

„Da, draga mea, desigur te așteptai la această vizită dar, deși domnul maior Cristescu îți este foarte simpatic,

iar cu doamna Minerva încerci să... te obișnuiești, nu poți afirma că tînjeai să-i vezi chiar astăzi, căci încă n-ai apucat să-ți pui ordine în idei. Din păcate, și Mirciulică este de cîteva zile cam distrat. Aș zice chiar, deși am oroare de termenii nepoliticoși, nesimțitor..."
— V-ați bronzat, constată Minerva cu un zîmbet radios de parcă faptul în sine i-ar fi adus fericirea. Ați ieșit probabil la aer.
Melania, cu o piele albă, ușor emailată, roz în obraji, pe care în tinerețe — epoca mai puțin sportivă — i-o invidiau toate prietenele, zîmbi acceptînd lupta deschisă.
— Chiar azi dimineață, recunoscu senină. În realitate, pe mine mă prinde grozav de ușor soarele. În tinerețe, cînd mergeam cu colonelul la mare, eram atît de bronzată, încît lumea mă confunda cu Josephine Baker, căci trebuie să vă spun că eu sînt foarte bine făcută, deși aceasta nu este meritul meu personal ci al unei surori de-a bunicii mele, care a fost zburătoare în compania Sidoly.
Cristescu, trăgînd cu ochiul la piciorul stîng al Minervei — acesta dădea de obicei start nerăbdării ei „active" — socoti oportun să intervină :
— A fost, desigur, o plimbare plăcută.
— Parc — verdeață..., străzi liniștite, completă Minerva.
Bătrîna dădu din palme încîntată :
— Cum ați ghicit ?! Constat, încă o dată, cît e de plăcut să conversezi cu oameni de o inteligență superioară. Te înțelegi fără să mai ai nevoie de cuvinte.
— Cu condiția, punctă Minerva, ca tăcerea să nu devină absolută.
Melania o cercetă scurt și exclamă :
— O ! Aceasta poate deveni înfiorătoare ! Să vă povestesc ce mi s-a întîmplat chiar astăzi... Medicul mi-a recomandat să mă plimb în fiecare zi și, în felul acesta, turneele mele pe la diferite edificii cultural-artistice au un dublu stimulent : diligența mea de cetățean conștient, dar și sănătatea...
— Înălțător ! apreciie Minerva. Iată o pildă minunată de îmbinare a interesului personal cu cel obștesc.

— Nu-i așa ? Azi dimineață, m-am hotărît să mă plimb pe Aleea dr. Alexandru Conțescu. Simțeam un dor... un dor irezistibil să revăd părculețul unde atîția ani a vegheat statuia unchiului meu și, într-un locșor al inimii, trebuie s-o recunosc, pîlpîia nădejdea că poate..., poate, voi avea surpriza s-o găsesc la locul ei. Îmi spuneam chiar — de ce nu ? — doamna Minerva și domnul maior Cristescu mi-au pregătit un cadou, căci săptămîna viitoare este ziua mea.

— La mulți ani ! spuse mașinal maiorul, iar Minerva mîrîi ceva asemănător.

— Vă mulțumesc, dragii mei. Împlinesc joia ce vine șaizeci și patru de ani și cinci luni și voi fi încîntată să vă invit la un ceai și o bucată de cozonac proaspăt. N-aș vrea să-l uit nici pe domnul acela dolufan, Azimioară, care mi-a arătat totdeauna multă simpatie și devotament...

„Dumnezeule mare ! oftă în gînd Minerva. Am mai văzut oameni bătînd cîmpii, dar asta e campioană la toate probele ! Și își bate joc de noi, cu același talent !"

Încercă s-o aducă pe șosea :

— Deci v-ați plimbat în parcul Conțescu. Ați remarcat ceva nou ?

Melania își plecă pleoapele :

„Știe draga mea, știe tot..., amintește-ți mereu că minciunile izbutite sînt cele care, pe lîngă născociri, cuprind și o parte de adevăr..."

— Nu știu cum ar califica un specialist situația... Eu mă mulțumesc să vă relatez doar ce mi s-a întîmplat, iar dumneavoastră veți interpreta desigur mai... lucid și, bineînțeles, mai competent. Aflîndu-mă la locul faptei, mi se pare că spuneți dumneavoastră, m-am gîndit că ar fi frumos din partea mea, în calitate de rudă a dispăr utului — își apără ochii delicat cu o batistă la fel de delicată — și totodată avînd conștiința datoriilor mele civice, să colaborez cu autoritățile. Adică să vă dau o mînă de ajutor, efectuînd, după puterile mele, investigații pe cont propriu.

Maiorul, care se distra gras — recunoștea piruetele Melaniei, genul de meniu servit cu dezinvoltură, doar că acum nu el era cel obligat să țină în mînă lingura și șervețelul la gît — urmărea reacțiile Minervei. Aceasta

oscila între consternare, plictiseală și un „du-te soro, și te plimbă", pe care aproape că i-l citeai, gata să explodeze, pe buze.

— Mi-am zis dară, urmă imperturbabila Melania, că ar fi poate instructiv să discut cu vecinii unchiului meu. Nu știu dacă ați remarcat că există o casă chiar în fața scuarului, cu o arhitectură mai specială. Are niște arcade foarte interesante care seamănă cu căștile nemțești din primul război mondial și, dacă nu mă înșel, am întîlnit-o într-un spectacol de operă cu Othello acum... În sfîrșit nu mi-amintesc exact anul, dar știu precis că domnul Gică Petrescu cînta foarte frumos...

— Cunoaștem clădirea, i-o reteză Minerva uitîndu-se demonstrativ la ceas.

Melania se scuză speriată :

— O ! Vă rog să mă iertați. Văd că vă grăbiți, iar eu mi-am închipuit că ați venit în vizită.

— Ei bine, acum știți, nu se putu stăpîni Minerva zîmbind totuși.

Maiorul, pentru a atenua asprimea replicii, declară zîmbind :

— Doamna povestește totdeauna detaliat.

— Probabil din cauza lui Mirciulică. Este curios din fire și nu-i place să scape nici un amănunt. Își duse mîna la frunte : Unde am rămas ?

— În fața imobilului în stil maur, o ajută Minerva.

— Maur ? Ce nostim ! N-am auzit niciodată despre așa ceva, dar trebuie să știți că noi sîntem mult mai puțin culți decît generația dumneavoastră. Pe vremea mea, o fată cu patru clase de liceu constituia o excepție, iar...

Minerva făcea eforturi notabile pentru a se stăpîni.

„Vrea cu tot dinadinsul să mă scoată din sărite. Divagații, ajureli, flashuri, toate au același scop..."

Își aminti cuvintele colonelului Ionaș : „Ești unul din anchetatorii mei preferați, Minerva, dar ai un mare păcat. Cînd constați că cineva vrea cu tot dinadinsul să te enerveze, îți pierzi cumpătul. Ori tocmai atunci, ca să nu fii handicapată, trebuie să fii mai calmă, să-l demobilizezi..."

Maiorul, simțindu-i starea de spirit, întrerupse considerațiile Melaniei asupra evoluției fenomenului cultural din ultimele decenii.

— Ați sunat la ușă ?

— Bineînțeles. Aproape imediat un glas a țîșnit din cutia aceea metalică de sub sonerie : „Cine e ?"

— Bărbat sau femeie ? se interesă Minerva.

— N-aș putea să vă spun. Ușa s-a deschis și am intrat într-un antreu, apoi în casă. Trebuie să vă spun că, spre surpriza mea, nu m-a întîmpinat nimeni. Am strigat să mă fac auzită, dar a fost zadarnic. Nu s-a ivit nici o persoană. Și, ca să fiu sinceră, mi-a fost teamă să scotocesc prin odăi.

— Mda, făcu Minerva. Ce impresie v-a lăsat locuința ?

Melania se strînse între umerii înguști :

— Ce să vă spun... ? Cred că persoana care stă acolo nu este din cale-afară de... gospodină. Știți, am văzut destul praf.

— Ce vă determină să spuneți „persoana" și nu persoanele ?

Melania rîse ca o fetiță :

— Nu știu... Așa mi-a venit ! Dar poate că aveți dreptate. Casa este destul de spațioasă pentru a fi locuită de mai mulți oameni.

— Ce s-a întîmplat în continuare ?

— Nimic. Am spus la revedere, închipuindu-mi că poate există cineva care să mă audă...

— De ce nu s-ar fi arătat ?

— Poate că se afla în negligè și nu-i convenea să se pună în dezavantaj.

— Nu v-ar fi deschis !

Melania îi zvîrli cea mai albastru-candidă privire din arsenalul ei :

— Sînt sigură că nu v-ați dat seama, dar eu sînt o persoană impozantă și m-am prezentat într-o ținută corectă, căci totdeauna am dat importanță toaletei. Acel cineva, probabil ascuns, văzînd că are de-a face cu o doamnă, s-a jenat.

— E o ipoteză. În concluzie, trase linie Minerva, ați intrat, ați dat bună ziua, ați mai emis una sau două pro-

poziții pentru a vă semnala prezența, ați spus la revedere și ați plecat.

Melania dădu afirmativ din cap. Minerva se uită la maior :

— Cît apreciezi, Cristescule, că poate dura în timp un scenariu ca ăsta ?

— Chestiune de cîteva minute, în principiu. Două sau trei...

— Te înșeli ! Douăzeci și două. Atît a staționat doamna Lupu în interiorul clădirii.

Melania se miră :

— Chiar atît de mult ? Probabil am leșinat iar. Încep să fiu îngrijorată și va trebui să mă duc din nou la medic. În ultima vreme, pierderile mele de cunoștință s-au înmulțit și constat că devin tot mai lungi. Gîndiți-vă ce s-ar întîmpla dacă aș cădea în mijlocul străzii... Trebuie să fiu atentă și să-mi controlez, totdeauna cînd ies, lenjeria...

— Extrem de atentă, accentuă Minerva apăsînd atît de tare asupra silabelor, încît acestea răsunară ca un pistol descărcat, glonț după glonț.

Melania își duse înfricoșată mîinile la inimă :

— Dumnezeule mare ! Mă speriați de-a binelea ! Aveți cumva vreo presimțire t... tragică în ceea ce mă privește ? Vă rog să nu mă cruțați... M-am gîndit mereu că nu e nici o grabă să mă întîlnesc cu colonelul, căci nu mă așteaptă în ploaie și precis nu se plictisește acolo, dat fiind că s-a revăzut cu o grămadă de cunoștințe. N-aș vrea să fiu luată pe neașteptate. Drumul acela presupune anumită pregătire și, în primul rînd, o ținută convenabilă. M-am gîndit la o stofă mai plină căci nu se știe cum e timpul acolo. Dumneavoastră ce mi-ați recomanda ?

Minerva explodă :

— Una în dungi.

— Ce-ai obținut ? se interesa ironic Cristescu.

— Exact ceea ce ai obținut și tu. Este dementă, escroacă și mincinoasă.

Stopul trecu pe verde și traversară pe stradă.

— Posibil, spuse maiorul privind în stînga și în dreapta, deși în privința demenței eu am rezervele mele, dar are un avantaj incontestabil.

— Care ?

— Nu-i poți reproșa nimic. N-a comis nici cea mai mică ilegalitate.

— Cu excepția recitării unor declarații mincinoase autorităților și a refuzului de a le acorda sprijin.

Cristescu începu să rîdă :

— Fleacuri, față de ceea ce este ea obișnuită să înfrunte. Pe urmă, nici măcar nu le poți dovedi. Își aduse aminte de îndemnul — tic al Minervei, adresat subalternilor ei, și o bătu ușurel pe obraz : Mai învață, fetițo !

Minerva țipa :

— Ai înnebunit ? Mă compromiteți !

Se despărțiră după circa o sută de metri. Minerva, preocupată, călcă apăsat, soldățește, și cîțiva trecători o măsurară zîmbind.

„Interesant... Ce caută pe scrinul ei o listă cu numerele de telefoane alcătuită din cinci numere... ? Pot să jur că nu-i vorba despre abonați din provincie... Mai probabil, ai vechiului București... da, e o idee...".

*

La minister, Minerva găsi o notă pe birou. Într-un hîrtop la treizeci de kilometri de București, fusese descoperit doctorul Dinu Candian aflat în stare gravă, în urma unui accident de mașină. Din constatările la fața locului ale Miliției, rezultă că, probabil neatent la curba șoselei și conducînd cu exces de viteză, alunecase pe asfaltul udat de ploaie, intrînd în parapet, apoi se prăbușise în rîpă. Candian fusese transportat la Spitalul de urgență, în comă : fractura bazei craniene și a șoldului.

Minerva reflectă cîteva minute. Își înălță din zbor vindiacul și, luînd mașina de serviciu, se îndreptă spre strada Conțescu. Îi deschise un bărbat mai mult pătrat, cu părul tuns perie. Expresia de cumsecădenie îl caracteriză de departe și, probabil, în condiții normale era ceea ce se numește un bărbat jovial.

Minerva se legitimă. Doctorul Manoliu o invită cu un gest să stea jos :

— Mi-este grozav de neplăcut, dar sînt silit să fac eu oficiul de gazdă la colegul Candian...

Minerva îl cercetă cu plăcere. Îl găsea simpatic și „dintr-o bucată".

— Mai clar !

Manoliu explică încurcat :

— Normal nu era să vă întîmpin eu.

— De fapt, ce se întîmplă ?

Doctorul își umezi buzele :

— Nu-i nimeni acasă.

— De ce ?

— Dinu, vreau să zic doctorul Candian, a dispărut de două zile... Șovăi și puse punct : Asta-i situația.

Minerva surise, părînd încurcată :

— De obicei, disparițiile ne sînt imediat semnalate. Familia intră repede în panică, alertează miliția, îi solicită pe cei mai tari de înger să se informeze la urgență și la morgă.

— În principiu, cam așa-i...

— Atunci ? Vă rog să fiți sincer. Este singurul mod de a putea fi utili familiei Candian.

Gogu Manoliu își umezi buzele uscate :

— Da... Cred că da. Scuzați-mă... Aș prefera să-mi puneți întrebări.

— Unde se află doamna Candian ? Cum de nu s-a alarmat pînă acum ?

Gogu Manoliu își trecu palma peste tîmplă, netezind înutil părul scurt.

Situația este delicată... Trebuie s-o înțelegeți așa cum v-o prezint... Să nu interpretați...

— Mă voi strădui, îl asigură Minerva.

— În orice căsnicie există neînțelegeri...

Ochii i se plimbau pe ziduri, încercînd parcă să citească acolo ce anume trebuie să spună.

— Vă rog, spuse Minerva cu blîndețe, nu vă căutați cuvintele. Credeți-mă, le voi interpreta strict sensul.

— Da... mulțumesc. Au loc crize, dispute... Îndeosebi, cînd diferența dintre soți este apreciabilă și deci susceptibilitățile, cel puțin din partea soțului dezavantajat de

vîrstă, capătă nuanțe mai stridente. O asemenea situație traversau în momentul de față soții Candian...

— Deciseseră să se despartă ?

— Cel puțin așa se amenințau.

— Cine anume amenința ? Ea ? El ? Amîndoi ?

— Liana, oftă Manoliu. Dar lucrurile acestea nu trebuie luate în serios, chiar dacă a plecat de-acasă.

— Cînd ?

— Din nou medicul păru în încurcătură. Își trosni degetele butucănoase.

— Ieri dimineață și-a luat bagajul. Plecase de patru zile.

— N-a impacientat-o faptul că doctorul dispăruse ?

— Considera că are de-a face cu o stratagemă, un truc de-al lui Candian pentru a o impresiona și a o determina să se întoarcă.

— Și copilul ?

— L-a luat tot ieri dimineața... Nu se putu împiedica să completeze : A cărat șase colete : cinci cufere și un copil.

Minerva îl cercetă lung :

— Ați simpatizat-o ?

— N-am nimic împotriva Lianei. În felul ei, nu este un om rău, și, în nici un caz, mai păcătoasă decît alte femei. Ca medic, însă, și ca individ sînt împotriva diferențelor mari de vîrstă între soți. Le consider împotriva naturii, înțelegeți ? Nu mă interesează cazul lui Charlie Chaplin, însurat la jumătatea sutei cu o junică de optsprezece ani, care l-a adorat o viață, după cum ne asigură revistele și almanahurile publicitare, i-a trîntit o sumedenie de copii, iar la optzeci de ani îl plimba radioasă în landoul paralitic. Întîi, ce era Chaplin ! Al doilea, cine știe cu adevărat ce se întîmpla în sufletul Oonei O'Neil ? După ce oftă, ce și-ar fi dorit, cînd marele monstru sacru ajunsese la proteză și ploscă ? Geniul nu ne scutește de umilințele vîrstei. Iertați-mă, pot diviniza mintea cuiva, dar asta nu mă poate împiedica să-i văd gîtul ravajat și să observ că are nevoie de oliță de șapte-opt ori pe noapte. Ador să-l ascult, dar nu să folosim același dormitor. Sînteți de altă părere ?

Minerva, descumpănită de sinceritatea limbajului, dădu din cap :

— Nu... Cred că nu...

— În sensul acesta, neînțelegerile dintre Dinu și Liana erau inevitabile. Se luptau aici gelozia vîrstei mature, preludiu cîntecului de lebădă, cu primăvara din sufletul unui cireș japonez înflorit în splendide zile de aprilie. Manoliu zîmbi jenat : Scuzați-mă... Uneori mă înfierbînt...

— De ce să vă scuz ? surîse Minerva. V-ați exprimat poetic și sugestiv și v-am înțeles perfect. Solicitîndu-vă aceeași onestitate : credeți că Liana Candian și-a părăsit căminul pentru alt bărbat ?

— Nu știu. Sincer, nu știu. În general, se consideră că nimeni nu pleacă în lume — mă refer la capitolul căsnicie — pe cer senin. De obicei mai ales la tineri, cauza trebuie căutată în persoana unui terț. În cazul în speță, însă, nu cunosc nimic concret. Vă dau cuvîntul meu de onoare.

— Vă cred. Aveți idee unde am putea-o găsi pe doamna Candian ?

— Nu. A plecat împreună cu băiatul fără să lase o vorbă. Știu doar că intenționa să-l cazeze deocamdată la părinții ei care își petrec vara la Cîmpina.

— Cum se face că am dat de dumneavoastră ?

— Simplu ! În lipsa lui Candian și a nevestii-sii, guvernanta copilului s-a îmbolnăvit. Eu fiind de gardă, am solicitat o prietenă să aibă grijă de puști. Între timp, Liana a venit să-și ia lucrurile și copilul, și a încuiat casa. Amica despre care v-am pomenit și-a uitat aici port-vizitul cu toate actele. M-a rugat să vin să le iau și așa ați dat de mine la telefon.

— Cine v-a deschis ?

— A ! rise Manoliu. Uitasem să precizez că am cheia de la casă. În fiecare vară, cînd Candienii pleacă în concediu, eu am grijă să le ud florile și să plimb cățelul pe care l-au avut pînă acum cîteva luni. Stăm foarte aproape, așa că serviciul respectiv nu mă împovărează.

— Înțeleg... Domnule doctor, din cîte îmi pot da seama, nu sînteți informat asupra unui eveniment, probabil trist pentru dumneavoastră.

Manoliu, luîndu-i vorba pe dinainte, exclamă speriat :

— Mara ?

— Nu știu cine este Mara... Eu m-am referit la doctorul Candian. A avut un grav accident de mașină și, în momentul de față, se află la spital.

Doctorul, palid, cu ochii măriți de spaimă, își duse palma la gură :

— Nu se poate... Dinu ? Accident de mașină ? Imposibil ! Conduce de la optsprezece ani și totdeauna, extrem de atent... Unde-i internat ?

— La urgență !

Manoliu sări din fotoliu, începu să-și pipăie febril și inutil piepții și poalele sacoului :

— Iertați-mă... Trebuie să mă duc să-l văd...

Minerva, străfulgerată de o idee, îl opri :

— O clipă ! Concentrați-vă o singură clipă : un bărbat suplu, relativ distins, de circa treizeci și cinci—patruzeci de ani, cu un inel, după toate probabilitățile chevalieră... Vă spune ceva portretul acesta ?

Manoliu o privi speriat :

— Nu... Nu.

„Minte !".

După ce află despre vizita Melaniei Lupu la „castelul" maur, Minerva decise o schimbare de tactică presupunînd, în final o soluție radicală.

În ziua următoare, la intervale de cîteva ore, oamenii din echipa ei apăsară fără rezultat pe butonul soneriei. Există, deci, conchise Minerva, o singură alternativă : fie că locatarul imobilului maur, o cunoștea pe bătrînă, fie aceasta avuse noroc și nimerise o zi bună. Necunoscutul, poate necunoscuta, zgîlțîit de un puseu de ospitalitate, îi deschisese.

După ce ascultă raportul subalternilor, Minerva, țîșni ca un șrapnel din spatele biroului, preludiu care-i trăda de obicei dispozițiile bătăioase și hotărîrile, după opinia unora, dacă nu riscante, cel puțin neobișnuite și nu tocmai ortodoxe ; superiorii zîmbeau vag încurcați, săltînd din umeri ! „zi Minerva... !".

— Basta băieți ! M-am săturat să mă joc de-a v-ați ascunselea cu o stafie. Am promis că o scot din casă, mă rog, că o determin cel puțin să-și arate nasul, fără miliție, fără pompieri și, afurisită să fiu, dacă n-o fac !

După ce-și verifică, își trînti bascul cu paratrăsnetul pe cap — era o zi ploioasă — și se repezi spre ușă.

— Dacă mă caută colonelul Ionaș, comunicați-i că mă întorc într-o oră sau două... Era să uit ! Dobrescule, vii cu mine. Pe drum îmi spui soluția... Macri, pe tine te ascult mîine.

Șoferul Marinică la volan, aștepta să i se dea dispoziții :

— La Direcția generală ICAB ! indică Minerva și se lăsă cu satisfacție pe pernele scaunului din spate. Ei, Vasilică, bagă difuzorul. Întîi să recapitulăm problema. Deci...

Locotenentul oftă, „Fie ce-o fi !", și începu să vorbească.

—Am, deci, două colege, de facultate, serviciu sau...

— Splendid ! Colege, ce mai încolo și încoace !

— Care sînt surori gemene. Asemănarea este perfectă.

— Așa !... exclamă Minerva, nu se știe de ce încîntată...

— Se îmbracă la fel, se piaptănă tot așa, mă rog, prezintă din toate punctele de vedere o asemănăare, absolută care face imposibilă orice diferențiere.

În oglinda retrovizoare, Minerva surprinse privirea căpiată a șoferului și-l apostrofă :

— Marine, cască ochii la drum, nu la Dobrescu ! Dacă vrei o problemă, îți dau una despre circulație.

Șoferul nu credea că vrea...

— Continuă fiule !

— Într-o zi, trecînd pe lîngă foto-studio, văd în vitrină fotografia uneia din surori și dintr-o dată strig : Gata ! De azi înainte, voi putea să le deosebesc !

Fără să vrea ridicase glasul.

— Nu-i nevoie să urli, Dobrescule !

— Scuzați-mă, așa sună textul.

— Hm ! Aia era o figură de stil. Și-acum, răspunsul !

Locotenentul începu să se foiască :

— Există mai multe posibilități.

— S-auzim !

— Una ar fi că exemplarul din vitrină şi-a tuns părul sau şi l-a vopsit.

— Vax !

— A suferit o intervenţie de chirurgie estetică...

— Cucu !

— A slăbit exagerat de mult sau, dimpotrivă s-a îngrăşat...

— Sau poate i-au crescut aripi şi acum o cheamă Lia Ciocîrlia ! Măi băiatule, am impresia că tu nu te concentrezi sau nu-mi dai importanţă. Şi-asta e o problemă simplă pe care tu, personal, dată fiind existenţa Mădălinei, trebuia s-o ghiceşti, înainte de a apuca să articulezi ultima silabă ! În vitrină a văzut fotografiile de nuntă : cap cu bibiluri şi în tablou princesse manechinul cu trenă al respectivei frumuseţi. Deci s-a măritat, Deci... Deci, Dobrescule ?

Zăpăcit, locotenentul, proaspăt logodit, îşi răsucea verigheta în neştire. Minerva puîni :

— Mănăstire într-un picior... Unde ţi-or fi ţie mintile, băiete ? Şi culmea, eşti cu degetul pe soluţie. Verigheta, Dobrescule ! Căsătorindu-se, îşi pune ghiul, „alianţă" zic mai nou snobii şi, în consecinţă, o va deosebi de soră-sa care, mai deşteaptă, îşi vede de meserie şi propăşire şi îşi împodobeşte degetele cu alt soi de gablonzuri.

„Aşa ca tine ! gîndi locotenentul lac de sudoare. Slavă Domnului, nu toate îţi scamănă..."

N-o cunoştea pe Mădălina.

Minerva trecu pe lîngă portar, filfîindu-şi legitimaţia apoi, după o scurtă haltă la „informaţii", străbătu cîteva coridoare în pas de marş triumfal. Nasul, tot triumfal, opintea să străpungă suliţă tavanul instituţiei.

Îi primi un bărbat — tovarăşul Balan — cam la vreo cincizeci de ani, cu aer paşnic, tată de familie. Dintr-o privire, Minerva îi fixă în mare datele existenţei încă din faşă : copil cuminte — unde-l pui acolo stă, tînăr cumsecade — pe ăsta să-l iei, mamă, e din ăla, tăntălăii, cu o singură muiere în viaţă, soţ model, funcţionar conştiincios, şi, în perspective, bunic cu o normă jumătate în Cişmigiu. Cu o mînă împinge landoul, în cealaltă ţine sacoşa cu două sticle de lapte.

Nu făcea parte dintre oamenii care văzînd o legitimaţie se simt instinctiv vinovaţi, dar nu-şi ascunse surpriza. Era un individ cu existenţă calmă, în care neobişnuitul nu intervenise niciodată. Tot ce se întîmplase se înscria în perimetrul unui itinerar anormal de normal, şi putuse fi prevăzut din leagăn.

— Dragă tovarăşe, atacă amicală şi persuasivă Minerva, vă solicităm sprijinul într-o chestiune foarte delicată, fiind dinainte siguri că ne putem bizui, în afară de bunăvoinţă, pe discreţia, tactul şi operativitatea dumneavoastră.

Omul, din ce în ce mai curios, dădu mecanic din cap :

— Vă stăm la dispoziţie.

— A, da ? Vă mulţumesc, rosti Minerva de parcă s-ar fi aşteptat la alt răspuns. Cunoaşteţi desigur cartierul...

— Bineînţeles. Sectorul I.

— Strada Dr. Alexandru Conţescu vă spune ceva ?

— Nu neapărat... Dar, nu-i aşa, nu asta ar fi o problemă. Aveţi neplăceri cu instalaţiile noastre de canalizare ?

Minerva, un pic încurcată, arpegie cu degetul pe birou. Îşi luă inima în dinţi :

— Tovarăşe director, îmi place să mă exprim limpede : Nu avem neplăceri, dar aş vrea să păscocesc una...

Dobrescu se uită atent la Balan. De uimire, deschise gura atît de mult, încît i se vedeau molarii îmbrăcaţi în aur şi, dacă aplecai puţin capul, puteai să-i vezi comul, amigdalele.

— Nu cred că v-am înţeles. Cum adică, să născocim ?

— Mai clar ! Datorită unor interese majore, vă solicităm ca, în funcţie de împrejurări, o zi, două, maximum trei, să întrerupeţi, mai corect să blocaţi conducta de apă care alimentează un anumit imobil.

Balan se întinse peste birou cu o expresie inconfundabilă : „Cu cel puţin unul din noi, ceva nu-i tocmai în regulă". Înghiţi în sec :

— Adică, să-i lăsăm...

- Exact ! Să-i lăsăm fără apă.

Da, pricepu locotenentul. Asta înseamnă nu duş, nu wc, nu apă potabilă, W.C. blocat. Şi asta în plin cuptor. Iese ăla sigur, fără să-l mai tragi cu aţa..."

Directorul își duse mîna la cap, apucat de o durere bruscă.

— Știți... Chestiunea implică o mare răspundere și mi-e teamă că nu-i tocmai legal. Dacă ar exista vreun neajuns, țevi sparte, conducte de reparat, firește, măsura s-ar impune. Dar așa, pe instalația sănătoasă...

— V-am spus că e vorba de interese majore, nu de o farsă proastă.

— Nu mă îndoiesc, desigur, nu mă îndoiesc... Dar nu pot decide singur... Trebuie să iau o aprobare de la forul competent. N-ați vrea să treceți mîine pe la noi ?

— Astăzi ! îl întrerupse Minerva. Mergem împreună la forul competent. Problema nu suferă amînare.

Tonul era atît de categoric, încît Balan se ridică prompt, ca hipnotizat.

După o jumătate de ceas, părăsiră instituția. Ochii Minervei străluceau.

— Auzi, Dobrescule, cît crezi că rezistă ăla fără apă ?

— Eu știu... ? În funcție de rezerve. Setea e problema numărul unu. Dacă are provizii în frigider, poate s-o țină așa, pe secetă, și o săptămînă...

— Nu cobi ! se răsti Minerva. O săptămînă, auzi ? Îi dau maximum două zile. M-am informat la institutul de meteorologie. Prognoza pe următoarele zile e minunată. Canicula în toată țara, mai ales în sud-est. Temperaturile maxime la București vor atinge 33—40°. Ce zici ?

Locotenentul nu zicea nimic.

— Să sperăm, mormăi Minerva, că n-o să avem ghinion.

— Ce ghinion ? !

— Hm... Personajul s-ar putea chema Mister... Camel.

*

Ciocolată nu era omul să-l întorci din drum, nici cu o duzină de boi supraalimentați. Din încăpățînare își făcea o virtute, botezînd-o măgulitor perseverență, fixațiile, și nu puține, le trecuse modest la rubrica „consecvență" în idei".

Manoliu, îngrijorat de soarta doctorului Candian, neliniștit de situația Marei, iritat ca toți oamenii de acțiune cînd se simt neputincioși, îl repezi pe inginer fără menajamente :

— În materie de mahalagism, ultima țață nu-ți ajunge nici pînă la călcîie. Vezi-ți omule, de treabă și du-te acasă.

— Nu mă mișc de-aici ! Ce, ți-e teamă că le umflu decorul ?

— N-are nici un sens ! Dinu e în spital, nevastă și copilul plecați. Ce dracu vrei să faci în casa oamenilor ?

— Dar ție ce-ți pasă ? Dacă ai probleme de gestiune, sînt gata să semnez de primire în inventar. Mai bine du-te la spital că te-așteaptă Nea Izmană și Moș Țucal să le administrezi purgativul.

— Du-te dracului !

— După tine ! Cunoști drumul precis mai bine decît mine, iar la cîți pacienți ai trimis să pască pe cîmpiile înflorite ale Domnului, îndemnul ți-e familiar.

Manoliu înjură printre dinți și o luă hotărît spre ușă. Voicu Dumitriu impresionat de atitudinea categorică, încercă să se justifice :

— Înțelege-mă, Gogule ! Ceva îmi spune că aici se va petrece ceva dramatic, că această casă va deveni teatrul unor evenimente grave. Nu pot pleca, înțelegi ? Simt că nu pot ! Pe mine nu mă înșeală intuiția și presimțirile niciodată.

Nu avuse în viața lui presimțiri, dar acum îi convenea să creadă că avusese. Era chiar convins.

— Da, insistă, am intuiții extraordinare.

— Ai sticleți.

Ciocolată rămase cîteva clipe cu ochii la ușa închisă. Ridică din umeri și făcu preparative pentru o veghe pe care o bănuia îndelungată. Își pregăti o sticlă de apă, și un pahar de parcă urma să țină un discurs, două pachete de țigări — fuma puțin și niciodată noaptea, dar completa frumos decorul — o ceașcă de cafea, trei cărți groase de literatură tehnică (n-ajungea una singură) un top de hîrtie și patru pixuri, iar în dreptul fotoliului, un taburet pe care să-și întindă picioarele.

Ezită în legătură cu lumina. După o adîncă reflecție hotărî să închidă bine draperiile și să se mulțumească cu

lampadarul din living. De-afară — verifică — se putea crede că nu-i nimeni acasă sau că toată lumea doarme.

Adormi și el. Îl trezi târziu, după miezul nopții, un zgomot ușor. Cineva se afla în odaia alăturată. I se auzeau pașii.

Ciocolată simți că i se face frică.

CAPITOLUL XII

Ideea îi venise într-o seară de toamnă, la un pahar de rouge, în fața unei omlete imense — specialitatea casei — preparate de însăși patroana micului local, o femeie îndesată de vreo patruzeci de ani, și guralivă. Restaurantul se numea „Chez tantine", era vesel și cochet, și frecventat în special de turiști. Predominau ca totdeauna nemții și englezii. În lunile de vară, fauna devenea mai colorată iar circiuma neîncăpătoare din pricina năvalei de studenți americani și japonezi. Pentru ochiul proaspăt — localnicii se obișnuiseră, mulțimea de străini, indiferent de excentricitățile afișate, făcînd parte din peisaj — nota era stridentă. Păreau ciudați tinerii aceia gălăgioși, în veșminte viu colorate cu potop de capse, fermoare, buzunare și litere, mereu litere pe piept, pe mîneci, caschete sau fundul pantalonilor, mai toți cu paturile rucsac în spinare, care mișunau la cincizeci de metri de Castel Bluejeanși, aparate foto, și cutii cu coca-cola, tranzistoare, urlînd ritmuri îndrăcite, în loc de pălării cu gardini largi și panaș, dantele, pinteni de argint și viers de gavotă.

Grig Leopold, fără să fie predispus la meditație și mai ales deprins cu varietatea de meleag și decor, se surprinse sesizînd contrastul. Declară zîmbind :

— Se schimbă vremile, mon cher... Și-ar fi imaginat străbunii gentlemani ai acestui castel că, peste două sau trei sute de ani, le vor scotoci distinsele cotloane strănepoții gangsteri ai gangsterilor maziliți, de către seniorille lor peste gîrlă ? !

Al, un bărbat brun, cu trăsături accentuate orientale, cam de aceeași vîrstă cu Grig, îl privi cu dispreț ostentativ :

— Ai cugetat mult ? Se schimbă totul de la o zi la alta și totul e un merde. Din ce în ce mai intens și iremediabil merde.

Grig rise :

— Nu ți se părea la fel acum cîțiva ani la New York.

— Iar ești inteligent. Nu trebuie să împlinești cincizeci de ani ca să înțelegi că porcăria asta de viață n-o privești prin ochelarii prescriși de oculist, ci prin zerourile din coada cifrei care-ți înnobilează contul bancar.

Vorbeau românește. Însă, ca marea majoritate a oamenilor ale căror coordonate de existență se desfășoară pe multiplele meridiane, foloseau o limbă împestrițată, cu termeni asimilați prin diferite halte trăite.

Grig și Al. se cunoscuseră acum patruzeci și cinci de ani în urmă, fiind colegi — colegi de clasă — aceleași școli străine, extrem de costisitoare din București. Asemenea institute particulare, care funcționau pe lîngă ambasade, cursurile ținîndu-se în limba și după sistemul de învățămînt al țărilor respective, erau frecventate în general, de copiii așa-zisului high-life : industriași, mari proprietari și profesioniști de înaltă cotă, membrii diferitelor legații, ambasade, misiuni.

Grig, — pe atunci Grigore Lupșa, Leopold fiind adoptat ulterior, cu un nume cu rezonanțe neutre, fără să-i poți atribui o hartă anume — era fiul unui cunoscut avocat. Se împrietenise de la început cu Al, impresionat de zorzoanele pompoasei uniforme a tatălui acestuia pe atunci șeful unei misiuni militare în România.

Surise :

— Ți-ai pierdut curajul, fiule ?

Al avu o schimbă de amărăciune și mai comandă o sticlă de vin :

— Tata avea o vorbă pe care n-am uitat-o niciodată. Pînă la treizeci de ani, sînt promisiuni. După aceea, fapte !

— Și după cincizeci ? rise Grig.

— Chix ! Cavoul familiei dacă a rămas nevîndut, sau groapa săracilor.

— În definitiv, nu-ți merge chiar atît de rău...

Al trase o înjurătură cumplită. Ținea o stație de benzină, dar veniturile nu erau faimoase. Încercarea de a deschide și un mic drugstore în aceeași incintă eșuse, iar din „vînzarea petrolului cu polonicul" nu se face avere.

— N-am avut niciodată vocație pentru afaceri în stil mic. Nici n-am crezut în ele. Să vinzi sand-wich-uri puturoase și cîrnați, chewing-gum și hamburgeri, să aduni cent cu cent ! Adăugă încert : Nu am răbdare,nu am energia necesară să mă pot entuziasma pentru un beneficiu de cîțiva franci într-o zi... Poate că am obosit, poate că... vorba ta, mi-am pierdut curajul.

Grig îl privi cu atenție. Al, fără să arate propriu-zis rău — mai suspecte i se părcau cearcănele de cardiac — căpătase expresia caracteristică, imprimată de o stare de autonemulțumire cronică.

— Ce ai încerca dacă ai mai avea douăzeci de ani ?

Al stinse țigara plictisit :

— Un milion de chestii. Discutăm inutil.

— Alege una singură și încearcă. Merită să încerci.

Al se enervă :

— Ești și mai cretin decît ultima oară cînd ne-am întîlnit. Și asta a fost săptămîna trecută. Ai grijă, progresezi cam repede.

— De ce ? rise Grig. De ce sînt cretin ? La cincizeci și unul de ani mai ai cel puțin o carte de jucat.

Rămăseseră aproape singuri în local — castelul se deschidea imediat după prînz, iar turiștii dădeau năvală încă mestecînd — și Al ridică glasul :

— Ce carte ? Cu ce capital ? Cu ce forțe ?

Grig își umflă ostentativ pectoralii :

— Sînt la dispoziția ta...

— Bag de seamă, ricană celălalt. Marele Gregor Leopold, istețul Gregor Leopold, play-boy-ul deceniilor șase și șapte, redutabilul concurent al lui Günther Sachs, bea poșircă de cinci franci sticla, într-un bistrou de excursioniști, împreună cu găzarul din colț. Te invit ca asociat ! De ce nu ? O să ne povestim amintiri și o să devastăm împreună în fiecare seară, ciorba de ceapă și

cîrnații propriei firme... Eu, încheie, barem am avut ghinion. Patru K.O.-uri dure, vorba aia, să-i vină de hac unui Cassius Clay — minele de magneziu, Royal Bank, revoluția din Cuba, oranjeriile din Calabria — și acum boala...

— În fond ce ai ?

— Suvenirurile tinereții, ciuruite de insectele Hong-Kong-ului. Un sfert de stomac și inima — ciucuri și franjuri. Făcu gest de scîrbă : Dă-le în măsa. Dar tu ?

Grig rise fermecător :

— Eu m-am distrat.

— Și ai pierdut.

— N-am pierdut, am cîștigat. Mă simt tînăr, în formă excelentă și gata s-o iau de la capăt.

— Mai ai ceva combustibil ?

— Cît să rezist comod șase luni de zile.

— Aha ! Și după aia ce speri ? Să vrăjești la cincizeci și unu de ani moștenitoarea lui Cresus ?

— Și asta.

Al îi azvîrli o privire critică. Grig arăta superb, fără îndoială sub sacoul bine croit i se vedeau mușchii fermi, dantura rămăsese strălucitoare, dar nu trebuia să-l privești de două ori ca să-ți dai seama că de mult nu mai era ceea ce se numește un bărbat tînăr. Splendid pentru vîrsta lui, dar nu tînăr. Îl mai trăda mai cu seamă gîtul cu pielea obosită. Fularul de mătase semnat Schiaparelli, înnodat neglijent se asorta cu cămașa.

— Mde, făcu Al, îmi place că ești optimist. Chestia-i că, în fine, cînd faci amor, scoți șalul. Cel puțin așa era pe vremea mea.

— Depinde de climă.

— Înțeleg, ai pus ochii pe Alba ca Zăpada.

— E o idee. Am și eu una...

— În sfîrșit ! Pînă acum aveai mai multe femei...

— Hai să discutăm serios, Al ! Mi-ai spus, nu o dată, că ți-a rămas în România o avere de nabab.

Al dădu din cap lehămesit :

—Dacă asta era idee, eu spun Ciao ! și mă car la bomba de alături să pictez o partidă de biliard. Îl prinsese de reverul hainei și-l zgîlțîi cu putere : Mortua est,

mon cher ! Înțelegi ? „Făclie de veghe pe umezi morminte..."

— De ce nu mă asculți ? Ai altceva mai bun de făcut ?

— Orice altceva e mai bun, decît să mă enervez.

Rămase totuși pe scaun, cu aerul individului pregătit să audieze superbe inepții.

— Înainte de a te asculta, pot să-ți spun un singur lucru : dacă ai ajuns să te agăți de tuyau-ul ăsta, față de care un basm cu zîne e mai realist decît cîrnații pe care-i vînd eu...

— Te obsedează cîrnații ! rîse Grig întrerupîndu-l.

— Îi urăsc. Pentru mine au ajuns un simbol ; eșecul... Dă-i în mă-sa și pe ăștia ! Vreau să zic că, dacă ai ajuns la comoara valahă, înseamnă ori că nu mai ai nici un metrou, ori ai înnebunit. Și-acum, dă-i drumul ! Ce ai de gînd ?

— Să o recuperez.

— Cum ?

— În primul rînd, dă-mi toate datele de care dispui.

—Dispun de o poveste.

— Mă mulțumesc și cu atît.

— All right ! Propun să mergem la mine. S-a făcut frig și a început să picure.

Al dădu cîteva dispoziții ajutorului său, un negru tînăr cu ochi bilogi și un zîmbet permanent, de parcă existența i s-ar fi părut un nesfîrșit prilej de veselie, și urcă împreună cu Grig în locuința sa de deasupra stației.

Camera încăpătoare, mirosea de la distanță a burlăcie, singurătate și plictis. Mobila era improvizată, pliantă, aparatul de radio și televizorul tip sport, iar lîngă ușă, într-un coș de plastic, se aflau aruncate tot felul de ambalaje de articole de băcănie.

Grig observă zîmbind :

— Ai adoptat stilul camping ?

Putea fi și mai rău : Saint-Style.

Puse cîteva sticle pe masă și două pahare.

— Toarnă-ți singur din care vrei.

Sorbi din pahar și își aprinse o țigară Caporal. Arăta spre fereastră fără perdea, rînjind :

— Ploaie, vînt și o poveste de adormit copii ! Ne lipsește doar focul din cămin... Mă băiatule, după cum știi, noi am părăsit România, după alegerile din '46. Tata nu era prost și avea fler politic. Pentru el, cărțile erau tăiate și împărțite iar kitchurile servite de anumite ziare și posturi de radio din Occident nu le priza. S-a dat peste cap, a uzat de bani și relații ca să fie rechemat și a izbutit. Eu eram un puști pe-atunci, nu se discuta „serios" în fața mea, dar simțeam atmosfera încordată din casă. Sesizam incidente ciudate, vizite la ore considerate pînă atunci neconvenabile. În fine, abateri de la mecanismul obișnuit al vieții noastre. În iarna lui '44, aveam zece ani pe atunci, a venit de cîteva ori la noi un neamț. Se numea Schmidt. Am reținut individul și perioada din două motive. Întîi că mama îl detesta — avea o figură neobișnuită, cu tîmplele scobite și o gură crudă din care caninii țîșneau printre buze, chiar cînd nu zîmbea, ca doi fildeși de elefant — și îl poreclise Fiara. Spun iarna lui '44 că, dacă îți amintești, aveam cursuri la școală o serbare...

— Țin minte, surîse Grig. „Prințesa din palatul de cleștar..." Am jucat și eu un spiriduș. Tu erai Vînătorul.

— Ihî... Și aveam emoții cumplite. Repetam toată ziua singur, iar noaptea mă torturau coșmarurile și crampele. Care ar fi asociația cu Fiara nu încerc să-mi explic, cert este că cele două evenimente sînt contemporane. Cred că, în total, neamțul a fost la noi de trei sau patru ori, totdeauna noaptea, mai bine-zis seara tîrziu. Cît eram de bleg, mi-am dat seama de un fapt : omul transporta ceva la noi. Venea cu două serviete burdușite și zăbovea cam jumătate de ceas în biroul tatălui meu. Cînd pleca, servietele erau goale. După aceea, tipul a dispărut și nu l-am mai văzut niciodată.

Se ridică și aduse din frigider altă casetă cu cuburi de gheață.

— Ce naiba transporta ? se interesă Grig.

— Ai răbdare, ca să termin episodul românesc. Îți ofer tot ce îmi amintesc ca ieșit din comun la vremea aceea, fără să-ți garantez însă că are vreo valoare. Noi locuiam pe strada Doctor Contescu.

— Știu. Nu uit un party organizat de voi în ajun de Crăciun.

— Fleacuri ! Nu știu dacă reții, dar dincolo de parc, chiar vizavi de vilă, se afla o clădire cu un stil mai special... Nici azi nu știu cui aparținea, dar cu cîteva zile înainte de plecarea noastră definitivă, l-am văzut pe tata intrînd de două ori în casa aceea. Ce naiba căuta, la cine se ducea, habar n-am ! Știu doar că era nervos și neliniștit. I-am surprins doar o frază : „N-am altă soluție decît riscul... Ce știu categoric este că noi am plecat din România doar cu cîteva cufere de haine și bijuteriile mamei. M'siunea se desființase și nu mai beneficiam de valiza diplomatică... Ce faci ? Te uiți la mine ? De ce nu bei ?

— Îmi menajez ficatul și silueta. Vrei să spui, deci că ceea ce era important a rămas acolo...

— Concluzia se impune... Noi ne-am stabilit în Venezuela. N-o duceam strălucit, dar tata lucra la o uzină de anvelope și, vorba aia, dădeam din coadă. Cînd am împlinit șaptesprezece ani, bătrînul a murit fără să apuce să-și ia rămas bun. Un singur infarct, dar fatal. Rămăsese de pe urma lui o pensie care abia îi ajungea mamei pentru a trăi aproximativ decent. Căutînd o formulă, o soluție, ne-am oprit la comoara din România... N-am scos mare lucru de la mama, căci bătrînul fusese totdeauna un tip curios : zgîrcit pînă la patologic în toate : bani, mîncare — de economie ne făcuserăm toți vegetarieni — cuvinte. Tot ce știa mama se rezuma la cîteva fraze pe care ți le pot spune pe dinafară : „Fiara — taică-tău îi spunea herr Schmidt, dar era Schmidt cum sînt eu Aspasia din Milet — se afla în relații strînse cu statul major german din București și făcea parte din anturajul imediat al lui Killinger. N-avea nivi un fel de funcție oficială. Ne-a vizitat exact de patru ori și de fiecare dată, a lăsat la noi documentele și bani în valută engleză și americană.

Ce a făcut taică-meu cu ei, nu știu. Sigur e că nu au plecat din România împreună cu noi...

Al dădu pe gît restul din pahar și își turnă din nou.

— Aș adăuga că ultimele cuvinte ale bătrînului, care au revenit obsedant în cele două zile care a mai trăit, au fost Statuie... parc... Asta-i povestea și dacă poți să scoți ceva din ea, mă mulțumesc doar cu 10% din beneficii.

Vreau să trag la umbră cît timp mă mai îngăduie Alah în zonă. Un chalet în Tirol și o rentă cît să nu intru în forul societăților de binefacere și voi saluta cu recunoștință fiecare răsărit de soare. Inima mea nu mai rezistă la emoții de caid, la răspunderi de boss. A la tienne !

Grig îmbrăcă sacoul de olanda. Îl simțea răcoros, proaspăt, plăcut pe piele. În minte îi stăruia cu încăpățînare un anumit crîmpei din conversația cu Al :

— Mai ai pe cineva în România ? Ai păstrat vreun contact ?

— De ce mă întrebi ?

— E greu să te descurci singur, iar eu unul m-am ferit totdeauna de combinațiile întîmplătoare. Nu știi niciodată cu cine ai de-a face.

— Am cîțiva colegi de liceu, mă rog, foști... cărora cred că m-aș putea adresa. Cu prudență, desigur.

— Depinde cum au evoluat... Azi sînt toți oameni peste cincizeci de ani.

— Nu toată lumea îmbătrînește la fel...

— Să sperăm. Dar dacă e vorba de aventură, va fi într-adevăr una. Cît crezi că vei lipsi ?

— N-am idee... Probabil nu mai mult de trei-patru săptămîni. Accentuă : maximum.

— Indiferent de rezultat, te aștept cu nerăbdare.

„Rezultat, gîndi Grig... Deocamdată nimic... Statuia... Ce naiba o fi vrut nefericitul ăla să spună ?"

Singurul care știa ceva era Candian. Iar Candian zăcea acum accidentat — aflase la telefon, prezentîndu-se drept un prieten oarecare — agoniza poate, dimpreună cu misterul statuii, pe un pat de spital.

„Trebuie să acționez, decise Grig încuind ușa. Singur."

În alt cartier al Bucureștiului, în garsoniera ei de pe strada Toamnei, Melania Lupu lua aceeași hotărîre.

„Te foiești cam mult, draga mea și tu știi că mie nu-mi plac lucrurile tărăgănate. De altfel, presimt că începi să te apropii, mai bine zis să dai tîrcoale acestei enigme care suscită atît de mult interesul doamnei Minerva Tutovan. Hai fetițo, la treabă... !"

Luă vaza de flori și scrumiera de pe masă, deși nu era necesar. Lăsau spațiu suficient celor cinci coli de hîrtie,

pixului și hârtii pe care Melania le așează cu mult dichis, și parcă ținînd seama de rațiuni, pe placa de sticlă a mesei.

„Mirciulică, se adresă ea motanului, te simți în stare să te concentrezi ? Aș vrea să-mi dai o mînă de ajutor căci, după cum știi, eu nu prea sînt tare la matematică..." Dar dacă preferi să te plimbi, nu trebuie să te sacrifici pentru mine. Vom discuta după ce te întorci. Promenada în aer curat, îți înviorează judecata ca și domnului Simenon care hoinărea îndelung prin grădina dumnealui, înainte de a se așeza la masa de scris... Poate treci pe la Gospodina... Mă interesează dacă în meniul de azi figurează și savarine. În realitate, au un cofetar admirabil... Ai grijă doar să nu întîrzii prea mult."

Peste cîteva minute, se afla adîncită în ceea ce unui ochi neavizat i s-ar fi părut a fi calcule complicate. Pe foaia de hîrtie erau așternute pachete de cîte cinci cifre pe care Melania, parcă într-un capriciu de jonglerie matematică, le combina în fel și chip. În fruntea colii, între două spații albe, figurau, ca un soi de motto, două grupe de numere : 1820 și 1866.

Cînd auzi soneria, bătrîna, se ridică sprintenă de pe scaun.

„Probabil că s-a întors Mirciulică... Adică, nu, se corectă instantaneu, nu poate fi el căci, la ora mesei, preferă să se introducă pe fereastra din bucătărie. Tot așa proceda și colonelul, doar că el folosea ușa... Normal, locuim la etajul III."

Ca totdeauna la vederea maiorului Cristescu, chipul bătrînei căpăta o expresie de sărbătoare. Dincolo de canoanele de politețe care o sileau să afișeze același aer fericit, independent cine i-ar fi sunat la ușă, poștașul, hingherii sau Pavelescu, vecinul de la etajul întîi care de cîte ori se întorcea beat, ceea ce i se întîmpla în fiecare zi, dovedind fantezie în alegerea orelor, greșea ușa apartamentului, Melania îl simpatiza sincer pe maior, dăruindu-i constanta ei afecțiune.

— Ce idee strașnică ați avut să veniți să mă vedeți ! Diminețile de vară sînt pentru mine o pacoste. Praf mult, căldură și străzi pustii care mă întristează. Abia după 15 septembrie, cînd, ca în orice oraș mare, reîncepe sezo-

nul, mă simt din nou în București la mine acasă... Vă rog să luați loc... Pe fotoliul dumneavoastră preferat, desigur. Sîntem prieteni prea vechi pentru a-mi fi scăpat amănuntul...

Cristescu, obișnuit cu beția de cuvinte a bătrînei, zîmbea convențional. Azvîrli o privire întîmplătoare pe masă, unde se aflau încă „exercițiile" bătrînei.

— E ultima dumneavoastră pasiune ?

Bătrîna, parcă surprinsă practicînd un viciu rușinos, surise stingherită și adună cu oarecare precipitare hîrtiile.

— La vîrsta mea începi să te plictisești și cauți din cînd în cînd noul.

„Da, pricepu maiorul, de cîte ori e la strîmtoare, improvizează variațiuni pe aceeași temă : senectutea..."

— Am constatat că rebusurile de matematică, alături de Piramen, înviorează mult inteligența. Dar de ce n-a venit și doamna aceea atît de simpatică, care, intuiesc, are multă duioșie ? Regret că nu v-a însoțit...

— E ocupată, răspunse scurt Cristescu.

— O, sărăcuța ! Ar trebui să se menajeze puțin. Surmenajul se află la originea multor boli neplăcute și faptul că eforturile dumneaei sînt legate de dispariția statuii unchiului meu, nu-mi permit să devin egoistă.

— O voi avertiza, stimată doamnă, începu maiorul decis să pună capăt divagațiilor interminabile, vreau să am cu dumneavoastră o convorbire confidențială. Precizez dintru început că mă aflu aici din proprie inițiativă și în calitate de persoană privată.

Bătrîna clipi speriată :

— Poate că discuția mea nu corespunde unei discuții atît de importante. Sînteți de părere că ar trebui să-mi schimb rochia ?

— Sînteți foarte bine așa. Ați reținut deci ! Convorbirea noastră nu este oficială.

— Trebuie să înțeleg că e vorba de un secret care ne va aparține numai nouă ?

— Mi-e indiferent dacă veți striga după aceea pe acoperișuri. Esențial este să înțelegeți exact ceea ce vreau să vă spun și să vă gîndiți bine la felul cum veți proceda în continuare.

— Mă voi strădui ! Dacă aţi şti ce mult doresc să nu vă dezamăgesc !

— Perfect ! Deocamdată intenţiile noastre rimează. Ne cunoaştem de multă vreme...

— Exact de patru ani şi opt luni ! ciripi fericită Melania. Ce repede trece timpul ! Data mi-am notat-o ca una dintre cele mai fericite din viaţa mea... Da, da... vă ascult cu toată atenţia.

— Cred că pot afirma cu oarecare certitudine şi, fără a cădea în infatuare, că sînt unul dintre puţinii oameni care vă cunoaşte bine. În orice caz, mai bine şi mai mult decît alţii.

Melania declară cu voce de fetiţă cuminte :

— Dacă aţi constatat la mine unele trăsături negative, să ştiţi că eu sînt gata să mă îndrept. Observaţiile din partea unui prieten, mai ales dacă sînt exprimate cu tandreţe, nu pot fi decît binevenite. Spuneţi-mi, vă rog, limpede ce nu vă place la mine ?

— Ei bine, doamnă, ca să vorbim răspicat, v-aţi angajat într-un joc periculos. Poate cel mai periculos din tot ce aţi întreprins pînă acum, flirtînd cu diverse paragrafe ale Codului Penal.

— Vă jur că nu ştiu la ce vă referiţi.

— Ştiţi foarte bine. Am venit la dumneavoastră ca prieten, simţindu-mă obligat să vă avertizez.

Bătrînei, în pragul lacrimilor, îi tremura bărbia.

— Dar ce am făcut rău ?

— Nimic sau nu sînt eu îndeajuns de informat. Dar nu cu scopul de a vă investiga mă aflu aici. Nu pun întrebări, nu aştept mărturisiri. Vă rog, doar, vedeţi-vă de treabă ! Nu cunosc calitatea în care figuraţi în această istorie a statuii, nu ştiu ce e premeditat şi ce e întîmplător, dar în locul dumneavoastră aş repuna să fac parte din distribuţie.

— E oare atît de... infam, atît de reprobabil să mă preocupe soarta unchiului meu ?

Cristescu pocni sicîit din degete :

— Nu-i vorba de infam sau de reprobabil, ci de pardtura falsă şi jocul primejdios în care v-aţi angajat. Cea mai mică ilegalitate, în conjunctura dată, va avea

consecinţe grave pentru dumneavoastră. Dosarul statuii nu este un dosar obişnuit. Articulă răspicat [illegible] între coperţile lui o afacere de spionaj.

— Spionaj ? căzu din nori Melania.

— Infracţiune, completă maiorul, care din punct de vedere juridic, cînd se referă la un subiect — cetăţean român, capătă calificarea de trădare de ţară. Se ridică : Insist ! Aici nu e vorba că vă jucaţi cu mingea sau v-aţi ascunselea cu maiorul Cristescu. Iar în materie nu există indulgenţă, nu există amintiri şi în general jurisprudenţa respectivă nu cunoaşte minuni. Aveţi toate şansele să vă rupeţi gîtul !

Melania îşi duse palmele la obraji :

— Mă înspăimîntaţi de-a binelea.

— Din suflet o doresc, pentru dumneavoastră. Ar constitui o modestă garanţie că vă veţi linişti.

— Şi totuşi n-am făcut nimic.

— Ei bine, faceţi şi mai puţin decît aţi făcut pînă acum. Plecaţi undeva la băi, ca să nu aveţi tentaţii greu de înfrînt şi... Arătă spre hîrtiile de pe scrin : Renunţaţi la exerciţiile de matematică.

Cînd motanul se întoarse acasă, o găsi pe Melania trudind asupra grupelor de cîte cinci cifre.

„Mîrciulică... Abia aştept să ne sfătuim. Cred că am găsit ceva..."

* * *

Investigaţiile efectuate printre locatarii blocului din strada Vlăsiei nu duseseră la nici un rezultat. Declaraţiile cetăţenilor solicitaţi, ca şi reacţiile lor erau atît de asemănătoare, chiar şi în bizar la un moment dat încît anchetatorii din echipa operativă începuseră să se amuze. Mai toţi suspicioşi, cetăţenii se interesau în primul rînd şi folosind aproape aceeaşi terminologie „Cine va trimite la mine ? Ştiţi eu sînt ocupat-ocupată, nu mă bag în casa nimănui, fiecare să-şi vadă de treburi etc..." La rubrica eventuale zgomote înregistrate, răspunsurile constituiau polite plătite unor vecini : „Ioneasca de la II, se întoarce acasă după miezul nopţii şi ne toacă

somnul cu saboţu, n-are bunul simţ să se descalţe în vestibul," „Stambuliu, de la parter, ne-a înnebunit cu vioara, mai ţine şi geamurile deschise să-l audă tot cartierul, l-a minţit unu' care zice în cafea, că-l cheamă Paganini," „Arnăuţii fac şniţele şi sparg nuci cînd oamenii dorm" etc.

La amănunte ciudate, eventual sesizate, informaţiile fuseseră ceva mai modeste : „am constatat că nu mai avem şobolani în pivniţă, chiar mă şi miram...." „de cîteva zile doamna Constantinescu a renunţat să spună motanul la plimbare cu lesa." „Dar, un zăpăcit care locuieşte la blocul alăturat, n-o mai fluieră pe Gabi, fata farmacistului, pe melodia „Stranger in the night." După părerea lui, a autorului respectivei declaraţii, noua melodie ar putea fi „Frăsina, pune-ţi ecarpenii, şi trage-i cu deodorant, ca să-ţi iei bărbat galant", dar nu garanta pentru că el, unul nu voia să induce autorităţile în eroare.

Pentru moment, Minerva abandonă, pista angajîndu-se în alte două direcţii : îi telefonă doctorului Manoliu, solicitîndu-i o listă cu prietenii mai apropiaţi ai familiei Candian şi hotărî o deplasare la Cîmpina, pentru a putea discuta cu părinţii Lianei.

În rest, situaţia era staţionară. În imobilul maur, apa fusese închisă de o zi. Ferestrele însă, uşa rămăseseră la fel de mute. Cel aflat înlăuntrul clădirii reacţiona extrem de placid. Adică, de fapt, nu reacţiona.

„Nu-i nimic, decise Minerva, mai aştept două zile.

*
* *

Voicu Dumitriu rămase cîteva clipe nemişcat în mijlocul livingului, încercînd să-şi facă curaj.

„Ce Dumnezeu ! Sînt om în toată firea, nu cred în fantome, n-o să vin la vale pentru că am auzit sau mi s-a părut că aud pe cineva mişcîndu-se alături. Şi ce dacă-i miezul nopţii ?"

Ideea că noaptea dă contururi înfricoşătoare spaimei, că o amplifică pînă la acutele panicii, o respinse

totdeauna cu dispreţ, „Teorii de fecioară bătrînă, cu scurt-circuite frecvente în sistemul nervos."

Îşi încordă auzul. Dincolo, în cabinetul lui Candian, unde credea că înregistrează zgomotul de paşi, încetase orice mişcare.

„Da, asta este ! Mi s-a părut..."

Înaintă totuşi prudent, încercînd să calce doar pe covor. Parchetul vechi, de peste cincizeci de ani, scîrţia. Candian îşi propuse de mult să-l înlocuiască. Întîmpinase însă opoziţia Lianei pe care o speria perspectiva unui cumplit deranj, pe o lungă perioada de timp. Evita şi scuturăturile mari de primăvară sau toamnă, cînd se muta pentru cîteva zile la părinţi.

Ciocolată pătrunse în holul întunecos şi pipăind zidul se îndreptă spre birou.

Pe neaşteptate, auzi un susur specific, ca de spray şi îşi simţi obrazul pulverizat. Aroma era insinuantă.

— Cine... Ce faceţi ?...

Genunchii i se muiară şi alunecă pe lîngă perete ştergîndu-l cu mîneca hainei. Nu mai ştiu nimic.

*
* *

Doctorul Manoliu îşi anunţase sosirea prin telefon. O găsi pe Mara palidă, cu ochii lucindu-i de îngrijorare. Nu arăta deloc bine, avea cearcăne şi buzele albe de nesomn. Un tremur interior îi scutura întreaga făptură.

— Să-ţi dau un Distonocalm, propuse medicul ducîndu-şi mîna la buzunarul hainei.

— Nu iau medicamente, lasă-mă în pace ! Mai bine spune-mi ce s-a întîmplat ? Nu mai mai înţeleg absolut nimic. Evenimentele se precipită, parcă sîntem prinşi într-un carusel de coşmar. Accidentul lui Dinu, furtul statuii, plecarea Lianei, Bădeasca se îmbolnăveşte... Totul e isteric, nu sesizez legăturile şi totuşi un liant... Îşi prinse obrazul între palme. Nu, nu mai pricep nimic, refuz să mă mai gîndesc...

Doctorul Manoliu o bătu pe umeri :

— Uşurel, fetiţo, uşurel şi calm. Ai veşti de la Bebe ?

Mara se smuci și își azvîrli pletele pe spate, cu o mișcare a gîtului de bidiviu nărăvaș :

— Iar începi ? Ce-ți pasă ție de Bebe ? Are cine să se ocupe de el...

— Hm..., adevăr, grăit-ai, mai mult decît îți închipui.

— Ce vrei să spui ?

Doctorul Manoliu oftă :

— De toată povestea asta isterică — bine zis — se ocupă maiorul Minerva Tutovan.

— O femeie ?

— Da. Un număr extrem de interesant și, te asigur, nu de toate zilele. Mi-ar place s-o cunosc mai bine, și, evident, în altă conjunctură.

„Vrea să mă facă geloasă !", îi trecu prin minte Marei.

Medicul, intuindu-i gîndul începu să rîdă :

— Nu-i ce-ți închipui tu,... Nici vorbă de așa ceva. De altfel, maioreasa nu-i genul meu, nu-i genul care ți-ar place să știi cum arată în combinezon. Poate, doar, într-unul de parașutist. Are însă o minte care seduce pentru că nu-i banală. Femeia aceasta știe să privească un fenomen sau o situație din unghiuri total neașteptate.

— Ai venit la mine ca să-i faci portretul ?

— Dacă aș fi venit să-ți spun că te iubesc, mi-ai fi sugerat fin că ușa se află în spatele meu...

Mara surise :

— Adăugînd că, în acțiuni care presupun viteză, se poate apela și la balcon.

— Am reținut. Ca să fiu scurt, maioreasa mi-a solicitat o listă cu numele amicilor casei lui Candian.

— Și ?

— Ascultă, draga mea. Nu știu ce-i în capul ei și ce urmărește, un lucru însă este evident, fără să fii prea expert în materie de investigații detective. Ceea ce îmi cere este o înșiruire de persoane suspecte !

— Suspecte de ce ? S-a comis vreo crimă ?

— Nu este singura infracțiune din Codul Penal. Și atîta vreme cînd un organ de cercetare se ocupă de a-

numite fapte, înseamnă că ele au deranjat într-o formă sau alta legalul. Cel puțin la prima vedere.

— Pe cine ai trecut ?

Manoliu ridica din umeri :

— Parcă tu nu-i știi ! Ciocolată, Emilia, madame Bădescu — nu le e prietenă, dar e în fiecare zi la ei — pe tine, pe... Bebe.

Mara își truce degetele prin păr cu un aer care se voia indiferent.

— Ai procedat foarte corect. În ce mă privește, n-am nimic împotrivă să figurez pe orice listă, oricît de absurdă ar fi ea.

— Da... da... da.,, Am vrut doar să discutăm înainte de a i-o preda,

— De ce ?

— Să nu interpretezi greșit că am trecut și numele lui Bebe.

— Fleacuri ! făcu Mara deși, în realitate, își simțea inima strivită de grijă. Chiar dacă prezența lui la Candian a fost totdeauna mai puțină asiduă decît a cricăruia dintre noi, făcea parte totuși din anturaj.

— Îmi pare bine că gîndești așa. Mi-era teamă, însă, că vei face corelații nefericite cu suspiciunile pe care ți le-am formulat vizavi de el și cu sentimentele mele. Aș vrea să fii convinsă că nu aceasta ar fi modalitatea la care aș recurge pentru a mă debarasa de un adversar incomod.

Mara își plecă privirea, încercînd să-și camufleze emoția :

— Apropo de suspiciuni... Ai de gînd să le comunici și maioresei ?

Doctorul Manoliu o privi încordat :

— Tu ce mă sfătuiești ?

Mara rosti abia auzit :

— Tu... Tu știi mai bine ce ai de făcut.

* * *

Marta Bădescu era o femeie energică, iar una din trăsăturile care o caracterizau în cea mai mare măsură o constituia tenacitatea. Evoluînd în alte condiții, soli-

citată altfel de destin, ar fi putut avea o viață mai interesantă, cu nebănuite realizări. Existența molcomă însă, alături de molcomul Bădescu, care-i asigurase un trai comod, cu grafic cuminte, făcuse ca însușirile și cele mai de seamă că nu fie exploatate, iar, cu vremea, să ajungă ignorate chiar de ea însăși. Avusese o inteligență vie, deschisă, putere de muncă, apetit de cunoaștere, forță de caracter. Acum, la șaptezeci de ani, din toate acestea nu-i rămăsese decît bun simț, o concepție blazată de un scepticism ferm, dar discret asupra vieții, și o stare generală de constanta plictiseală. Uneori, avea impresia că-și invidiază prietenele, care păreau că se amuză grozav, în orice caz că se simt bine, pierzînd ceasuri întregi la o piatră, trăncănind nimicuri, repetîndu-se, amplicînd incidente mărunte, bîrfindu-și meschin nurorile sau ginerii.

„Nu mai am dorințe, își spunea mereu... Și, nemaiavînd dorința, nu mai am ce aștepta..."

Se întreba chiar, cîteodată, ce acrobație fericită a destinului ar putea-o face să exulte.

„Să cîștig o sumă enormă la loto ? N-aș ști ce să fac cu banii... Să călătoresc? Voiajurile ca și dragostea sînt frumoase în tinerețe, cînd neprevăzutul, în ce are el mai interesant și fermecător, se poate ivi la orice stație, la orice colț de șosea. La șaptezeci de ani, neprevăzutul se prezintă de obicei cu cărți de vizită cu chenar negru... Se numește infarct sau și mai rău... Și-apoi, nu mi-ar place să constat cîte lucruri interesante aș fi putut să fac și să văd și că acum e iremediabil prea tîrziu..."

După multe decepții, nemaimizînd pe Bebe ca loz cîștigător, s-ar fi mulțumit să-l știe ancorat într-o existență onorabilă și asigurată, chiar modest, din punct de vedere material.

„O slujbă sigură, o nevastă cumsecade care să-l suporte și... să dea Dumnezeu să nu intre în încurcături prea mari."

După ce constatase schimbarea yalei de la boxă și apariția unui lacăt nou, Marta Bădescu se adresase unei cooperative de lăcătușerie. Un lucrător se prezentă a doua zi de dimineață și, în mai puțin de o oră, îi deschise ușa și-i înmînă două chei meșterite pe loc.

Bătrîna plăti, îl omeni cu o țuică, apoi coborî din nou în boxă, cu o nerăbdare a pașilor care-i amintea de sprinteneala tinereții.

Privirea scotoci lacomă ungherele cămăruței. Mirosea a mucegai, a stătut, a lucruri la care nu se umblă. Nimic nu părea schimbat în afară de... Da, poate că se înșelă dar, de obicei, cădita de zinc a lui Bebe nu stătea în picioare. O dădu la o parte, descoperind cîțiva saci. Îi ridică cu vîrful degetelor, avînd o oroare înnăscută pentru murdar în sensul cel mai concret al cuvîntului. La început, nu înțelese despre ce este vorba și se uită cîteva clipe nedumerită la cele două bucățele de piatră, îngrămădite în colțul boxei. În mod limpede, făcea parte dintr-un întreg acum spart și își duse mîna la gură, sugrumîndu-și o exclamație de spaimă. În fața ei se afla un cap de statuie sfărmat. Statuia din parcul de pe Aleea Copiilor.

CAPITOLUL XIII

„Idiotul ! Și încă mai păstrează cioburi aici..."

Așa-zisa vilă de la Cîmpina a părinților Lianei era de fapt o locuință țărănească transformată și machiată cu pricepere și bun gust. Cel ce operase modificările, decoltase substanțial ferestrele, late și scunde, acum ca la vagoanele Pullman, înlocuise ușa de la intrare cu una de stejar, avînd un grilaj decorativ de fier forjat, arunca-se la întîmplare, parcă, pe zidurile imaculate, de un alb sclipitor, plăci de ceramică în culori căutat stridente. Perdelele de creton, veranda cu mobilier clasic de pai, daliile și trandafirii grupați în tufișuri, peisajul splendid dădeau notă finală unui loc de refugiu cochet și comod. În interior, mobila funcțională de un rustic cochet stilizat era veselă și dispusă aerisit. Florile împrăștiate cu generozitate în vase de pămînt smălțuit completau festiv aerul de vacanță emanat de locuință.

Tatăl Lianei, arhitectul Săvescu, era ceea ce se numește un bărîn magnific, de vreo șaptezeci și cinci de ani. Vîrsta nu-i încovoiase statura dreaptă și făcea parte din categoria acelor bărbați care rămîn frumoși și la o sută de ani. Surîdea agreabil și simțeai instinctiv că totdeauna îi mersese din plin.

„Uite unul, își zise Minerva, care toată viața a mîncat tort și încă i-a mai rămas..."

Arăta admirabil, trîntit cu elegantă dezinvoltură pe un fotoliu tapisat cu un creton gros, în dungi albastre și portocalii. Blugii îi veneau bine, ca și cămașa roșie dintr-un flanel fin, n-avea pic de pîntece, pleșuvia, pacostea celor mai mulți bărbați îl ocolise, dantura îi rămăsese intactă. Era bronzat, bine dispus și în formă.

„Un tip bine păstrat", și-i place faptul că această constatare părea naturală. Nu simțeai efortul de obicei concretizat în practici. Pentru Minerva, un bărbat care-și cănește părul, face măști de ceară sau gălbenuș de ouă, își „gîdila" unghiile la manichiuristă etc. era descalificat definitiv, fără drept de apel. Își pierdea nu doar sexul, dar și regnul.

Săvescu primi veștile Minervei cu relativ calm. Îl afecta desigur accidentul ginerelui său, îl îngrijora dispariția Lianei, dar era un om care nu pierdea niciodată nordul și simțul proporțiilor.

— Unde credeți că s-ar fi putut refugia fiica dumneavoastră ?

— Refugia... Săvescu își schimbă poziția în fotoliu ca și cînd n-ar fi fost de acord cu termenul. De ce să se refugieze ? A dat-o cineva afară din casă ? Și-apoi, oricînd casa noastră, vreau să zic casa părintească, îi stă la dispoziție.

— Cînd a adus copilul ?

— V-am spus, alaltăieri. N-a stat nici măcar zece minute cu noi.

— A venit cu trenul ?

Arhitectul o privi ușor mirat : „Ce idee !..."

— A, nu desigur... Cu mașina unor prieteni.

— Știți despre cine e vorba ?

— Nu. Părea grăbită și, de vreme ce n-a găsit de cuviință să-mi prezinte pe nimeni, n-am insistat. Pot să vă spun doar că era o mașină Dacia TLX 1300.

— Destul de curios, aprecie Minerva.

Săvescu rîse :

— Faptul că nu-s curios ? Poate, dar a scotoci în existența cuiva, a-i forța cu tot dinadinsul intimitatea, mi se pare necivilizat și împotriva bunului simț. A nu mă amesteca în modul grosier în viața fiicei sau a soției mele a constituit unul din principiile de la care nu m-am abătut niciodată...

— După cum v-am relatat, fiica dumneavoastră a părăsit domiciliul conjugal în urma unei discuții cu doctorul Candian. Neînțelegerile dintre ei erau frecvente ?

— Nu știu. Da chiar dacă ar fi existat, atîta vreme cît nu se punea problema imposibilului, cu soluția radicală, divorț, probabil că nu aș fi fost informat. Sînt amănunte care nu se discută peste gard, sau cu geamurile deschise....

— Vă rog să-mi scuzați întrebarea nedelicată : credeți că fiica dumneavoastră întreține o legătură extraconjugală ?

Arhitectul începu să rîdă blînd :

— Aș fi fost probabil ultima persoană, înaintea soțului, care ar fi aflat-o. Existența unui amant, nu-i genul de confesiune pe care s-o faci bătrînului tată, cardiac și hipertensiv.

— Cunoscîndu-vă totuși fiica, credeți posibilă o asemenea eventualitate ?

Săvescu își desfăcu brațele :

— Ce pot eu să vă spun ? M-am convins doar că, în materie de surprize, viața, este inepuizabilă iar natura umană, un ocean de imprevizibil.

— Poate că soția dumneavoastră este mai informată...

Săvescu rîse cu blîndețe :

— Mă îndoiesc, dar vă puteți convinge personal. A ieșit la plimbare cu Codruț. Nu cred să mai întîrzie mult...

Minerva îl cercetă pe gînduri :

„Nu scot nimic de la ăsta. E diplomat, dar și sincer dezinteresat de ceea ce nu-l afectează, brutal, direct și

imediat. Fiică-sa dispare de acasă, iar lui i se pare elegant să n-o întrebe unde a fost, sau să accepte motivația că și-a așteptat rîndul la dentist, două zile și trei nopți..."

— Ce părere aveți despre ginerele dumneavoastră ?

— Dinu ?! Un băiat excelent... Bun profesionist, ține la Liana. Poate puțin cam posesiv, dar numai tablourile — unele — sînt fără cusur.

— Între cei doi este o diferență apreciabilă de vîrstă... Nu v-ați opus acestei căsătorii ?

O lumină strengărească se aprinse în ochii arhitectului.

— Nici o clipă. Ar fi fost inutil, inoportun și ridicol.

— De ce ?

— Copiii se căsătoresc astăzi, și chiar pe vremea mea la fel, fără avizul consiliului de familie. În afară de aceasta, nu avem dreptul să obiectez împotriva decalajului de vîrstă. Adăugă după o pauză : Eu însumi sînt cu aproape treizeci de ani mai bătrîn decît nevastă-mea.

— O ! exclamă Minerva. Vă rog să mă scuzați.

— De ce ? N-ați vrut să mă ofensați. Fiind în necunoștință de cauză, ați exprimat doar un mod de a gîndi.

Minerva își netezi fusta pe genunchi :

— Domnule arhitect, nu-mi ascund un sentiment de descumpănire. Mai clar, mă deconcentrează, calmul dumneavoastră, liniștea cu care primiți două vești cel puțin neliniștitoare.

— Nu sînt calm în accepțiunea uzuală. Sînt doar fatalist. Nici una din vești nu mă lasă rece. Am însă o singură soluție, care de fapt nu este altceva decît „trebuie să fac ceva, chiar dacă-i inutil" : să mă întorc imediat la București, să mă aflu acolo, pentru orice eventualitate. O aștept pe nevastă-mea și probabil că pînă la prînz vom fi porniți la drum... A, uite-o !

Lîngă portița grădinii, o femeie de vreo patruzeci și ceva de ani flutură mîna amical. Codruț roșu și transpirat, i-o luă înainte gonind spre bunicul său.

Minerva o scrută pe doamna Săvescu și avu dintr-o dată impresia că înțelege totul despre menajul arhi-

tectului. Femeia era strălucitoare, în toată splendoarea vîrstei mijlocii. Avea lumina aceea caldă, catifelată și profund emoționantă a frumuseții mature, zăbovind pentru cîteva clipe încă în pragul bunului rămas. Un soare orbitor de splendid, amurg poposit la buza pămîntului.

Rochia albă, abil croită, flata o siluetă ușor îngreunată, mai ales spre șolduri.

„Liana, gîndi Minerva, îi semnă copie în diafan. Asta-i genul odaliscă, fiică-sa bibelou. O familie de frumoși, în orice caz..."

Arhitectul se ridică și sărută ceremonios mîna nevestii-sii. Se simțea că ăsta-i obiceiul casei și Minerva găsi că e foarte frumos. Adică de ce după zece ani sau douăzeci de ani de căsătorie, să gratulez toate fufele, pupîndu-le vîrful degetelor, iar pe nevastă-mea s-o fluier ca pe cai sau cîini „Ura Coca ! Gata borșul ?"

„Dar ăștia doi sînt amuzanți. El o adoră cu humor, iar ea precis îi zice papa..."

În fraze scurte, continuînd s-o țină de mînă, arhitectul îi deslușì identitatea Minervei și motivul vizitei. Surîsul îngheță pe buzele doamnei Săvescu, paloarea obrajilor deveni mai evidentă.

— Mi-e sete ! scînci băiețelul trăgînd-o de rochie.

— Imediat, Codruț Du-te la bucătărie... Doamne ! șopti înfiorată. Nu știu ce să cred. Liana... Unde poate să fie ?

— Fii cuminte... Plecăm chiar acum la București și sînt convins că vom găsi totul în regulă.

— Da, făcu zăpăcită, chiar acum... Mă scuzați, nu-i așa ? Urcînd treptele pridvorului, izbucni în plîns : Casa aceea... Am spus totdeauna... Diabolic !

Minerva se uită intrigată la arhitect :

— Despre ce casă este vorba ?

Bărbatul o privi în ochi. Părea sincer uimit :

— Nu am nici cea mai mică idee. Vă dau cuvîntul meu de onoare.

Minerva îl cercetă atentă :

— Încerc să vă cred

Apoi își luă rămas bun.

* * *

Căpitanul Macri, la birou, încerca să rezolve ultima „șaradă" cu care îl fericise Minerva.

— Fii atent la text ! se adresă lui Dobrescu.

Locotenentul, care văzuse și auzise și altele surîdea flegmatic, mestecînd chewing-gum. Nici una din producțiile Samuraiului, indiferent de terenul pe care ar fi evoluat, nu-l mai putea impresiona.

— Tu mă asculți ? se enervă Macri.

— Cu amîndouă urechile, dar asta numai ca să nu vorbești singur. Nu l-am cunoscut încă pe ăla în stare să-ți dea soluții valabile pentru aceste subtile ghicitori. Și, dacă l-aș cunoaște, nu m-aș încumeta să înnoptez cu zisul individ în aceeași casă.

— Va să zică, ridică Macri degetul gros, presupunem că domnul Elefant are ca menajeră pe domnișoara Elefănțică...

— ...Iar Samuraiul are ce are cu jungla. Continuă, mon căpitan, începe bine...

— La un moment dat, Elefănțica — deci menajera — fură ceva din gospodăria domnului Elefant. Un dinte de dinozaur sau doi cocotieri giganți.

— Aha ! pricepu Dobrescu.

— Domnul Elefant reclamă cazul la poliție...

— Police-Jungle, precizâ Dobrescu întrerupîndu-l.

— ...se fac cercetări și, Elefănțica încasează un an de închisoare.

— ...pe care-l petrece la Sing-Sing-Camping.

Căpitanul se enervă :

— Vrei să fii serios ? ...După ce își isprăvește de executat pedeapsa, domnul Elefant, gentilom și filantrop, o reia în serviciu. Peste alte cîteva luni Elefănțica, însă fură din nou...

— O mică viciosă.

— Deși, fapta la fel de gravă, totuși Elefănțica nu va mai fi pedepsită. De ce ? Abandonă hîrtia și se răstii la locotenent : De ce, Dobrescu Vasile ?

— Ei, știi că-mi placi ? Întreabă-ți șefa ! Parcă eu n-aș avea treburile mele, la fel de subtile și exotice !

îl întrerupse telefonul.

— Da... Căpitanul Macri... Adu-l... Un tip care vrea să ne vadă... Deci, cum rămîne, Dobrescule, cu miss Elefănțica ? Dă-mi măcar o idee...

În aceeași clipă, un bărbat brun, cu părul și hainele în neorînduială, pradă unei evidente agitații, năvăli în birou. Ochii îi străluceau și, de indignare, spaimă, perplex sau toate la un loc, se bîlbîi :

— Oameni buni ! Au dat năvală gangsterii în București !

Căpitanul Macri îl ascultă cu atenție, notînd din cînd în cînd cîte ceva. Dobrescu urmărea reacțiile „clientului". Desigur, omul era vădit tulburat, în mod normal ar fi trebuit să impresioneze, dar nu reușea decît să amuze.

Gestica, grimasele, vocabularul, interpretarea faptelor, legitima revoltă a cetățeanului cumsecade, toate stîrneau irezistibilul zîmbet.

—Ați auzit deci pași...

— Așa mi-am închipuit. Vă spun că adormisem... Oricum, mișcare... O prezență... M-am ridicat și m-am apropiat tiptil de hol.

Inginerul Voicu Dumitriu reproducea aidoma mișcările și mimica momentului. Pășea în vîrful picioarelor pe lîngă bibliotecă, pe figură își imprimase o expresie încordată.

— Am luat-o la dreapta, știți, spre biroul lui Candian.

Încercînd să relateze situația cît mai exact și, uitîndu-se spre cei doi ofițeri pentru a verifica dacă este înțeles, intră cu nasul în cuierul pom care se clătină amețitor.

— Pardon !

Îl ocoli și își reluă itinerarul, oprindu-se în dreptul fișetului. Macri și Dobrescu îl urmăreau stupefiați.

— Aici, m-am oprit. Beznă ca în iad. Un peisaj mai orb, mai mut, mai ermetic decît un tunel unde se încaieră două pisici negre. Și dintr-o dată...

Făcu o pauză accentuîndu-și suspensul. Chipul era încremenit :

— Ei ! făcu locotenentul Dobrescu.

De nerăbdare, îi venea să dea din picioare cum făceau puștii la cinema, cînd filmul întîrzia să înceapă.

— Ei ! exclamă și Ciocolată. Dintr-o dată, o mînă nevăzută mi-a descărcat în plină față un spray criminal !

— Criminal ? ! se miră Macri.

— Da. Precizează pe un ton funebru : Cianură.

Căpitanul zîmbi :

— E... absurd. N-ați fi acum aici.

— Vă spun cert amente ! Am simțit mirosul de migdale. De altfel, imediat m-am prăbușit în nesimțire. Am zăcut peste zece ceasuri.

— Ați fost adormit, încercă să-l calmeze Macri. Un spray, cum spuneți dumneavoastră, soporific. Puternic, desigur, foarte puternic, dar nu... asasin.

Ciocolată reveni brusc la tonul lui obișnuit, abordat în discuțiile cu Manoliu sau cu alte cunoștințe făcînd parte din fauna lui obișnuită.

— Tovarășe, dragă, dacă mă enervează o chestie e cînd oamenii discută în necunoștință de cauză ! Adică eu trăiesc coșmarul și dumneata, care n-ai fost de față, pretinzi că știi mai bine ce s-a întîmplat.

— Nu vă enervați. În ultimă analiză, fapta rămîne tot reprobabilă. S-a atentat la persoana dumneavoastră. Totuși, cum vă explicați că ați rămas în viață ? Cianura operează instantaneu și fără greș.

Ciocolată luă o poziție marțială :

— Eu sînt imun. Nici o otravă nu mă poate atinge.

Dobrescu își înăbuși un fluierat subțire : „Ce spui dom'le ? !"

— Interesant, aprecie căpitanul Macri. Cum ați verificat această ...însușire ?

— Este înnăscută și educată. Cînd eram puști de unsprezece ani, am culeș împreună cu alți băieți ciuperci în pădure. Le-am fript pe jăratec și-am mîncat pe săturate. După două ore, toți erau în spital, otrăviți, în afară de mine, care n-am avut nici măcar indigestie. Din clipa aceea mi-am zis că sînt înzestrat cu o calitate rară, care trebuie cultivată și împinsă pe culmile performanței.

— Și ce-ați făcut ?

— După exemplul lui Rasputin de la unsprezece ani înghit în fiecare zi trei linguri de sare.

— Vă felicit... Aveți rinichi de bronz.

— Chestiile de exercițiu, acceptă modest Ciocolată.

— Bun ! Să reluăm filmul din momentul în care v-ați pierdut cunoștința...

Voicu Dumitriu se execută prompt. Sări de pe scaun, trecu de fișet, făcu încă un pas și își dădu drumul să alunece exact în momentul în care ușa se deschise vijelios.

Căzu drept în brațele Minervei, care exclamă perplexă, cu ochii căscați de surpriză :

— Ați înnebunit ?

Peste un sfert de oră, vorbea la telefon cu arhitectul Săvescu.

— Intenționăm să efectuăm o percheziție la locuința fiicei dumneavoastră. Vă rugăm să ne asistați. Peste două ore... Da, mulțumesc.

* *

Emilia exclamă speriată :

— De ce nu m-ai avertizat că vii ?

Își legă repede capotul. Dedesubt n-avea decît sutien și bikini.

Bebe Bădescu rînji :

— Recunoaște că adori să fii surprinsă goală. În fond, la ușă putea fie poștașul sau vreun vecin. Ai deschis fără să întrebi măcar cine e.

— Poate că așteptam o persoană anume.

— Uite că, în locul ei, am venit eu. Nu văd de ce te formalizezi... Te cunosc în toate... ipostazele.

— Ești, politicos, nu ?

Bădescu își dădu drumul pe divanul „turcesc", de fapt o somieră acoperită cu un covor de pluș. Își roti mașinal ochii prin interiorul bine cunoscut. Emilia își mobilase așa zisul studio — o odaie scundă și foarte încăpătoare — cu meticulozitate, belșug de vopsea orientală și pretenții de bun gust. Izbutise o harababură unde,

din pricina aglomerării de șaluri, broboade, covoare, mășuțe, mescioare, zeci de șiraguri și lampadare, baștca, o grămadă de tinichele — sfeșnice, ibrice, candele, tăvi, tipsii, gazorniță, niciodată folosite — curățenia constituie o problemă teribil de anevoioasă și, în general, nu aveai unde te învîrti.

Emilia însă se simțea admirabil, slalomul printre boarfe dîndu-i posibilitatea să-și unduiască trupul în mers de cadînă. Ținutele de interior, șalvari, volanuri etc... completau tabloul pe care și-l închipuia original și rafinat.

Își alese o țigară din cutia de aramă de pe masă și se interesă direct :

— De ce ai venit ?

Bădescu rîse :

— Acum tu ești politicoasă. N-avea grijă, nu întîrzii. Am vrut doar să te anunț că mă retrag din afacere.

Zîmbetul de fiară, cu dinți splendizi, se ivi pe chipul Emiliei :

— Crezi că-i chiar atît de simplu, puiule ?

Bebe Bădescu își strîmbă nasul aristocratic :

— Ți-am spus de atîtea ori să renunți la expresiile de coristă : micule, puiule... Ești o scumpă... E o dulce... Puțin stil, ma chère, ce Dumnezeu !

— Dă-i lecții de stil mă-tii ! se enervă Emilia. Faci cu mine pe ciocoiul ?

— Ar fi prea mare osteneala, se hlizi Bădescu. În consecință, milady, eu v-am avertizat. De altfel, specifică în treacăt, am fost rechemat urgent la Buftea.

Emilia își puse mîinile în șolduri, măsurîndu-l cu ironie necruțătoare :

— Nu pot să fac ăia filmul fără tine, mic-mi spui ? ! Imită glasul lui Bădescu în exercițiul funcțiunii : „Maestre, sînteți invitat pe platou ...meștere, dacă vreți să încercați costumul.. Domniță, poftiți la machiaj..." M-am întrebat nu o dată ce leafă ai tu, ca valet, acolo ?

Bădescu rămase impasibil. Exprima de altfel ceea ce gîndea cu adevărat, doar bărbia săltîndu-i instinctiv, cu doi centimetri mai sus :

— Draga mea, nu-mi stă în caracter să întrețin dialogurl cu inferiorii. Venind să te informez asupra intențiilor mele, am comis un act de politețe. Te rog să avizezi persoana în chestiune.

— Nu fă pe nebunul, că te arzi !

— De ce ? Am dreptul să mă retrag din afacere. Afacerea nu mă mai interesează. Nu-i serioasă, beneficii zero, în schimb observ că au intervenit aspecte care pot lua altă turnură.

— Așteaptă dezlegarea lui Grig.

— Imposibil, ma chère, mă reclamă alte probleme. De altfel — n-am nici o obligație față de acest aventurier. Nu există contract, n-am încasat un leu. Te las să te joci de-a „Frumoasa din pădurea adormită"...

— Ce naiba vrei să spui ?

Bădescu replică sarcastic :

— E o poveste cu multe statui. Respectele mele.

* * *

Ca întotdeauna cînd se simțea mulțumită — de crema de zahăr ars ținută în cuptor exact cît trebuie, de Mirciulică, de viață, de univers, dar în primul rînd de ea însăși — Melania Lupu făcu praf toți banii pe care-i mai avea în casă.

Faptul că pînă la pensie mai erau zece zile, nu prezenta nici un fel de importanță. Bătrîna, ca toate firile optimiste, plină de încredere în steaua ei, profera cu credință un proverb : „Alah alungă musca de pe spinarea vacii fără coadă"

Și, dacă stătea să se gîndească bine, de cîte ori tușese la ananghie, cel puțin în ultima clipă intervenea un eveniment fericit, soluționînd fericit soluția. Nu-i mai puțin adevărat, însă că, în afara pensiei, bătrîna dispunea și de alte resurse imediat negociabile. În serviul ei se afla „marfa" pe care, datorită modei, lipsei de funcționalitate sau pierderii destinației, n-o mai întîlneai în magazine, ci doar în cufere și poduri de octogenari,

în vitrinele-casetă ale colecționarilor, în garderobele teatrelor sau în șifonierul originalelor. Din ultimile trei categorii făceau parte și clienții Melaniei, care achiziționau la prețuri cochete tot soiul de nimicuri pline de grație însă și evocînd o epocă : evantaie de fildeș, tul sau pene, dantele vechi de Bruxelles sau Valenciennes, tabachere de baga cu buza aurită, unde încăpeau sub elasticul de mătase exact zece țigarete, ace de pălărie cu capul din cristal de stîncă, poșete din fir de argint sau brodate cu jeuri, carnete de bal, albume legate în marochin și încuietoare de argint cu suvenirurile elevelor de pension ale anilor 1880 sau '90, brățări vechi, pene de struț, miniaturi delicioase nu mai mari decît palma, înrămate oval, mătănii, cutiuțe în care-și păstrau sulimanurile frumoasele altui veac și altele.

Prodigialitatea Melaniei nu era decît total inconștientă și, spre norocul ei făcea parte dintre bătrînii inteligenți care încep să-și lichideze avutul, îndulcindu-și existența, cînd încă vîrsta și sănătatea le-o permite să se bucure din plin.

Pusă pe fapte mari și plină de energie, plecă la zece dimineața de acasă și în două ore secă întreg conținutul portofelului. Își cumpără o rochiță la „Eva" „e distinsă, draga mea, albastrul acesta îți vine minunat și chiar îți lipsea așa ceva din garderobă", o sticlă de șampanie, un kilogram de bomboane de ciocolată de la Intercontinental, opt suluri de hîrtie igienică pe care le înșiră pe o sfoară, două șnițele de la Expres pentru Mirciulică și, în ultima clipă, de la standul de artizanat, o trompetă de plastic, „pentru că trebuie să recunoști, draga mea, verdele acesta este splendid, îmi amintește de brotăceii din Cișmigiu și, în plus, nu ți-ai mai cumpărat de mult nici o jucărie..."

Se întoarse acasă transpirată, cu mîinile înțepenite din cauza pachetelor, dar triumfătoare. Puse șampania la frigider și-l luă pe Mirciulică în brațe :

— Dragul meu, am hotărît, mîine e ziua cea mare ! Te bucuri, nu-i așa ? Bineînțeles, chicoti, doar și isprava asta tot noi... St ! E secret ! Nu vreau să ne audă nimeni... Sper că domnul Cristescu va fi mulțumit...

* * *

„Există o soartă, conchise Grig. Și așa cum există o soartă pentru fiecare individ, popor, ființă cuvîntătoare orice obiect are și el soarta lui, că-i o carte, o mobilă sau necuvîntătoare, orice obiect are și el soarta lui, că-i o carte, o mobilă sau o comoară. Pesemne ăsta-i destinul comorii lui Herr Schmidt : să rămînă aici în România, și să nu poată dispune de ea decît un individ care agonizează. Așa cum se prezintă lucrurile în momentul de față, totul rămîne de domeniul basmului. A avea dreptate... Am plecat la drum fără suficiente atuuri. Culmea imbecilității a fost să-mi închipui că o statuie într-un parc de care se reazemă toți căței din cartier cînd stau în trei picioare, este de fapt peștera lui Ali-Baba. O avuție, în pîntecul unui soclu ! Aberant ! Greu de introdus greu de sustras... M-am gîndit însă că, în materie de bizar, imbecil, imaginația oamenilor nu are limite... De colaboratori, ce să mai vorbesc..."

Imediat ce ajunsese în București, începuse să se informeze în legătură cu soarta a trei colegi : Sorin, Radu și Dan. De ei își amintea cel mai bine, constituiseră ceea ce în limbajul anilor '50 se numea o gașcă. Apelase în primul rînd la cartea de telefon. Aici îl găsise pe Radu Oprea. Ceilalți, aflase de la Radu, se stabiliseră în provincie și, deși le notase adresa conștiincios — vezi, doamne, „am venit să revăd locurile de baștină și prietenii" — știa că nu-i va căuta niciodată.

Radu Oprea, economist, însurat cu o farmacistă, bun familist, fără ostentație, suficient din înțelepciune și nu din infatuare, considerînd la peste cincizeci de ani că el unul și-a făcut numărul, nemaiașteptînd de la viață decît o bătrînețe decentă, fără boli și necazuri materiale, și o căsătorie bună pentru fiică-sa, Emilia, îl primise pe Grig cu caldă ospitalitate și entuziasmul caracteristic reîntîlnirilor cu vechi camarazi, cu anii de școală. După consumarea surprizei inițiale „extraordinar, domnule, ce-ai făcut atîta amar de vreme ? !, și a întrebărilor ținînd de curiozitatea firească împrejurării: „Unde te-ai stabilit ? Cu ce te ocupi ? Ai familie... ? Dar

de cutare ai mai auzit ?", Oprea ancoră definitiv în evocarea amintirilor legate de liceu. Reînvie incidente amuzante, legate de colegi și profesori, pe care Grig le uitase de mult, le reproduse ticurile de gestică, mimică sau procedeu, reitera cu voluptate o atmosferă tipică gen amintirile din copilărie ale lui Marcel Pagnol sau Cișmigiu et comp. Cartea lui Grigore Băjenaru făcuse senzație în anii patruzeci și ceva — Grig și-o amintea bine — dar i se părea straniu regăsind acum la Oprea, mentalitatea liceanului de șaisprezece ani, încîntat că l-a atras în piept pe Spirea de istorie, copiind la teză, sau agățîndu-i te miri ce fleac de spatele hainei.

„Ai crede că n-a evoluat deloc", gîndi Grig, uitîndu-se surprins la acest cvincvagenar cărunt, care mai putea retrăi cu atîta însuflețire, de parcă s-ar fi întîmplat alaltăieri, iar el mai purta număr matricol la șapcă și pe braț, întîmplări de un comic naiv, petrecute cu decenii în urmă.

Nu-i fu greu să realizeze că Radu Oprea nu putea fi angajat în nici un fel de întreprindere cît de cît riscantă. O citeai în întreaga lui făptură, ambianța de familie trăda aceeași preocupare pentru liniște, molcom, gospodărie așezată. Gospodărie moldovenească, tradițională ca acum o sută de ani, cu porc pus la grăsime în borcan, conserve toamna, dulcețuri, alivenci și plăcinte cu poale-n brîu.

Mai interesantă i se păru Emilia, agățată la Consignația, „din simplu sport, ca să nu-mi pierd antrenamentul !" și reîntîlnită cu surpriză în casa soților Oprea, părinții ei.

Grig o etichetase de la prima vedere : „vampă de categoria a treia", gălăgioasă, de o excentricitate căutată, frivolă, cu o excelentă părere despre ea însăși, constituind o pradă facilă, la îndemîna primului escroc sentimental care ar fi știut să-i atîțe fantezia.

Doar o șansă extraordinară ar fi putut-o feri de erori fatale, căci femeia asta îți dădea impresia că umblă cu luminarea după încurcături, inexorabil atrasă de nefast. Se credea aventurieră de anvergură. Era doar o biată „șoricuță" stridentă vopsită, cu clopoței la escarpeni.

După cîteva ieșiri la bar și localurile scumpe de la lacuri, Emilia devenise „locotenentul" devotat al lui Grig... Nu era o parteneră inteligentă, dar cel puțin n-avea idei și inițiative proprii, dovedind supunere absolută și cutezanță. Cutezanța inconștienței. Ea îl racolase pe Bădescu și, datorită lor, Grig reușise să rămînă camuflat, manevrînd din culise. În ultimele zile, se gîndise intens cum trebuie să procedeze în continuare...

Grig se așeză pe pervazul ferestrei. O ploaie deasă, gonită piezîș de vînt, răcorea străzile încinse ale orașului, primenea văzduhul, împrospăta verdele copacilor. Un verde tare, mineral, care-i aminti brusc de uriașele ferigi ale Hawayului, de jadul brățărilor care zvoneau dulce pe brațele catifelate ale Dilei... Dila, micuța creolă cu privire de antracit.

„Fleacuri !... Pierd timpul inutil ! Dacă tot mă aflu aici, trebuie să forțez, să epuizez orice posibilitate..."

Rosti cu glas tare, adresîndu-se amicului aflat într-o benzinărie, la cîteva mii de kilometri depărtare spre vest :

— Al, bătrîne, ultimul jeton, ultima șansă... Ies singur în arenă... Cine știe ? Poate că micuțul tău „chalet" există cu adevărat, undeva, într-un sat tirolez...

Peste jumătate de ceas, o Lancia roșie parcă în apropierea spitalului de urgență.

* * *

— Este o locuință mare, observă colonelul Ionaș. Ți-ar trebui mai mulți oameni.

Minerva dădu din cap :

— Chiar dacă durează o zi sau două în plus, nu contează. Totdeauna am fost de principiul că nu se poate efectua o percheziție corectă într-un interior unde lumea mișună ca la defilare. Vorba aia, lipsește doar muzica ! Dezavantajul unui plus de timp consumat este compensat de eficacitate, coordonare strînsă și atenție nefragmentată între prea mulți lucrători. Dobrescu și Macri îmi ajung.

Maiorul Cristescu interveni surîzînd :

— Dacă nu socoți că prezența mea ar putea transforma operația într-o chermeză, aș fi dispus să te asist...

Minerva răsuci capul brusc. Îi îndreptă o privire gînditoare :

— Ar fi o idee... Cu o condiție ! Să nu te abați de la stilul meu de lucru cu subalternii. Nu admit gărgăuni străini în parohia mea...

— Fii liniștită, rîse Cristescu. Nu cunosc șarade și cimilituri, deci concurența se exclude.

Minerva își săltă nasul spre tavan.

— Și te rog fără intimități ! Cînd subalternii ajung să-și bată șeful pe umeri, „să mai luăm una mică, nea Cristescule", putem vorbi deschis despre anarhie !

— Perfect, admise maiorul. Am să le spun băieților tăi că mă cheamă Milord.

Colonelul Jonaș zîmbi. Dacă te luai după Tutovanca ai fi zis că bietul Cristescu joacă șotron cu oamenii din subordine, iar ăștia, de 1 aprilie, îi agață peștișori de spatele hainei. În realitate, maiorul era poate cel mai îndrăgit șef de minister, aproape fanatizat de tineri, iar Minerva își simțea inima pișcată de șarpele galben al gelozici.

Arhitectul Săvescu, care pîndea sosirea la fereastră le deschise înainte de a auzi soneria. Era sobru, calm, măsurat în gesturi și glasul egal. Îngrijorarea i se deslușea doar în rîndul constant dintre sprîncene. Mioara Săvescu, aștepta în picioare, rezemată de căminul înalt, într-o atitudine plină de eleganță, complet lipsită de ostentație. Părea firească ținînd de cotidianul femeii. De altfel, se comporta ca o gazdă ospitalieră, tratînd ca oaspeți membrii echipei. Pe măsuța joasă fuseseră pregătite ceștile pentru cafea, pahare de toate dimensiunile, cîteva sticle cu băutură, o farfurie de saleuri.

Minerva nu-și putu înăbuși un sentiment de admirație : nervi buni, sănătoși și o bună educație pe care nimeni n-o poate altera. „E din rasa celor care, urcînd treptele ghilotinei, nu uită să dea bună ziua călăului..."

În timpul drumului cu mașina, parcurs de la minister în Aleea Contescu, Minerva distribuise rolurile. Dobrescu și Macri să efectueze practic operațiile percheziției, supravegheați de maiorul Cristescu.

— Eu am să mă ocup de Săvești. Sînt chestiuni care au rămas nelămurite ! Macri, tu dacă vezi că uit, de ce nu-mi aduci aminte ? Care-i soluția de la probiema Elefant-Elefănțică ? De trei zile îmi tot propun să te întreb și îmi iese mereu din minte.

Maiorul Cristescu începu să rîdă în surdină.

Minervei îi zvîcni colțul buzei :

— Constat că te distrezi strașnic. Ca să vezi ! Nu mi-a spus nimeni că aș fi vreo comică !

— Probabil că nimeni n-a îndrăznit...

Minerva ridică din umeri :

— Mda... Ei, Macri ! Aștept ! De ce domnișoară Elefănțică nu a fost pedepsită pentru al doilea furt ?

Căpitanul calm, își schimbă poziția picioarelor.

— Nu văd decît două posibilități care s-o fi exonerat de răspundere : fie o amnistie, fie decesul. Decesul infractoarei, evident. Dar cel mai sigur, cunoscînd așa... genul acestor neprețuite exerciții de perspicacitate, este că nici una din soluțiile propuse nu-i valabilă.

— Pentru o singură dată, nu te înșeli ! Adaugă simulînd ca de obicei o consternare grasă : Unde-i fantezia voastră, mai băieți ? ! Auzi, amnistie, deces sau poate anchetatorii aflați în deplasare la bîlci, să-l vadă pe nea Motocicletă sărind coarda pe zidul morții, erau cu spatele întors ! Pufni indignată : Și mai ziceți că ați făcut Dreptul ! Păi e limpede ca o sticlă de vodcă goală că pe astea le cunoașteți binișor ! După eliberarea domnișoarei Elefănțica, mister Elefant a luat-o de nevastă. În această calitate, comisese cel de-al doilea furt. Sublinie : Iar furtul între soți nu este pasibil de pedeapsă ! Închide gura, Dobrescule !, încearcă să progresezi, Macri !, nu rîde, Cristescule !, că încă nu s-a născut cel mai deștept tip din lume și, în orice caz, nu-l văd pe aproape...

Minerva făcu scurt prezentările apoi, după o privire circulară reflexă, se adresă arhitectului :

— Cu permisiunea dumneavoastră putem începe... Aveți cumva vreun vecin pe care-l putem chema ?

Săvescu o cercetă surprins :

— Vecin ? De ce ?

— La percheziție trebuie să asiste doi martori.

— Păi sîntem doi... Eu și nevastă-mea.

— Cu doamna, surîse Minerva, vreau să stau de vorbă. Pe intervalul respectiv, veți fi deci singur.

Arhitectul ridică din umeri :

— Vă faceți probleme inutile. Personal, n-am nimic de obiectat...

— Cum doriți... Băieți, puteți începe ! O luați sistematic, de la intrare.

„E formidabilă ! se amuza Cristescu urmîndu-i pe ceilalți... I-a intrat dăscălia pînă în măduva oaselor. Ca și cum ăștia, nu mai zic de mine, deșcă bătrînă, n-ar fi învățat încă de la școală, că percheziția se începe de la cutia de scrisori..."

Ai fi zis că Mioara Săvescu se stăpînea la fel de bine ca și soțul ei, dar Minerva sesiză imediat deosebirea. În vreme ce arhitectul dispunea de un calm și un sînge rece congenital, „nu mi-l închipui niciodată urlînd ca un descreierat, indiferent de circumstanțe", aparenta liniște a nevesti-sii era rezultatul autocenzurii, cu mare efort. Obrazul frumos părea de piatră, vorbea cu glas scăzut pentru a-l putea controla. O trădă, însă, încheiatul și descheiatul continuu al aceluiași nasture de la bluză, degetele picioarelor pe care le ghiceai chircite de parcă ar fi adunat nisip. Sub antilopa fină, se reliefau vizibil încheieturile crispate ale falangelor.

— Cînd ați văzut-o ultima oară pe fiica dumneavoastră ?

— Acum două zile, cînd a venit la Cîmpina să lase băiatul.

— Știați că are neînțelegeri cu doctorul Candian ?

Mioara Săvescu își netezi părul suplu, un păr tînăr lucios, bine îngrijit, prin care îți face plăcere să-ți treci degetele.

— Da, dar nu de natură alarmantă. Cunosc foarte puține cupluri unde cei doi nu se ceartă niciodată. Faptul că eu am o căsnicie fericită, nu m-a determinat să generalizez.

— Cunoașteți motivul discuțiilor ?

— Liana nu este o exteriorizată, în orice caz, nu face parte din genul acelora care la cea mai mică altercație dau buzna acasă, la părinți, vreau să zic, cu valiza în mînă, anunțînd în gura mare că divorțează.

— Ca mamă totuși puteați intui ceea ce ea nu era dispusă să formuleze răspicat.

Mioara Săvescu surîse. Surîsul cald îi lumină toată figura. Minerva care în sinea ei se găsea foarte reușită și, în consecință, mulțumită cu și de propria-i persoană, nu fusese niciodată invidioasă, o admira sincer. „E ceea ce bărbații consideră, de regulă, drept femeie irezistibilă."

— Soțul meu și cu mine împărtășim același punct de vedere. Nu trebuie să te amesteci în viața copiilor. În afară de asta, Liana este o fire voluntară, niciodată dispusă să împrumute judecata altora, iar Dinu, un bărbat... matur, care evident, nu s-ar fi lăsat pilotat de socri.

— Confesiunea nu presupune, obligatoriu, adaptarea unui punct de vedere străin...

— Bineînțeles, dar la vîrsta Lianei îți destăinuiești secrete mici sau mari mai degrabă unei prietene. Zîmbi din nou fermecător : N-am uitat niciodată că am fost tînără.

— Privindu-vă în oglindă, aprecia Minerva fără nici o intenție de flatare, ar fi foarte greu. Revenind la fiica dumneavoastră... Nu vă ascund că mi se pare puțin comun faptul că nu vă dă nici o veste, un simplu telefon, de informare.

— În contextul relațiilor normale de familie știu că această atitudine pare ciudată. Pe noi, însă nu ne surprinde. Liana a crescut ca ființă independentă. Uneori, trec săptămîni fără că să ne vedem. Are viața ei și, nu vă ascund, o avem și noi pe-a noastră. Nu sîntem atît de bătrîni sau nu ne simțim atît de bătrîni pentru a fi renunțat la o existență care să ne aparțină exclusiv, separată ori, dacă vreți paralelă cu cea a Lianei și a lui Codruț. Ne iubim foarte mult, însă nu ne confundăm. Poate nu mă înțelegeți, dar soțul meu și cu mine avem

și alte debușeuri, bucurii, preocupări, prietenii care sînt numai ale noastre.

— Înțeleg...

Și Minerva, care nu avea copii, găsi că soții Săvescu cultivau o mentalitate extrem de înțeleaptă.

— Mă bucur pentru dumneavoastră că priviți lucrurile calm, fără acute... Și totuși unde și de ce s-ar ascunde ?

Mioara Săvescu dădu din cap :

— Nu cred de loc că se ascunde... Îngrijorată sînt, gîndindu-mă la eventualitatea unui accident. Altfel, sînt perfect liniștită.

— La ce vă referiți ?

— Îmi cunosc fata. Oriunde s-ar afla, știu că nu a face nici o prostie. Cred în loialitatea ei, în mintea ei sănătoasă.

— V-ați gîndit că ar putea exista un alt bărbat în viața ei ?

— Bineînțeles. Cînd o femeie are vîrsta ei și înfățișarea Lianei, este primul lucru la care te gîndești, dar, în lumina aceleiași onestități, ar fi fost incapabilă de publicitate. L-ar fi informat imediat pe Dinu. Liana poate fi cinică, dar nu trădătoare.

— Credeți că regretă căsătoria cu doctorul Candian ?

— Mi-e... mi-e greu să mă pronunț. Este posibil ca în urma unor neînțelegeri devenite frecvente, să fi încercat sentimentul că a comis o greșeală. Simpla supoziție, căci mie nu mi-a mărturisit nimic.

— Da... da... da... rosti mecanic Minerva. Cînd ne-am cunoscut la Cîmpina, informată fiind de soțul dumneavoastră că Liana a dispărut, ați avut o reacție... Nu, se corectă, nu ăsta-i termenul, nu o reacție, ci o formulare spontană ciudată...

Sprîncenele Mioarei Săvescu se încrețiră :

— Anume ?

— Ați exclamat : Casa aceea... Diabolic...

Femeia se crispă. Nu făcu nici o mișcare, trupul rămase drept, fără cea mai mică tresărire, dar Minerva o simți adînc tulburată.

CAPITOLUL XIV

Din vestibul trecuseră în hol, iar acum ajunseseră în biroul doctorului Candian.

„O casă cu adevărat impresionantă", își zise Cristescu, cîntărind cu atenție îndoită (considerentul profesional și cel de ordin estetic) fiecare obiect.

Și totuși, nu i-ar fi plăcut să trăiască într-un asemenea interior. „Desigur, nici nikel și plastic, furia deceniilor de după război, dar nici muzeu sau biserică." Cristescu mai încercă și un soi de angoasă, o repulsie parcă superstițioasă față de obiectele cu vîrstă venerabilă. De pildă, i-ar fi fost imposibil să întrebuințeze patul sau masa bunicii, lingura dusă la gură de unchiul mare, glastra în care-și aranja florile străbunica, bibelourile admirate de străbătușa, cărțile pe ale căror panglici se mai aflau poate urmele degetelor unuia dintre Ludovici sau Wilhelmii numerotați, paharul de argint care cunoscuse buzele auguste ale cutărui răposat, Frederic cel Tenebros, Atila — Biciul lui Dumnezeu.

„Probabil că sînt țicnit și, desigur lipsit de rafinament, dar în orice caz nu morbid." Cînd îi muriseră părinții, fusese încîntat să-i cedeze soră-sii toate acareturile familiei...

Toate acestea nu-l împiedicau însă să admire, acum, somptuoasa eleganță a biroului baroc. Biblioteca și biroul, giganți sculptați — capete de animale, de îngeri, de personaje mitologice, adevărată arcă a lui Noe — canapeaua și fotoliile din marochin vișiniu, splendide, lampa de lucru din argint masiv, panoplia supraîncărcată — „al dracului să fiu dacă știu destinația fiecărei scule, cu excepția jungherului și iataganului!" — covorul Buchara imens, draperiile din pluș cu falduri de rochie de bal.

— Mă scuzați, vă rog, un moment, spuse arhitectul Săvescu. Mă duc să beau un pahar cu apă.

— De unde o iau ? întrebă Dobrescu.

— De la ușa spre bibliotecă. Macri vine din partea opusă și vă întîlniți la fereastră.

În același moment, îi veni să rîdă : „Am început să semăn cu Minerva. Ca și cum Macri nu știa că trebuie să lucreze în diagonală cu partenerul."

Căpitanul suspină :

— Îmi arde sufletul după o țigară.

Cristescu îl privi mirat :

— Și ? Cere-i permisiunea arhitectului, ca act de politețe. Și el fumează.

— Nu lui trebuie să-i ceară, observă locotenentul, lăsînd fraza suspendată.

Maiorul începu să rîdă :

— Am înțeles. Nu vă lasă șefa. Care-i motivul ?

— Zice că nu încurajează viciul.

— E un rezon, surîse Cristescu. În fond, se îngrijește de sănătatea subalternilor, ceea ce mi se pare foarte frumos din partea ei.

Dobrescu se interesa timid :

— Dumneavoastră procedați la fel... ?

— Dragul meu, eu sînt total lipsit de simț pedagogic și, totodată ultimul om care să se fălească cu defectele lui.

— În consecință ? întrebă Macri.

— Ai să-ți aprinzi țigara și ai s-o lași pe marginea scrumierei. În cazul unei apariții intempestive, obiectul criminal îmi aparține.

Pe zidul de lîngă ușă se afla o pendulă înaltă. Ca formă și ornamentație, aducea cu un sarcofag. Dobrescu o deschise și-i cercetă interiorul :

— În fond ce căutăm ?

Arhitectul Săvescu ivit în prag îl auzi :

— Asta mă întreb și eu, de fapt.

Cristescu își stăpîni în ultimul moment ridicatul umerilor : „Eu mă întreb dacă însăși Minerva știe..."

— Mi-aduc aminte precis, insista Minerva. Ați folosit, legat de casă, cuvîntul diabolic.

Mioara Săvescu își duse degetele la frunte. Încă încerca să se stăpînească, dar nu mai izbutea la fel de bine. Se ridică, făcînd pași inutili prin cameră. Se duse la fereastră, apoi la cămin, traversă livingul. Se mișca grațios, iar pe Minerva o izbi poziția firească a mîinilor. În general, oamenii nu știu ce să facă cu ele, dacă nu duc o servietă

sau o poșetă. Le țin fie în buzunare, fie cruciș pe piept, fie agățate din degetul gros în răscroiala vestei. Cei mai timizi recurg imediat la țigară.

Mioara Săvescu se așeză. De astă dată pe alt fotoliu, mai departe de Minerva.

— Aș vrea să luați lucrurile așa cum vi le spun. Aș prefera, chiar sub beneficiu de inventar...

Minerva o asigură, dînd de cîteva ori din cap.

— Trebuie să vă spun... Mioara își umezi buzele : Da... am dormit cîteva nopți aici și am trăit acut senzația unei prezențe străine în casă. Cineva care nu s-a lăsat văzut niciodată, dar care există.

„În birou n-o să găsească nimic, parie cu el însuși Cristescu, urmărindu-l pe Macri care scotocea sertarele mesei de lucru. Cînd ai de camuflat, că-i vorba de un safe, un sertar, o casetă-tainiță sau indiferent ce prevăzut cu o broască, nu lași cheile să spînzure la îndemîna oricui..."

Maldărul de lucruri scoase din birou căpăta proporții : acte personale, dosare cu lucrări de specialitate, corespondența sortată pe ani, și banderolată, tăieturi din ziare prezentînd cine știe ce interes pentru Candian, obiecte de papetărie, unele dispărute din comerț datorită uzurii morale sau cu care maiorul nu mai avusese de-a face din școala primară : coli întregi de sugativă și etichete, condeie și peniță, ceară roșie pentru sigilat, ca niște batoane de ruj, cretă forestieră albastră, o călimară...

Dobrescu începuse biblioteca :

— Sînt peste trei mii de volume, observă zîmbind arhitectul. Cristescu îi întoarse zîmbetul :

— Ghinionul putea fi și mai mare...

Cercetă din ochi, raft cu raft, pereții înveșmîntați cu cărți. Ceva, ceva îl deranja... Parcă rupt de ansamblu. Un amănunt care-i scăpa, nu putea pune degetul pe el, dar care exista...

„Prezența străină în casa... O fi una și aceeași persoană cu agresorul inginerului Voicu Dumitriu ?".

O clipă revăzu chipul desfigurat de indignare al lui Ciocolată : „Tovarăși ! Banditii au vrut să mă lichideze, folosind spray-uri imperialiste ! Încă simt mirosul de cianură !...".

Pe buzele Minervei adie un zîmbet fugar.

„Speriat rău, băiatul, și pe bună dreptate, dar și pe bună dreptate, dar și țăcănit !...".

— Cînd s-a întîmplat ?

Mioara Săvescu răspunse prompt :

— Prima oară, acum un an și jumătate, cînd era Liana bolnavă. Făcuse o viroză urîtă, și Dinu nu voia s-o lase nici o clipă singură. A doua oară, acum, în primăvară. De astă dată, se îmbolnăvise Codruț, iar ginerele meu se afla la un Congres la Cluj.

— Relatați-mi, vă rog, incidentele.

Umerii Mioarei Săvescu se strînseră, și Minerva avu impresia că-i vede pielea încrețindu-se.

— De fiecare dată s-a întîmplat aproape la fel. Dormeam în odaia băiețelului și, în plină noapte, m-am trezit brusc știind că e cineva acolo, că mă privește... Doi ochi străluceau în întuneric. Am înțepenit !

„Îmi închipui !", gîndi Minerva care o urmărea încordată. Se dădea în vînt după poveștile de groază.

— ... Am închis ochii și am țipat. După cîteva clipe, a apărut Dinu. Băiețelul se trezise și începuse să plîngă...

Oftă. Minerva se interesă :

— Ce-a spus doctorul Candian ?

— Se supărase și..., mă rog, uneori poate fi cam dur. A observat că am imaginație și că ar trebui să mănînc seara mai puțin.

— Și soțul dumneavoastră ?

— Cu alt ton și alte cuvinte, a avut aceeași reacție. Un coșmar. Vreun fenomen optic... În primăvară, istoria s-a repetat, dar cu adaus de recuzită. Cînd m-am trezit am auzit clar o respirație greoaie. M-am ridicat în capul oaselor. „Cine-i ?, am întrebat. „Cine-i ?". Mi-a răspuns un chicotit lugubru. Au urmat pași precipitați și mi-am pierdut cunoștința.

În lipsa Minervei care telefonase la minister :

„Percheziția mai durează, dacă intervine ceva, știți unde mă găsiți...".

„Nu vrei totuși să-ți mai trimit niște oameni ?".

„Mulțumesc, deocamdată nu este cazul. Ce se aude cu mumia din imobilul maur ?".

„Nici o reacție".

„Hm, probabil avem de-a face cu o cămilă", colonelul îl primi personal pe doctorul Manoliu.

Ca toți oamenii foarte sănătoși, Ionaș avea o groază de spital — se ruga unor puteri necunoscute să moară subit (infarct sau accident), fără a avea vreodată de-a face cu acest gen de așezăminte — iar medicii îi inspirau un sentiment de respect, dar mai ales spaimă. Discuțiile despre boli, inerente după o anumită vîrstă, îl exasperau, nu înțelegea voluptatea unora, în special femei de a comenta cu lux de amănunte fazele unei boli incurabile a cărei victimă era Popescu sau Ionescu și, vis-à-vis de un medic, pîndea cu inimă purice genul de diagnostice fulger : „Nu-mi place culoarea dumitale. Să-ți faci analize hepatice...".

Din fericire, Gogu Manoliu, aflat în biroul colonelului și nu întîlnindu-l într-o vizită, se abținu să-și formuleze concluzia trasă din primele secunde ale întrevederii : „rinichii gem, inima obosită".

— Nu știu dacă sînteți informat..., începu Manoliu. Maiorul Tutovan mi-a solicitat o listă cu numele celor care frecventează casa doctorului Candian.

Scoase o hîrtie împăturită din buzunarul de la piept și o puse pe birou.

— Da, spuse Ionaș, știu despre ce este vorba. Cum se simte doctorul Candian ?

— Încă nu se poate face afirmații categorice. De vreo două zile înregistrează scurte sclipiri de luciditate, dar cea mai mare parte a timpului o petrece în stare de inconștiență.

Colonelul parcurse lista unde figurau șase nume. Cu unele din ele și cu personajele respective era familiarizat din rapoartele Minervei.

— Constat că ați exclus familia.

Manoliu îl privi o clipă deconcentrat :

— A ! Vă referiți la părinții doamnei Liana Candian, căci, din cîte știu eu, nu există alte neamuri apropiate. S-ar putea să pară curios, dar deși prieten cu Dinu din facultate și, de cel puțin trei ori pe săptămînă îl vizitez, nu i-am întîlnit socrii decît o singură dată. Nu poate fi vorba deci de „frecvență".

— Observ, spuse colonelul continuînd să examineze lista, două nume identice : Marta Bădescu şi Bebe Bădescu. Sînt rude ?

Manoliu păru surprins de remarcă şi începu să rîdă :

— Nu m-am gîndit niciodată la asta. O simplă coincidenţă, desigur.

„De verificat, totuşi", îşi notă Ionaş în minte. Împături hîrtia tacticos şi o puse în dosar. Îşi ridică privirea, zîmbind :

— Apelez la sinceritatea dumneavoastră ! Referindune la persoanele enumerate, despre care dintre ele aveţi părerea cea mai... puţin favorabilă, să zicem ?

— În formulare clasică întrebarea ar suna astfel : pe cine suspectez ? Să suspectez de ce anume ? Ridică din umeri : S-a furat o statuie...

— E şi aceasta o infracţiune în sine, indiferent de existenţa altor dedesubturi. Eu însă nu v-am solicitat opinia la modul general. Chiar în lipsa unor dovezi concrete, oamenii se intuiesc unii pe alţii. Cînd se cunosc de ani de zile, impresiile se confirmă sau se infirmă, au şansa să devină certitudini. Calendarul se înşeală arar în această privinţă.

Manoliu se foi nelaîndemînă pe scaun :

— Probabil aveţi dreptate, dar cred că ignoraţi doi factori : subiectivismul şi elementul surpriză pe care nu o dată ni-l oferă semenii noştri.

Ionaş rise cu amabilitate :

— Îmi asum riscul unei eventuale erori. Vreau deci părerea dumneavoastră personală asupra acestor oameni. Nu vă angajaţi cu nimic şi nu trebuie să subliniez că nimeni şi niciodată n-a avut de suferit necazuri pentru că X nu are o impresie formidabilă despre un individ în cauză.

Doctorul Manoliu îşi simţi fruntea năpădită de sudoare :

— Mi-este foarte greu să mă pronunţ... Mai ales în această situaţie cînd propriile mele sentimente sînt angajate... Bineînţeles că o văd mai puţin bună pe Emilia Oprea sau pe Liana Candian decît pe Mara Varlam, femeia pe care o iubesc şi o consider desăvîrşită, incapabilă de cea mai mică inexactitate. Şi, iarăşi, s-ar putea să folosesc prea mult tuş negru, vă daţi seama cît de greu, de penibil mi-e să vă ofer aceste amănunte — descriindu-l pe Bebe Bădescu, bărbatul care monopolizează inima Marei Varlam. N-aş fi om, aş fi — ca să rămînem în temă — statuie. Pot să-mi cenzurez reacţiile, dar nu şi sentimentele.

Colonelul Ionaş dădu din cap :

— Vă înţeleg perfect şi vă mulţumesc pentru sinceritate.

După plecarea lui Manoliu, colonelul reluă lista. O citi din nou şi rămase pe gînduri.

* * *

De două zile, Marta Bădescu nu părăsise patul. Se simţea cuprinsă de o sfîrşeală care se accentua pe măsură ce treceau orele şi era prima oară în viaţă cînd făcea cunoştinţă cu inapetenţa. Avusese totdeauna o insaţiabilă poftă de mîncare, strunită doar cu eroice eforturi de voinţă — o îngrozea perspectiva unei siluete îngreunate, ieşită din tiparele decenţei, cu burleuri stigmatizate de bridele sutienului şi la pîntece — şi nu i se întîmplase niciodată să nu-i lăcrămeze gura dinaintea unei mîncări rîvnite. Apetitul n-o părăsise nici cînd murise bietul Bădescu, pe care-l iubise din toată inima. Se jena sincer, şi în sinea ei se acuza de cruntă nesimţire, dar foamea, ignorînd canoanele de convieţuire, continuase s-o devoreze. Asediată de remuşcări, mînca pe ascuns, avînd impresia că fură din propriul ei frigider.

„Probabil mi-a venit sorocul, gîndea stînd ceasuri întregi nemişcată în pat, probabil că sănătatea pe care mi-o închipuiam nealterată, a fost doar aparentă. Eşafodaj din cărţi de joc, cu rezistenţa fulgilor de păpădie. Nu era nevoie de un şoc ! De ajuns o adiere pentru ca totul să se prăbuşească...".

— Eşti acasă ?

Bătrîna se crispă şi nu răspunse. Durerea şi sila îi sugrumau cuvintele. În zilele acestea îşi amintise mereu de o carte scrisă de o americancă. Îi reţinuse doar prenumele, Helen-Grace, căci trecuseră treizeci sau patru-

zeci de ani de cînd o citise, „Carne din carnea mea". Romanul — cel puțin așa i se păruse atunci — fusese scris cu multă sensibilitate și o portretistică memorabilă, dar ceea ce colora cu un patetic special acele pagini era sinceritatea emoționantă. Tema, nu foarte nouă — dragostea de mamă nu cunoaște limite, n-o pot ucide nici cele mai hidoase mostre de ticăloșie, ale propriului copil — în „transcripția" dramatică a scriitoarei (parcă o chema Carlisle) devenea convingătoare...

„Dacă aș reciti-o astăzi...".

— Ești acasă ?

Bebe deschisese ușa și își băgase capul, scotocind din ochi încăperea.

— De ce nu răspunzi ?

Vocea bătrînei răsuna aspră și răgușită :

— Ce vrei ?

Bădescu rămase o clipă mut, descumpănit de ton. Își reveni instantaneu și se interesă ironic și nazal :

— Ești prost dispusă, doamnă ? Cînd încearcă asemenea stări, oamenii civilizați pun anunț la ușă.

Marta Bădescu se săltă anevoios într-un cot. Își simți tîmplele zvîcnind. Șuieră :

— Imbecilule ! Rămă imbecilă !

— Ce ? !

Nu se simțise în viața lui atît de uluit, era prima oară cînd o auzea pe maică-sa folosind termeni drastici, indiferent de împrejurări sau persoana la care s-ar fi referit. Și, tot pentru prima oară de cînd se știa, se simți perplex, luat prin surprindere. Nu recunoscuse pînă atunci sau nu le trăise ca atare, atacuri neașteptate.

— Nenorocitule ! Am știut totdeauna că ești un om de nimic, o lichea fără clasă, fanfaron și incapabil. A știut-o și taică-tău, poate înaintea mea, dar nici unul nu ne-am închipuit că am zămislit un borfaș, o secătură... Mi-e silă !

Bătrîna gîfîia, cuvintele scuipate abia se deslușeau. Bebe, încă nesigur, dar oricum mai redresat, încerca să-și reia morga obișnuită :

— Nu mă obliga să-mi exprim eu părerea... Ca să mă pronunț blînd, ai nevoie de bonă și tutelă. Adăugă măreț : Adio, doamnă !

Dădu să închidă ușa. Bătrîna sări din pat cu o vigoare neașteptată.

— Înainte de a pleca, de a pleca definitiv din această casă, ai să mă asculți.

— Nu mă interesează elucubrațiile unei sclerozate.

— Elucubrații ? Elucrubație este capul statuii dispărute din parcul Conțescu ? Nefericitule ! Ți-ai închipuit că-i de ajuns să schimbi yala de la boxă ? Cu cine te-ai înhăitat ? Pe cine șantajezi ?

— Același diagnostic : Scleroză !

Bătrîna urlă :

— Te-am auzit vorbind la telefon, nemernicule !

— Aha ! Spionaj pe gaura cheii ca slugile. Nu degeaba te-ai angajat să ștergi plodul Candienilor. Marile vocații țîșnesc totdeauna. Mai ai ceva să-mi spui ?

— Un singur lucru ! Regret că nu am tăria, forța sufletească să debarasez orașul, societatea, oamenii de o canalie.

Bădescu rînji :

— Mai ai timp să mă torni.

— Sînt prea slabă, șopti bătrîna fără să-l mai asculte. Sau poate la fel de ticăloasă ca și tine. Oricum, prea bătrînă... Nu mai contează. Du-te ! Să nu te mai văd niciodată.

* * *

Pentru diversele circumstanțe de relief ale viții, delicate, cheie sau primejdioase, dar oricum, ieșind din diurn și putînd lua caracter decisiv, Grig avea rețete pe care le considera infailibile, „atîta timp cît nu s-a născocit altceva".

„Siguranță și tupeu inteligent", era pavilionul sub care se decisese să opereze acum.

Trecu fără probleme de poarta spitalului, azvîrlind din mers „la profesorul Tulea", luă de la garderobă un halat alb pe care-l puse pe umeri și urcă dezinvolt și hotărît treptele pînă la primul etaj. Toate informațiile în legătură cu spitalizarea doctorului Candian le obținuse simplu, prin telefon. În drum spre camera de reanimare, întîlni mai multe surori, după aspect, greutatea

pașilor, și felul în care era salutat probabil și un medic. Nimeni nu-i acordă nici un fel de atenție. În anticamera salonului de reanimare, o asistentă uscățivă, cu o bonetă apretată hîrtie pe părul proaspăt coafat, studia concentrată un dosar medical. Era de vîrstă mijlocie, conștientă de importanța ei, și cu acel ceva, greu de definit, dar care, de la prima vedere, înainte măcar de a deschide gura, te avertizează că femeia este celibatară. O simțeai însă competentă și inspira încredere. Un om pe care medicii se bizuiau, desigur, fără rezerve :

— Dumneavoastră ?

Grig abordă cel mai umil-încîntător surîs din garderoba sa de farmece :

— Sărut-mîinile. Vă rog să mă iertați...

— Despre ce este vorba ?

— Sînt fratele doctorului Candian...

Femeia i-o reteză :

— Tovarășul profesor a interzis orice fel de vizită. Bolnavul nu poate primi pe nimeni.

— Știu, știu...

— Atunci, vă rog să nu insistați.

— Ascultați-mă doar un minut. Astă seară, plec pentru o lună în Grecia. Glasul i se frînse sub povara situației, a lacrimilor abia stăpînite : Nu știu ce se poate întîmpla pînă mă întorc. Îngăduiți-mi doar să-l văd. Să-mi iau rămas bun...

Asistenta șovăi cîteva clipe. I se făcu milă de bărbatul acesta superb — toți frumoși în familie, probabil ; și doctorul, chiar ferfenițit, rămase chipeș — iar, dată fiind starea pacientului, te puteai într-adevăr aștepta la orice. Se uită la ceas. Pînă la contravizită mai erau trei sferturi de oră.

— Intrați, dar vă rog nu încercați să-l tulburați nici măcar cu un cuvînt.

Grig îi luă mîna și i-o sărută. Femeia avu impresia că emoționantă, curata recunoștință de pe chipul lui Grig fusese zugrăvită de însuși penelul lui Rafael. Se întoarse la filele dosarului suspinînd mulțumită :

„Am făcut o faptă bună".

Inginerul Voicu Dumitriu era ferm hotărît să limpezească lucrurile. Avea o părere foarte bună despre propria lui persoană, încredințat fiind că este unul din fericiții apți, dotați pentru orice profesie, capabil să facă față oricărei situații. Reflectînd uneori la fantasticul său potențial neexploatat, regretă că media de viață a individului nu-i de circa trei-patru ori mai mare... „În șaptezeci de ani nu te poți realiza pe toate coordonatele de care dispui. Pur și simplu n-ai timpul material". Simțea sincer că în el moare un mare poet, un neînfricat explorator, un geniu al matematicii ; un Elvis Prisley, un amiral Nelson, un profet cel puțin de talia lui Mahomed care i se părea că ocupă un loc modest în clasamentul breslei.

În funcție de circumstanțe, Ciocolată simțea pulsurile necesare. De pildă, acum, impulsuri detective îi bîntuiau zilele și nopțile. Va lămuri misterul statuie-Candian (asociație făcută spontan, din prima clipă) și i se păru că cea mai sigură cale ar constitui-o o discuție cinstită, bărbătească purtată cu Dinu.

Frămîntată de nerăbdare și, în timp ce parcurse drumul cu taxiul, se întreba cum de anchetatorilor nu le-a trecut prin minte o idee atît de simplă. Se pierdu apoi într-o serie de reflecții stil urbanistic de genul : „Omul civilizat și-a complicat existența, a uitat adevăruri elementare. Drumul cel mai scurt între două puncte este cel drept..."

O bancnotă de douăzeci și cinci de lei îi deschise poarta spitalului. Păși sigur, gîndindu-se că ar fi fost bine să ia cîteva flori pentru Dinu. „Rîndul viitor, își zise, n-am să uit". Îl izbi apoi pustietatea coridoarelor. Întîlni un singur bărbat cu un halat pus neglijent peste hainele de-o rafinată eleganță.

„Ce bine e animalul ! califică instinctiv. Are cel puțin zece-cinșpe ani mai mult ca mine și uite-l cum arată. În realitate, știa cu succes la dame nu fac bicepși la creier și asta conservă..."

Apoi îl uită.

În anticamera salonului de reanimare, asistenta, în picioare, aranja niște hîrtii în fișet. Aruncă o privire întrebătoare spre bărbatul oacheș, cu expresie agitată. De fapt, aerul de neliniște, de permanență „priză", de parcă

în fiecare clipă se afla în așteptarea unui eveniment ce-i alimenta nerăbdarea, era caracteristic pentru Ciocolată. Cunoscuții obișnuiți, nu se mai interesau de mult ce îl frămîntă, neavizații, însă, îi prizau anxietatea ca atare.

— La doctorul Candian, formulă scurt Ciocolată.

Femeia replică ferm și la fel de succint :

— Exclus ! Interzisă orice vizită.

— Sînt o rudă...

— Îmi pare rău, doctorul Candian este obosit. A fost fratele lui și, pentru o singură zi, e de-ajuns.

Ciocolată simți cum i se zbîrlește părul de uimire. În viața lui nu-l auzise pe Dinu pomenind de neamuri și, în diverse ocazii, îl auzise spunînd că fusese copil unic.

— Fratele ? Care frate ?

— A plecat chiar acum două minute. Iertați-mă, tovarășe, adăugă înfundîndu-și ostentativ nasul în hîrtii, sînt ocupată.

Ciocolată, străfulgerat de o idee, îi prinse brațul :

— Un bărbat bine, cu un halat alb pe umeri, nu-i așa ?

— Toată lumea poartă aici halat alb pe umeri.

— Două minute, ziceți ?

— Poate nici atît. Bună ziua !

Ciocolată țîșni pe ușă fără să-și ia rămas bun. Alergă iepurește de-a lungul coridoarelor, coborînd scările aproape zburînd, și-l ajunse pe Grig chiar cînd acesta trecea pe lîngă portar, salutîndu-l cu un deget la tîmplă.

Ciocolată îl apostrofă gîfîind :

— Alo, domnu' !

Grig, cu cheile de la mașină în mînă, se întoarse surprins.

— Cu mine vorbiți ?

— Cu dumneavoastră.

— Ce doriți ?

Emoționat, Ciocolată își formulă gîndul cu primele cuvinte venite în minte.

— V-ați dat drept fratele lui Candian... Ați mințit... De ce ?

Grig îl măsură scurt : „Un zăpăcit, tipul de încurcă lume". Încercă să cîștige timp. O pereche venea dinspre capătul străzii.

— Aș prefera să discutăm în altă parte.

O luă hotărît înainte. Ciocolată, peste măsură de agitat îl urmă orbește. Îi mai despărțeau cîțiva metri de Lancia roșie. Grig cercetă rapid locul. Nimeni. Se întoarse fulgerător. Inginerul văzu pumnul, dar nu mai avut timp să reacționeze. Îl primi în plin, în bărbie, și se prăbuși.

— „Un upercut de toată frumusețea !", aprecie Grig și apăsă pe accelerator.

* * *

— Presupun, zise Minerva, că ați avut o reacție asemănătoare. Ați strigat, s-a sculat din nou toată casa...

Mioara Săvescu clătină din cap :

— Nu. Și nu pentru că nervii mei ar fi devenit mai buni între timp. Ci pentru că n-am apucat. Am leșinat înainte de a emite cel mai mic sunet. Mi-am revenit în zori. Lumina, orele dimineții, m-am convins de mult, au un efect tranchilizant. Coșmarul e un voievod al întunericului, cu maxim de potențial — demonstrat științific, cel puțin așa am citit — între două și trei noaptea.

— Cînd încep să scîrțîie mobilele, zîmbi Minerva. Se pare că așa e. V-ați gîndit că ați visat ?

— Exclus ! Desigur, nu-s de oțel, dar am nervi sănătoși. Voiam să spun că-mi redobîndisem în suficientă măsură calmul pentru a aștepta ca ginerele meu să plece la spital. Nu doream să mai discut cu el.

— De ce ?

— Rămăsesem ofensată după primul incident și, în afară de asta, am avut întotdeauna impresia că Dinu are ceva de ascuns.

— Fiți, vă rog, mai precisă.

— Nu vă pot oferi amănunte. O simplă impresie. Chestiune de atmosferă, de climat sufletesc, de aerul care-l emană uneori. Voiam însă să discut cu fiică-mea.

Mă privea ironică :

„Serios, mamă, trebuie totuși să te vadă cineva. Uite, îmi spune Dinu, că profesorul Baciu, ăsta care a venit acum de la Cluj, e o somitate".

„Eu nu-s nebună, Liana..."

„Dar nimeni n-a afirmat așa ceva. De la o anumită vîrstă însă femeia suferă unele tulburări nervoase..."

„Nu este cazul. Uite care-i situația. Eu, oricum plec în următoarele cinci minute. Dacă vrei, iau copilul la noi, dar aici nu mai petrec, pentru nimic în lume, o singură noapte. Sînt îngrijorată însă pentru tine. Nu voi mai avea o clipă de liniște, știind că în casa asta se plimbă un străin. Care-i personajul ? Ce vrea ? Cum, pe unde intră ? E un nebun ? E un răufăcător ?"

„Faci ce vrei. Eu însă rămîn la ideea mea. Consultă-te și cu tata..."

— Am plecat, dar eram convinsă că incidentul nu-i închis.

Minerva o privi atentă :

— Cum ați calificat atitudinea fiicei dumneavoastră ? Oricît sînge rece ai avea, nu poți trece complet nepăsător pe lîngă o asemenea poveste. Un firicel de neliniște, cît de firav, și tot încolțește.

Mioara Săvescu își plimbă privirea catifelată în lungul zidurilor, apoi o ancoră în obrazul colțuros al Minervei.

— Ați pus punctul pe i. Am plecat de la ei cu certitudinea că Liana e informată de aceste vizite nocturne. Că, dintr-un motiv sau altul le acceptă. Că și ea ascunde ceva. Același ceva pe care-l ascunde și Dinu.

„Hai s-o iau metodic", își zise maiorul Cristescu încercînd să definească sentimentul de amănunt care contravine întregului, care iese din normalul impus de armonie, de logica interiorului.

Dobrescu și Macri continuau să scotocească biblioteca, în vreme ce arhitestul Săvescu, după o scurtă conversație strict convențională, se adîncise în lectura unei reviste. Din cînd în cînd își ridica privirea luînd act cu indiferență de diversele operații efectuate de cei doi.

„Cum se aranjează în mod normal o bibliotecă ? Considerentele, își explica sieși maiorul cu răbdare de dascăl, țin de spațiu și de calitatea proprietarului : profesie și bun gust ! Candian n-a fost încorsetat de spațiu, gust are. Gust fin, de intelectual. Unul ca el n-o să-și dispună

niciodată cărțile ținînd seama de înălțime și culoare, și punînd o carte de bucate alături de Kant, numai pentru că măsoară amîndouă patruzeci de centimetri și au coperte albastre. Trecem la meserie... E medic, Firesc, deci, că o mare parte din volume să fie tratate de specialitate. Și e tot atît de firesc ca acestea să fie cele mai uzate. De altfel, deși se susține că ar constitui pătura cea mai distinsă dintre școliți, medicii consumă foarte puțină beletristică, citesc cel mai mult literatura de informare, strict documentară, adesea reviste, almanahuri. N-au timp. Ca și avocații... Divagații, Cristescule ! La obiect ! Apropo de uzură, tomurile de medicină ocupă locul întîi. Deci, ele sînt cele mai frecvent folosite și, logic, vor fi așezate cît mai la îndemînă. Vorba aceea, de-ajuns să întinzi brațul..."

Pocni din wegete, încîntat : „Asta era, băiețaș !" În biblioteca doctorului Candian, volumele cele mai „obosite" — fără să fie ferfenițite, dar cu luciul pielii ori al cartonului alterat — se aflau pe penultimul raft, sub tavan. Ca să ajungi la ele, trebuia să folosești un taburet.

Sub privirea mirată a lui Săvescu se cățără pe un scaun. Scoase cărțile suspecte și rămase nedumerit. Fundul de lemn al bibliotecii era intact. Arhitectul Săvescu, în spatele lui, rîse încetișor. Un rîs spontan, lipsit de răutate. Omul se amuza și atît.

— Vă așteptați probabil să dați de o taină ?

— Nu vă înșelați, recunoscu maiorul. Și totuși e ciudat... Băieți, dați-mi o lanternă.

I-o întinse Macri. Maiorul începu să plimbe fascicolul de lumină pe peretele de lemn și pe porțiunea de raft descoperit, pipăind cu cealaltă mînă fiecare milimetru al suprafețelor respective. Se opri brusc. Unghia i se împiedicase într-o mică asperitate, de mărimea unei gămălii de ac. Încercă s-o deplaseze, fără rezultat, apoi apăsă ca pe un buton. Felia de lemn a bibliotecii începu să se deplaseze încet, spre dreapta, și lui Cristescu îi veniră în minte penarele de pe vremea cînd era școlar. Apoi rămase uluit. Se afla în fața unui ecran de circa

douăzeci de centimetri pe zece. După toate aparențele, ecranul unui monitor de urmărire. „A dracului să fiu dacă pricep ceva".

* * *

Mara Varlam, cu capul ușor și cu părul strîns în vîrful capului, consultă vizorul înainte de a deschide.

— Tu erai, Emilia... ?

— O surpriză, nu ?

— Incontestabil. Din păcate, sînt de mai multe feluri.

O privea cu o repulsie abia stăpînită. Emilia, sub fondul de ten al insolenței, era încordată, palidă, forțat dezinvoltă. De altfel, întreaga ținută îi trăda tulburarea : părul pieptănat neglijent (nu neglijență plină de chic ținînd de pieptănul, peria și phoenul marilor coafori, ci a mîinilor nervoase care abia nimereau agrafele), machiajul neîngrijit (dermatograful tremurase pictînd o sprînceană cu cîțiva milimetri mai sus decît cealaltă), fusta și bluza se simțeau puse la nimereală.

— Nu înțeleg ce cauți la mine ?

Ultimele zile o marcaseră și pe Mara, și cel mai superficial ochi putea sesiza schimbările operate asupra ei de lacrimile și tortura nopților nedormite. Chiar de dimineață, femeia care-i aducea joia brînză și smîntînă, negustorească pînă în nodul testamentului, lacomă și zgîrcită, cu o inimă în formă de cîntar, iar întreaga ei filozofie de viață încăpînd într-un portofel, constatase cu indiferență : „Da ce-ai pățit cucoană ? Arăți de parcă te-ar fi lepădat ibovnicul la cel colț de uliță..."

Avea o paloare vînătă, iar colecistul zgîndărît de necazuri inundase galben albul ochilor întunecați.

— Cum de ai îndrăznit să suni la această ușă ?

Emilia, mai înaltă cu un cap, o privi disprețuitoare :

— Nu-mi amintesc să ne fi certat și nici să-mi fi interzis accesul la sonerie. Te știam civilizată, Mara. Mă dezamăgești.

— Tu pe mine, nu ! Am știut de la început cu cine am de-a face.

Emilia o întrebă sfidătoare :

— Cu cine ?

— Cu o desfrînată de cea mai abjectă calitate.

Emilia păli sub insultă. Ar fi strivit-o pe muierușca asta moralistă, mică și fragilă cît s-o mototolești într-o batistă. De-ajuns să-i dai o palmă zdravănă, ca s-o lipești de zid. Nu simțise însă niciodată o poftă atît de răscolitoare, de irezistibilă de a distruge pe cineva, de a-l face să muște țărîna. O agasase dintotdeauna aerul ei virginal, didacticismul, ifosele, întreaga ei ființă trîmbițînd precepte de virtuoasă morală. Îi reproșase ireproșabilul.

„Trebuie să mă abțin. Numai de-aș putea să mă stăpînesc..."

Cu jumătate de ceas înainte, Bebe dăduse din nou buzna la ea acasă, agitat, speriat, fără morgă.

„Mili... (Mili, ca în vremurile lor bune.) Mili, trebuie să acționăm. Du-te imediat la Mara..."

„Ce dracu să caut la Mara ? Te-ai îmbătat ?"

„Cere-i cheile de la Trabant. Avem nevoie de mașina ei".

„Ce s-a întîmplat, pentru numele lui Dumnezeu ? !"

Îi transmisese întreaga lui neliniște, ea însăși fiind extrem de îngrijorată. De aproape două zile, Grig nu-i dăduse nici un semn de viață. Pîndea telefonul cu inima înnodată de grijă, îl verifica la fiecare sfert de ceas, dacă nu s-a defectat cumva.

„Sîntem prinși în clește. Bustul statuii e la mine, în boxă. Trebuie să scăpăm cît mai repede de el. Corpul delict, înțelegi... ?"

Vorbea frînt, de emoție sughița frazele, înghițea silabele.

„Vreau să mă sfătuiesc cu Grig... Nu știu unde să dau de el..."

„Dă-l în măsa ! Asta ne abandonează, ne-a abandonat... Nu însemnăm nimic pentru el. Dacă ne debarasăm de statuie, nu mai există probe împotriva noastră..."

— În fond, ce-mi reproșezi ?

Încerca să cîrstige timp. „N-o să-mi dea cheile. Trebuie să găsesc un truc, dar, pînă atunci, important e să accepte un dialog, oricare ar fi el, să vorbească, să nu mă dea imediat afară..."

Mara se simțea sugrumată de furie :

— Ce-ți reproșez ? Nici măcar mica ta existență. Îți aparține, te privește ! N-ai voie însă să-i tîrăști, să-i tragi de mînă și pe alții !

— Nu știu la ce te referi, dar mi-am închipuit că Bebe e destul de mare pentru a se conduce singur.

„...Și, îndeajuns de copilăros, imbecil, pentru a cădea în orice cursă unde, dincolo de zăbrele, bucățica de cașcaval pare de aur".

— Exagerezi și-mi pare rău.

— Mie mi-e silă. De ce ai venit ?

Emilia avu un moment de ezitare. Se clătină pe picioare nesigure, dădu din mîini căutînd reazem și se prăbuși pe marginea canapelei. Gîfîia, părea că nu poate să respire.

Mara — era de notorietate printre amici că Emilia-i cardiacă — se muie speriată.

— Ce ai ?

— Mi-e... mi-e... puțin rău..., spuse Emilia pe tonul omului care-și minimalizează suferința, vrînd să menajeze dispoziția celorlalți.

— Ce să-ți dau ? întrebă Mara impresionată.

Își făcea reproșuri. „E vina mea. Am fost prea dură. Trebuia să evit discuția, să evit cuvintele grave..."

Emilia abia putea vorbi :

— Un rudotel și puțină apă... Caldă...

Mara dispăru în bucătărie. Pe televizor se afla poșeta Marei. Emilia se ridică și traversă odaia din doi pași. Deschise geanta. Cheile luceau în buzunarul interior.

Mara se întoarse în mai puțin de două minute. Îi întinse pastila cu o mînă fremurîndă. Emilia, anevoie ridicată într-un cot, făcea eforturi s-o înghită, ca și cum pilula ar fi refuzat să-i alunece pe gît. Dinții îi clănțăneau pe buza de sticlă a paharului. Mara o ajută să bea, sprijinindu-i delicat capul.

* * *

Pe plicul alb obișnuit — șapte lei sută — scrisul Melaniei Lupu cu litere elegante, cu bucle lungi, grațioase și majuscule întregi, așa cum se administra caligrafia în clasele primare de acum șaizeci de ani, avea un efect ciudat. Inversînd situațiile, impresia era echivalentă cu cea pe care ar fi făcut-o un text bătut la mașină, pe papirusurile strămoșilor.

Bătrîna citi încă o dată adresa : Domnului maior Cristescu, Ministerul de Interne, pe unde trece tramvaiul...

Se mai uită o dată în oglindă și își trecu pieptănul prin buclele de la ceafă.

— Ți, ți, ți ! făcu nemulțumită. Data viitoare, te rog să fii mai atentă. Ai scăpat prea mult eau d'argent, iar acum semeni cu un pelican... Nu fi absurdă, draga mea. Nu pelicanii sînt albaștri, ci cerneala...

De la Mirciulică își luă rămas bun lipsit de patetism. Toropit de arșiță, motanul dormea și apoi „despărțirile prea tandre, știi bine, dragă Melania, te doboară, iar tu trebuie să dispui acum de toate puterile tale..."

Aruncă plicul la prima cutie poștală. În minte îi stăruia ultima frază din scrisoare, de care se simțea extrem de mulțumită :

„În caz că, dată fiind primejdia ce am de întîmpinat, această scrisoare va constitui un rămas bun, vă rog, domnule maior, să rămîneți încredințat de sinceritatea sentimentelor mele. Chiar dacă între noi au avut loc unele neînțelegeri, afecțiunea mea pentru dumneavoastră a rămas mereu intactă. Nu mă grăbesc la întîlnirea cu colonelul Lupu, dar dacă ea totuși este programată, vă amintesc că totdeauna am iubit crizantemele și liliacul. Mi-ar face plăcere să le știu din cînd în cînd veghind la ultimul meu domiciliu. Vă spun, deci, la revedere, dar nu pe curînd..."

Cînd deschise portița de fier forjat de la imobilul maur, Melania avu grijă să intre cu dreptul și, ca o asigurare în plus, își făcu o cruce clandestină cu limba. Apăsă lung pe butonul soneriei. Glasul țîșni instantaneu în interfon :

— Te-am văzut ! Știu cine ești ! Intră.

Bătrîna împinse ușa stupefiată.

„N-aș fi zis, draga mea, că ai atîtea cunoștințe în București. Probabil că ești o celebritate, dar, din pricina modestiei tale, n-ai băgat de seamă".

— Melania și statuia din parc

Traversă vestibulul și pătrunse în holul-sufragerie. O întîmpină același întuneric, același praf, aceeași atmosferă de mormînt mobilat cu amintiri care nu mai aparțin nimănui.

Înaintă cîțiva pași, exclamă tonică :

— Bună ziua !

Din spate, îi răspunse un rîs sardonic. Melania Lupu, cu pielea încrețită de spaimă, se răsuci încet. Dinții, nu desluși nimic. Apoi, în bezna ce stăruia în fundul holului, de lîngă un tabernacol, se desprinse un schelet. Cuprinsă de groază, Melania încremeni.

CAPITOLUL XV

Bădescu o aștepta înfrigurat lîngă Trabantul Marei.

— Credeam că nu mai vii !

— N-am întîrziat mai mult de un sfert de oră, gîfîi Emilia. Uite-le !

Îi întinse cheile. Mîna îi transpirase de emoție și Bebe simți metalul umed. Azvîrli o privire rapidă spre balconul Marei și deschise portiera.

— Cum te-ai descurcat ?

Emilia își șterse cu palma transpirația de pe buza superioară.

— I le-am furat. Am simulat că mi-e rău. S-a dus să-mi aducă o pastilă și le-am luat din poșetă.

— Mda... făcu Bebe Bădescu, aplecîndu-se încordat peste volan.

Conducea excelent dar Centrul, din pricina traficului aglomerat și a arterelor blocate de construcția metroului, devenise pentru toți șoferii un coșmar.

— Chestia e să nu descopere prea curînd că i-au dispărut.

Emilia își mușcă buza inferioară :

— Nu-s singura persoană care intră în casa ei.

— N-o cunoști pe Mara. Este un om sociabil, dar, în același timp, își iubește singurătatea. Sînt săptămîni întregi cînd nu-i sună nimeni la ușă.

— Ei, și ? La urma urmelor, poate să-și închipuie că le-a pierdut.

Un rîs nervos strîmbă trăsăturile bărbatului :

— Am impresia că societatea frumosului cvincvagenar nu ți-a priit. Cheile de la apartament sînt pe același anou, așa cum se procedează în general. Dacă le pierdea, nu putea intra în casă. În fine, asta-i situația !

Emilia ridică nepăsătoare din umeri :

— Puțin îmi pasă ce gîndește aia.

— Nu știu dacă e tocmai inteligent. Mă rog cerului să nu se uite pe fereastră măcar o oră.

— De ce ?

— Hotărît, nu mai vrei să gîndești ! Dacă-i vine chef să admire natura, va constata că i-a dispărut rabla asta, nu-ți dai seama ?

— Da, făcu mașinal Emilia, probabil... Mă frămîntă mai mult altă problemă. De ce nu dă Grig nici un semn de viață ?

— Ți-e teamă pentru el sau pentru tine ?

— Pentru amîndoi.

— Draga mea, opină Bebe frînînd, nu există decît două posibilități : fie l-au săltat, fie se descurcă într-un fel sau altul singur. A abandonat varianta Emilia.

Femeia oftă, dar nu spuse nimic. Coborîră, și Bebe aruncă o privire în lungul străzii. Nu observă nimic special. În clădirea de peste drum, bătrîna Popovici își citea ca de obicei ziarul în balcon, pe trotuar doi puști se jucau cu mingea. Bebe apucă brațul Emiliei și o introduse în bloc.

— Ia-te după mine !

Coborîră vreo zece trepte și ajunseră la demisol. Bebe aprinse lumina și pătrunseră într-un coridor lung și îngust. Mirosea specific a șoareci, mucegai, urină de pisici, a umed și produsul toxic folosit la ultima deratizare.

Emilia privi cu silă în jur. Un gînd neașteptat o străfulgeră : „Ce naiba caut aici ?... Toate astea nu fac parte din viața mea... Parcă aș vedea un film..."

— Trezește-te ! exclamă iritat Bebe Bădescu.
— Ce vrei să fac ?
— Să mă ajuți ! Ține-mi sacul.
Bebe azvîrlea grăbit cioburile statuii. Muchiile ascuțite îi scrijeleau palmele, însîngerîndu-le.
— Faci prea mult zgomot, șopti Emilia.
— Nu ne aude nimeni.
— Ar fi trebuit să așteptăm să se întunece. Cum scoatem sacul fără să fim observați ?
— Fată dragă, rosti Bebe Bădescu, îndreptîndu-și o clipă spinarea, timpul ne e măsurat la minisecundă, dacă există așa ceva. Iar ipoteza că blocu-i supravegheat, nu mai are importanță că ne agață pe soare strălucitor sau sub clar de lună.
— Aveți perfectă dreptate, domnule Bădescu.
Glasul venise din spate. Emilia și Bebe se răsuciră, fulgerați, cu ochii dilatați de spaimă. Locotenentul Moraru, rezemat de zid, se uita zîmbind la mîna lui Bădescu. Pe degetul mic strălucea un inel, pe care se ghiceau încrustate inițiale. La capătul coridorului, o pisică mieună prelung, din motive necunoscute.

* * *

Doctorul Manoliu, îmbrăcat de oraș, șovăia în fața telefonului: Îi era dor de Mara și se simțea tentat s-o invite la o plimbare. „Ți-ar prinde bine un pic de aer curat, își formulă în minte eventualele fraze, și pe urmă ar fi păcat să nu prindem trandafirii la șosea. În cîteva zile, se scutură..."
Scrupule de delicatețe îl împiedicau să ridice receptorul. Mara traversa zile cumplite, trebuia s-o cunoști bine ca să-ți dai seama de dimensiunile reale ale suferinței ei și poate că ar fi considerat meschin din partea lui că se impune în asemenea clipe. Femeile au o logică și o fantezie a lor, cu totul particulară. Mara, de pildă, l-ar putea disprețui pentru că nu are discreția de a o ocoli în momente penibile, că e îndeajuns de grosolan pentru a asista — eventual cu satisfacție ! — la convulsiile ei de conștiință, la caznele unui suflet rănit.

„Iar ca prieten, ofită Manoliu, nu m-a acceptat niciodată. Știe că o iubesc și deci exclude din capul locului ideea de amiciție. Face parte dintre oamenii care nu concep, nu cred în camaraderie pură, sinceră camaraderie, fără nici un fel de intenții orizontale, dintre un bărbat și o femeie..."
Soneria de la intrare îl făcu să tresară în mod nejustificat. „Atenție, Gogule tată ! Ți-au luat-o razna nervii !..."
Se îndreptă plictisit spre ușă. Nu putea fi decît Dănilă, vecinul de la parter, venit la o partidă de table și să-și ia tensiunea.
„Îl expediez urgent, își zise. N-am chef să joc, nici să ascult suveniruri de acum o sută cincizeci de ani". Bătrînul după ce-și epuizase propria biografie, deschise un serial : „Viața vitejească a bunicului său, căpitanul Petre Dănilă, combatant la Plevna și Griviția..."
Deschise brusc ușa și rămase cu gura căscată. Ciocolată, cu privirea rătăcită și maxilarul moale, ca de cîrpă, aproape îi căzu în brațe.
— Ce-ai pățit ?
— Lasă-mă să intru. Abia am ajuns la tine...
Manoliu, alarmat, îl luă de braț și-l instală într-un fotoliu.
— Dă-mi ceva să beau și o chestie de cap. Simt că-mi trosnește...: Să fie tare ! Dinamită, să crap dracului, sau morfină !
De durere, abia articula cuvintele. Medicul sparse la repezeală două fiole de algocalmin, turnă un deget de apă și-i duse paharul la buze. Îi umplu paharul cu vodcă, repetînd mișcarea :
— Dă-l pe gît repede. În maximum șaizeci de secunde îți trece orice durere.
Ciocolată se execută mecanic. Privirea era fixă și căpiată. Felul în care aștepta să treacă minutul, parcă stînd la pîndă, îl făcu pe Manoliu să rîdă.
— Pot să fie și șaizeci și cinci de secunde.
Dumitriu ridică degetul gros, făcîndu-i semn să tacă. După toate semnele, număra în gînd. Exclamă brusc :
— Da, dom'le, ai avut dreptate ! Pacă m-a mai lăsat. Dă-mi o țigară.

Trase de cîteva ori fumul în piept, urmărit cu curiozitate de doctorul Manoliu.

— Hai, dă-i drumul ! În ce încurcătură te-ai mai vîrît ?

Ciocolată emise pe un ton funebru :

— Gogule, există o soartă ! De-a lungul întregii istorii noi am fost invadaţi. Au năvălit goţii, ostrogoţii, hunii şi ce figuri mai erau în epocă, au dat turcii, tătarii şi care or mai fi fost, acum au venit gangsterii ! Aştia ne smulg potcoavele, băiete, ascultă ce-ţi spun eu ! Păi cum, domnule ? Admiţi dumneata ca, în plin centru Bucureştiului, pe lumină, la cinşpe paşi de agentul de circulaţie, să te molesteze un apaş cine ştie din ce meridian picat, lăsîndu-te grămadă pe trotuar ?

— Ia-o pe îndelete, fiule ! Unde, cum, cine ?

Ciocolată relată incidentul cu lux de amănunte şi ca totdeauna „interpretat". Deschise uşa băii, dădu bună ziua asistentei, alergă prin odaie, îl ajunse din urmă pe Grig, îi recepţionă foarte convingător pumnul, căzu moale pe covor.

Gogu Manoliu clătină din cap :

— Măi tată, de ce nu-ţi vezi de treburile tale ?

— Eu unul nu pot trăi cu capul în sac şi n-am venit să-mi faci observaţii ! ţipă Dumitriu.

— Dar de ce-ai venit ? Normal era să te duci direct la miliţie.

— Deşteptule, îmi plesnea ţeasta de durere. Am venit la tine să-mi dai un calmant. În continuare, ştiu eu ce am de făcut.

— Ce ?

— Mă priveşte.

— Voicule, îţi vorbesc cît se poate de serios. Renunţă la iniţiative teribile şi teribiliste. Informeaz-o pe maioreasă şi du-te acasă şi te culcă.

Ciocolată sări de pe fotoliu :

— Nici gînd ! Am suferit două agresiuni din partea aceluiaşi individ şi mi-aş pierde orice respect pentru mine, ca bărbat, dacă aş sta cu mîinile în sîn acceptînd să mă ocrotească şi să-mi plătească poliţa o femeie. Dixi !

Atrasă de exclamaţia maiorului, Minerva intră în birou :

— Ce-i, Crestescule, ai descoperit Atlantida ?

— Hm ! Nu eşti prea departe de adevăr. Ce părere ai despre chestia asta ?

Se uitau toţi, parcă hipnotizaţi, la ecranul cenuşiu răsărit între cărţile din bibliotecă. Arhitectul Săvescu, uluit, rămase cu revista în mînă ridicată, privind peste ochelari. Macri şi Dobrescu se simţeau încordaţi ca la un film cu suspense. Minerva se apropie intrigată :

— Un televizor ? !

Crestescu dădu din mînă :

— Aşa s-ar părea.

— Şi-acum ce staţi ? Daţi-i drumul să vedem ce vrea.

Sub ecran se vedeau două butoane mici, nichelate. Minerva trepidă de nerăbdare.

— Care ajunge pînă acolo ? Hai, mai repede ! Daţi-mi un scaun !

Dobrescu şopti neliniştit :

— Poate sărim în aer !

Minerva observă peste umăr :

— Vei avea satisfacţia de a rămîne, pînă la urmă şi chiar după, în tovărăşia superiorilor pe care, nu mă îndoiesc, îi îndrăgeşti sincer. Cine nu tînjeşte după un sfîrşit în companie dubioasă ?

— Lasă gluma, interveni maiorul — total atehnic, abia era în stare acasă să înlocuiască un bec ars — s-ar putea ca într-adevăr să fie periculos să umblăm la drăcia asta. Propun să chemăm un băiat de la „tehnic".

— De ce nu de la Institutul de energie nucleară ? Dacă tu-ţi închipui că am atîta paciență ca să-i aştept pe inginerii noştri să vină cu stetoscopul, înseamnă că mă crezi oţel de zgîrie-nori.

— Lasă-mă pe mine.

— Stai jos, Cristescule ! Eu am curiozităţi ştiinţifice, nu tu !

Se urcase pe scaun şi studia cu mîinile în şolduri micul ecran. Anunţă sarcastic :

— Păzea că-i dau drumul ! Puteți să vă refugiați în parc. Deci cinci... patru... trei... Ce faceți ? Dați în cărți ? Mă rog... Doi... Unu... Zero !

Răsuci hotărîtă primul buton. Un bîzîit ușor zgîrie grafic accidentat liniștea desăvîrșită din încăpere. Imagini neclare tulburată cîteva clipe ecranul, apoi se limpeziră. Minerva și Cristescu aveau să-și mărturisească, ulterior, că în viața lor nu se simțiseră mai stupefiați. Dintre cărți, îi privea chipul senin al Melaniei Lupu.

* * *

Ar fi luat-o la goană, dar simțea că n-o țin picioarele. Mai mult, avea impresia că e înșurubată în dușumele.

„Vino-ți în fire, draga mea..., te conjur să faci un efort... Este o situație... aparte, desigur, dar, tocmai de aceea, trebuie să apelezi la toate resursele tale... În primul rînd, dă frumos bună ziua. Politețea te obligă la o comportare binevoitoare din partea celuilalt, indiferent ce hram poartă. Cel puțin așa se întîmplă aici și nu văd de ce dincolo ar funcționa alte norme..."

Bineînțeles, Melania nu credea la modul concret în stafii, răposați care se plimbă pe Calea Victoriei și iau un profiterol la Athenée Palace, sau schelete care își zornăie oasele în miez de zi, ori miez de noapte, prin imobilele Capitalei. Fiind însă o fantastă a existenței, căutînd toată viața — și găsindu-le ! — situații bizare, avînd structura și imaginația unei aventuriere, putea accepta în mod inconștient și nebulos unele aparențe de imponderabil.

Scheletul se mișcă din nou și bătrîna, cuprinsă de frisoane, reuși să îngîne destul de limpede :

— Bună ziua... Ce mai faceți ? Mă iertați, dar din pricina întunericului și a ochilor mei slabi — trebuie să știți că toată viața am suferit de miopie și de gilci — nu izbutesc să-mi dau seama dacă vorbesc cu un domn sau cu o doamnă.

— Nu știu nici eu...

— Ah ! exclamă Melania. Ce original !

Scheletul avansă un pic :

— Demonii mă căznesc...

Glasul era cavernos, imposibil de identificat ca sex, dar Melania se hotărî să abordeze genul masculin.

— Demonii ? ! Credeam că locuiți singur.

— Vor să mă jefuiască... Mi-au furat tot... Sîngele... Întîi sîngele, sîngele și răsuflarea, acum mi-au luat apa... Dar tezaurul nu-l vor găsi. Rîse fioros ! NU : Niciodată !

Melania ciuli urechile :

— Care tezaur ?

O mogîldeață țîșni pe neașteptate, oprindu-se la doi pași de bătrînă.

— Al Sarazinilor. Eu sînt depozitarul lor de cinci sute de ani.

Melania rămase cu gura căscată. Avea în fața ochilor o făptură cu țeasta gălbuie și chipul boțit de mumie. Scheletul rămase în colțul întunecat al încăperii, lepădat ca un strai de oase. Își trecu degetele peste fruntea asudată și începu să rîdă :

„Dumnezeule mare, cît poți fi de toantă, fetița mea ! Soarele strecurat printre jaluzele ți-a jucat un renghi, pictînd cu „oase" pieptul bietului bătrîn..."

— Nu mă crezi? Sînt aici... Ne ascultă. S-au ascuns, dar eu îi simt... Privirea lor arde...

— Cine s-a ascuns ? se interesă Melania politicoasă.

— Leviatan, Mamona și Asmodeu. Ei sînt demonii cei mai temuți care pun stăpînire pe suflete. Îi știi... Îi știi de bună seamă.

Melania reflectă cîteva clipe, apoi clătină hotărîtă din cap :

— Nu cred să fi avut ocazia să fac cunoștință cu dumnealor, dar n-aș avea împotrivă dacă dumneavoastră mi-ați da această posibilitate.

— S-au ascuns !

Momîia își rotea privirea albă — un albastru atît de palid, încît ochiul părea lipsit de iris — cu o repeziciune mecanică, surprinzătoare. Cîntărindu-i făptura firavă, învești mîntată într-o tunică lungă, neagră, amintind halatele chinezești, mîinile descărnate, figura spălată de trăsături, Melania se simți incapabilă să-i aprecieze vîrsta.

Șaizeci, poate optzeci de ani, dar ultima cifră ar fi fost dezmințită de voiciunea neobișnuită.

— Ce-ar fi să-i căutăm ? propuse Melania pe un ton normal : „Să vedem unde oi fi pus cheile..."

Omul se apropie cu pași de maimuță și-i șopti :

— Sînt oștenii cei mai primejdioși ai lui Lucifer. Demonii trufiei..., zgîrceniei..., ai dragostei cu păcat ! Pîrjolesc și nimicesc sufletele...

— Alături de dumneavoastră, nu mi-e frică, surîse Melania.

— Ai dreptate... O apucă de revere : Eu sînt Dreapta Mîna ! Cu socoteală și cuget te apropii de mine ?

— Da, da ! îl asigură bătrîna.

— Vezi că nimenea nu te-a silit a veni la chipul meu.

Melania suflă :

— Nimenea.

— Curăți-te-ai de toată întinăciunea sufletului și a trupului, făcînd sfințenie întru frica mea ?

— În fiecare zi, Doamne ! făcu Melania, gîndind că-l flatează.

— Eu nu-s Dumnezeu, ci doar Dreapta Mîna ! De voiești a veni după mine, leapădă-te de tine, ia-ți crucea și urmează-mi mie !

— Vă urmez.

Bătrînul păru mulțumit de răspuns și o luă înainte, îndreptîndu-se spre camera interioară. După cîțiva pași se întoarse brusc :

— De-ar trimite Satana iscoadă vicleană să te ispitească, avea-vei tăria să-l înfrunți ori te vei prăbuși ?... Se întrerupse. Privirea fixă, dilatată, părea că arde, aprinsă de torțele revelației. Uite-l... ! Uite demonul... ! Au venit... !

Melania nu apucă să se răsucească. Primi o lovitură în ceafă și se făcu întuneric.

* * *

Chipul bătrînei dispăruse de pe ecran. Cristescu se uită la Minerva aiurit :

— Unde o fi nebuna asta ? !

Încercă să deslușească obiectele rămase în imagine. Nu se vedea mare lucru. Un bufet, o dormeză cu așternutul răvășit, în prim plan o masă demodată, rotundă, pe un singur picior, în fund un soi de dulăpior, ceva mai scund.

— De unde vin imaginile ?

În mintea Minervei, gîndurile se întretăiau învălmășite.

— Din imobilul maur, desigur. Se adresă arhitectului care asista interzis la tot ce se petrecea. Ne puteți da o explicație în legătură cu această... instalație ?

— Vă dau cuvîntul meu de onoare că sînt la fel de perplex ca și dumneavoastră. Poate mai perplex, dat fiind că este vorba de locuința fiicei mele.

Minerva îl privi scurt și clipi de cîteva ori :

— Vă cred. De altfel, nu mai are nici o importanță. Băieți, continuați percheziția. Cristescule, telefonează-i colonelului Ionaș să trimită doi oameni de la tehnic. Trebuie să-mi descopere „studioul" T.V. de la domiciliul lui Față Galbenă. Scotociți pivnița, podul, uzina muzicală care ocupă peretele din living. Își strîmbă buzele pufnind pe nări : Eu mă duc să văd ce mai face draga noastră Melania...

— Te însoțesc, spuse maiorul.

— Nu e cazul. Macri ! Dobrescule ! A trecut cam multișor de cînd n-am mai dat un singur 9. Străduiți-vă și demonstrați-i colegului nostru de la miliție că ați învățat ceva carte !

* * *

Era conștient că greșește, dar nu putea proceda altfel. Toată viața fusese la fel : odată angajat pe un drum, era incapabil să-l abandoneze înainte de a fi ajuns la capăt, înainte de a epuiza întreg peisajul. Nu uită niciodată cuvintele pe care Iris, englezoaica diafană cu păr și ochi de foc, i le spusese în ziua despărțirii lor :

„Grig, în materie de greșeli fatale, e de ajuns una singură pentru fiecare individ. Nu mai există loc pentru

altele... Tu vezi zidul și totuși intri cu capul în el... Nu-i o dovadă de inteligență..."

„Tu parcă ești altfel ?"

Iris zîmbise cu impertinența care o caracteriza : „Faptul că eu am același defect, nu-l scuză pe al tău..."

Cînd pătrunse în imobilul maur, conștient de risc, Grig nu avea în minte decît un singur gînd : „Nu pot pleca înainte de a dezlega misterul lui Schmidt. Iar misterul se află aici. M-ar obseda toată viața. M-aș simți de parcă toate comorile aztecilor mi s-ar fi plimbat pe o tipsie pe sub nas, iar eu n-am întins nici măcar mîna..."

Faptul că găsise ușa deschisă (lăsată așa de Melania, fără nici o intenție ; prea emoționată, uitase pur și simplu s-o închidă) i se păruse de bun augur : O invitație, „poftiți, vă rog... !", din partea destinului, să meargă pînă la capăt.

Ca toți aventurierii, Grig era superstițios și își cultiva cu credință, obstinație, fixațiile.

Aruncă o privire spre bătrîna prăbușită. Nu avea să-și revină înainte de o oră. Hotărît, nu-i făcea plăcere să lovească o femeie, mai ales vîrstnică, dar există situații cînd mănușile glacé stau mai bine în scrinul din dormitor. Alături de ea, zăcea o ființă ciudată, cu chipul galben. Trupul era scuturat de convulsii, o spumă albă îi înflorea pe buzele supte. Datorită șocului, probabil, își zise Grig, nefericitul ieșise singur din competiție speriat de demoni. Fusese ultimul cuvînt articulat...

„O criză de epilepsie, după toate aparențele. Deși, ciudat, la vîrsta asta..."

Grig ridică din umeri și încercă să se orienteze.

„Holul, sufrageria, salonul... Dar, mai întîi, trebuie să văd etajul..."

Locotenentul Moraru, în vesta portocalie a lucrătorilor de la I.C.A.B., împingea o tulumbă pe care nu se grăbea s-o umple. Îi șopti Minervei :

— Au intrat două persoane. O bătrînă, acum un sfert de ceas, urmată de un tip care a găsit ușa deschisă. A rămas și acum așa. Am anunțat radio...

— Bine, bine, îl întrerupse Minerva. Dispoziția rămîne în continuare valabilă : oricine poate să intre ne-

stingherit în imobil. Dacă intervine ceva special, maiorul Cristescu cu echipa sînt peste drum, în vila Candian.

— Știu. Moraru șoväi. Arătă cu bărbia spre clădirea maură : V... vă duceți singură ?

Părea sincer neliniștit și Minerva se simți impresionată. Își închipuise totdeauna că subalternii ei nu-i nutresc cele mai duioase sentimente. Zîmbi și-l trase ușor de lobul urechilor, gestul de maximă tandrețe, al lui Napoleon și pe care și-l însușise pentru împrejurări cînd „simțea" asemănător.

Minerva n-avu timp să se dezmeticească și să „descifreze" interiorul după binecunoscutul ei obicei. Prima imagine pe care o înregistră fu a celor două trupuri prăbușite în marele hol, apoi cea a unui bărbat văzut din spate, care urca treptele scării interioare.

„Asta-i pus pe greco-romane... Mă duc să-i chem pe ceilalți..."

Dădu să se întoarcă, dar nu mai avu timp. Individul, ajuns la cotul scării, o opri :

— Un moment, stimată doamnă !

Coborî treptele, sărindu-le, și se apropie amenințător. Minerva îl cataloga reflex : „Un dur de operetă pus în circulație de Hollywood..."

— Pe cine căutați ?

Minerva îl cercetă lung. Răspunse fără să se grăbească :

— Vă pun aceeași întrebare. Chestiunea e cine răspunde primul.

— Cel în dezavantaj. În cazul de față, dumneavoastră.

În mînă îi apăruse un revolver mic, cu amortizor. Minerva simți că se enervează .Respiră adînc și începu să rîdă :

— Auzi, bătrîne ? ! Abandonează jucăria aia. Nu de alta, dar trucurile ieftine mă indispun. Și pentru că ții neapărat, am să-ți spun pe cine caut. Pe dumneata. Și ca să cîștigăm timp și să nu facem praf, îți propun să mă urmezi fără gălăgie.

Grig, continuînd să se apropie, ricană :

— Îmi plac situațiile de humor, dar nu și ordinele.

Minerva se dădu un pas înapoi !

— Un sfat amical! Chiar dacă mă imobilizezi pe mine, ceea ce mă îndoiesc, tot nu scapi. Eşti înconjurat din toate părţile.

— Cu atît mai mult, sînt obligat să-mi încerc ultima şansă.

Sări pe neaşteptate asupra Minervei, pregătindu-se s-o lovească cu crosa revolverului. Îşi simţi mîna prinsă în cleşte, apoi o lovitură puternică în bărbie. Căzu în genunchi, scăpînd arma. Minerva o expedie cu un şut rapid şi o recuperă în următoarea secundă, de lîngă perete.

Ciocolată, radios gîfîia.

— Asta-i pentru upercutul de acum două ceasuri. Dacă nu te-a învăţat guvernanta cum să te porţi, te învăţ eu. Pezevenghi şi, pe deasupra, fără maniere!

Se întrerupse, amuţit de surpriză şi rămase cu ochii căţăraţi pe scară. Ţinîndu-se de balustrală, în rochie albă, fluidă, cobora treptele calmă şi suplă Liana Candian.

* * *

Maiorul Cristescu nu mai avea răbdare. Evenimentele se precipitau şi simţea că ar fi peste puterile lui să continue percheziţia pe coordonatele preconizate de Minerva. Era o locuinţă spaţioasă, cu opt încăperi locuibile şi ateliere numeroase: sasuri, holişoare, debarale, oficii, antreuri, pivniţă şi pod, toate bucşite de mobile şi lucruri. Iar, după şase ceasuri, nu izbutiseră să parcurgă decît vestibilul şi, în principiu, biroul. În consecinţă, luă legătura cu colonelul Ionaş şi-i solicită un supliment de oameni.

— Ai procedat excelent, aprobă colonelul. Şi eu simt nevoia de tempo! Apropo, ai primit o scrisoare de la Melania Lupu.

Maiorul încercă o senzaţie de ameţeală. „Ce trăsnaie a mai inventat?!" Se interesă cu inima purice:

— Ce vrea?

— Dragul meu, nu obişnuiesc să deschid corespondenţa nimănui, nici măcar a fiului său mic.

— Vă rog eu...

După cîteva clipe, auzi rîsul lui Ionaş:

— Ascultă... E interesant...

În living, soţii Săvescu aşteptau crispaţi, ca într-o gară.

— Nu-mi pot imagina ce a făcut Dinu, spuse Mioara, dar ceva a făcut. Mă întreb, doar, în ce măsură este amestecată Liana.

Arhitectul respiră adînc:

— N-am idee, draga mea, dar o vom afla curînd. Dea Domnul să nu fie prea grav.

— Liana nu putea comite ceva cu adevărat rău.

Arhitectul îi zîmbi cu blîndeţe:

— Eşti convinsă sau aşa vrei să crezi?

— Îmi cunosc copilul.

— Aşa ne închipuim toţi. Nu ne cunoaştem nici măcar pe noi înşine.

Minerva îl expedie pe Grig la minister sub stare de arest, pe Ciocolată — cu mulţumiri — acasă, apoi, solicită, dată fiind starea ciudatului bătrîn claustrat în casa maură, consultul unui medic.

Melania Lupu îşi reveni singură. Clipi nedumerită şi surîse stîngaci:

— Am impresia că am dormit puţin... Vă rog să mă scuzaţi. Ştiu cît este de nepoliticos, dar, de la o anumită vîrstă, ţi se întîmplă tot felul de... accidente umilitoare. Ce ciudat! remarcă frecîndu-şi ceafa. Mă doare foarte rău capul şi vă asigur că de obicei nu sufăr de cefalee.

— Chiar că e ciudat! pufni Minerva.

După părerea ei, bătrîna căzuse cîndva în cap de la etajul cinci şi supravieţuise.

— Nu-i aşa? se interesă Melania cu naturaleţe.

— Mulţumiţi proniei cereşti că aţi scăpat atît de ieftin. Ce naiba aţi căutat în văgăuna asta?

Melania îi îndreptă o privire încărcată de surpriză şi dulci reproşuri, indignarea legitimă a omului cumsecade, căruia i se reproşează un act de bună intenţie.

— Dar credeam că aţi înţeles... Domnul maior Cristescu este cel mai bun prieten al meu şi am considerat

că, aflîndu-se într-o situație dificilă trebuie ajutat. Poate că mă veți considera îngîmfată, dar cît mă vedeți de neputincioasă, mi s-a întîmplat nu o singură dată să fiu de folos semenilor mei.

— Nu mă îndoiesc. Vom discuta despre toate acestea mai tîrziu. Se uită la ceas : Aștept o mașină din clipă în clipă. Vă va conduce acasă. Vă rog să rămîneți la dispoziția noastră.

Melania surîse cu grație :

— Nu-mi doresc nimic altceva în plus. De altfel, am fost totdeauna la dispoziția dumneavoastră. Vreau să completez — și să mă iertați dacă vorbesc prea mult — că, încercînd să-i fiu de folos domnului maior Cristescu m-am gîndit și la dumneavoastră, căci mi-am dat seama chiar de la început că sînteți o persoană fermecătoare, o însușire neprețuită căreia eu nu i-am rezistat niciodată.

Minervei îi veni să rîdă și poate abia acum înțelegea slăbiciunea lui Cristescu pentru bătrînă, acel „în fața ei mă simt cu mîinile legate, căpiat și lipsit total de posibilități".

„Am să mă ocup de ea mai tîrziu". Își îndreptă atenția spre Liana Candian. Așezată pe un jilț rigid, cu spătar sculptat, aducînd cu stranele bisericești, asista la evenimente indiferentă și rigidă. Pe chipul palid, complet nefardat, expresia era impenetrabilă.

„Parcă n-ar avea reacții, își zise Minerva. Îi admira sîngele rece moștenit, fără îndoială, de la arhitect. O privi lung cîteva clipe :

— De ce v-ați ascuns ?

Sprîncenele fine ale Lianei se ridicară imperceptibile și Melania Lupu își zise că n-a văzut în viața ei multe femei la fel de frumoase.

„Armonia trăsăturilor și atmosfera pe care o emană sînt unice. Cu o tușă de distincție în plus, îți amintește de aventuriera aceea celebră, Lili de Georgiade. Dacă nu mă înșel, draga mea, a fost amanta multor capete încoronate. Regele Suediei, cel puțin, înnebunise de tot, intenționa s-o înscăuneze augusta mamă a vikingilor. Regret că nu o poate vedea și Mirciulică..."

— Dar nu m-am ascuns de loc, declară Liana Candian liniștită. M-am refugiat ca să pot reflecta în liniște.

Mă aflu în fața unei hotărîri importante și am considerat că aici este locul ideal unde nu voi fi stingherită de nimic. Persoană fizică, evenimente diurne, influențe inoportune...

— Cum ați pătruns în această locuință ?

— Foarte simplu. Am cheia.

— Sînt amănunte asupra cărora vom reveni. Vreau o precizare : De ce v-ați „refugiat" tocmai aici și nu în altă parte ? O cabană, un motel, o vilă la Snagov v-ar fi oferit aceeași oază de liniște, aceeași condiție favorabilă meditației.

Liana răspunse fără șovăială :

— Aici aveam în plus posibilitatea să stau de vorbă, să scot ceea ce se poate de la acest bătrîn nefericit, pe care am auzit că-l numiți Față Galbenă.

— Cine e ?

— Se numește Schmidt.

CAPITOLUL XVI

Minerva se uită la bătrînă. Urmărea atentă discuția și, din cauza concentrării, zîmbetul îi încremenise puțin strîmb pe buze. Evident, nu putea continua în prezența ei să asculte declarațiile Lianei și, pentru moment, își struni curiozitatea. De altfel, „tehnicul" trebuia să sosească din clipă în clipă.

Un scrîșnet puternic de frîne, venit de afară, îi curmă așteptarea.

Maiorul se simțea fericit ca un copil. Îi fusese tot timpul teamă că, de data aceasta, Melania a izbutit să se vîre în cea mai splendidă încurcătură din care n-ar mai fi scos-o nici măcar Dumnezeu tatăl, îndiferent de tirbușon sau tehnica folosită.

În numele ei, cu jale în suflet, își luase adio de la partidele de conversație cu Mirciulică, de la inegalabilele ei budinci înotînd în rom, de la serile cu belșug de ninsoare, croșetate în compania Fetiței cu chibrituri și a Scufiței Roșii în locuința caldă cu aromă de vanilie și „a fost odată", căsuța de turtă dulce unde se consumă grog very strong, justificat de imaginare răceli, totul zvonind delicate arpegii de menuet. Îi vedea cutremurat sfîrșitul, osîndită și bolnavă, pe un pat din infirmeria penitenciarului.

— Doamne ! Ce nebună fermecătoare !

Locotenentul Dobrescu, întoarse capul :

— Ați spus ceva ?

— Auzi ! Dă o fugă pînă vizavi, și anunță-ți șefa că am primit un răvaș de la Melania Lupu. Deocamdată să caute un safe. Cifrul este 18201866.

Se gîndi la fața Minervei — în anumite momente aveai impresia că e trasă concomitent de bărbie și creștet în direcții opuse — și începu din nou să rîdă.

Într-adevăr, chipul Minervei se lungi. I se părea straniu că Melania, urmînd raționamentele personale pe care deocamdată le ignora, ajunsese la aceeași concluzie cu ea : „comoara", indiferent că era vorba de documente prețioase, aur sau valută — ce altceva se străduiesc unii oameni să ascundă cu strășnicie, iar alții se dau peste cap să descopere și recupereze — se află depozitată într-un safe.

— La început, comentase în biroul colonelului Ionaș, m-am lăsat și eu copleșită de dispariția statuii. Faptul în sine era atît de neobișnuit, de caraghios, de absurd, încît pur și simplu buimăcea ! Din cauza asta, strivită de aberant, nu m-am putut debarasa cîteva zile de obsesia „bolovanilor" subtilizați.

— Și acum ?

— Acum am certitudinea că statuia a constituit doar un, hai să-i zicem, reper. Ageamiul sau agiamii, nu știu

încă, au crezut că bustul ori soclul depozitează materialul rîvnit.

— Pe scurt, Minerva ! Care-i rostul statuii în balamucul ăsta ?

Răspunsul explodase :

— Purtătoare de cifru !

— N-am auzit în viața mea asemenea aiureală !

— Nici eu, dar m-am convins că, în materie de sminteală, fantezia se dovedește inepuizabilă, în materie de „originali", statisticile înregistrează legiuni. Sînt încă multe elemente care-mi scapă, nu dispun de toate verigile, dar am certitudinea că anul nașterii și al decesului lui Conțescu, înscrise pe soclu, reprezintă numerele unui cifru secret.

Ionaș o cercetă ironic :

— Adică, le-a sculptat pe burta lui Conțescu, ca să nu le uite ? Hai să fim serioși !

— Nu cunosc condițiile în care a fost concepută toată povestea asta. Gîndiți-vă, de exemplu, la cineva care urma să părăsească țara și nu putea să încredințeze nimănui secretul, ori era silit să-și abandoneze pentru un timp nedeterminat bunurile.

— Nu mă convingi... Unde-i safeul respectiv ? La urma urmei, chem un lăcătuș sau oricare profesionist și-mi aruncă broasca în aer. Îmi pasă de cifru, ca de ziua de alaltăieri.

— V-am spus că încă nu dispun de toate datele. Aveți, vă rog, răbdare și acordați-mi un răgaz...

— Eu ți-l acord, draga mea, dar am impresia că de data asta imaginația ta, oricum într-aripată, începe să aducă a zbor de cocor...

— Nu-i ăsta defectul meu cel mai mare, surîse Minerva modestă.

— Bine, chestia urmează să fie lămurită. Dar cum ai ajuns la concluzia că datele lui Conțescu ar camufla un cifru ?

— Studiind anumite documente de la Academie. Voiam să văd statuia așa cum arătase în realitate, și nu decapitată. Din date înscrise pe soclu, rezultă că doctorul a trăit 46 de ani. A murit deci tînăr, chiar în concepția sfîrșitului de veac. Or capul statuii — iconografia respectivului volum de istorie a Bucureștiului este excepțională — aparținea unui om vîrstnic, sărit degajat de șaptezeci de ani. Intrigată, am cercetat o istorie a medicinii și m-am convins că am dreptate. Bătrînul vraci a închis ochii octogenar.

Pe buzele Minervei alunecă un zîmbet. „Sînt realmente curioasă să aflu ce itinerar logic a străbătut drăgălașa noastră prietenă Melania pentru a ne întîlni amîndouă la aceeași încrucișare de uliță. Hm ! Rămîne să ne dăm doar mîna și să ne îmbrățișăm de bun găsit..."

Gîndurile i se întorseseră la Liana Candian. La fel de stăpînă pe sine, aprinse o țigară pe care o consumă fără nervozitate, lăsînd să treacă mult timp între un fum și altul. Părea cumva visătoare.

— Să revenim asupra unor elemente din relatarea dumneavoastră, neelucidate. Mi-ați spus că urma să luați o hotărîre importantă. Are vreo legătură cu doctorul Candian ?

— Da. Intenționez să mă despart de el, și, înaintea pasului decisiv, doream să mai cîntăresc încă o dată lucrurile.

— Sînteți informată că a suferit un grav accident de mașină ?

Liana tresări :

— Dinu ? ! Nu... N-am știut. Trăiește ?

— Da. Situația însă rămîne critică. Pentru moment, medicii nu avansează pronosticuri optimiste.

Liana își trecu palma peste obrajii palizi :

— Doamne, Dumnezeule ! Ce s-a întîmplat ?

— Exces de viteză, pe ploaie, la o curbă nefericită pe șoseaua București—Snagov.

Femeia păru sincer consternată :

— Îngrozitor ! Ce pot să fac ?

— Deocamdată, nimic. E la Spitalul de urgență și vă asigur că se bucură de cea mai competentă asistență. De ce voiați să divorțați ?

Liana își mușcă buza descumpănită, devenise dintr-o dată șovăielnică și Minerva o simți năpădită de vagi scrupule, poate remușcări.

— Am considerat fair-play, explică Minerva, că, înainte de a-mi vorbi despre relațiile dumneavoastră conjugale, să vă aduc la cunoștință accidentul doctorului Candian. Sper că sinceritatea mea n-o va afecta pe a dumneavoastră.

— Da... sigur că da... O clipă, să mă adun... M-ați întrebat de divorț... Răsuflă adînc și începu să vorbească pe o voce scăzută : Sînt cîțiva ani de cînd mi-am dat seama că noi doi am comis o greșeală căsătorindu-ne. Cred că nici unul nu e vinovat. Eu eram prea tînără și am confundat o stare de exaltare generată de orgoliu — un bărbat ca Dinu, matur și seducător, profesionist de talie, și rafinat, îmi dă mie, importanță, o mucoasă — cu dragostea, iar el căzuse în eterna capcană care-i pîndește pe oamenii de vîrstă mijlocie : pasiunea pentru partener cu decenii mai tînăr. Facem parte din două generații distincte. Unele cupluri n-o simt, ca de exemplu părinții mei. La noi, însă, barierele spirituale, diferența de mentalitate, de gîndire, de preocupări s-au dovedit vrăjmașe de neînfrînt. În cinci ani, nu s-au creat lianți, punți de comunicare, nici un fel de afinități. Cu excepția băiețelului. Dar nu-i de ajuns. Pentru mine, în orice caz, nu. Mă veți socoti poate superficială și egoistă, dar nu cred că existența unui copil impune și justifică nefericirea părinților. Ba, mai mult, un climat de neînțelegere este departe de a-i asigura o evoluție satisfăcătoare.

— În principiu, fu de acord Minerva, aveți dreptate. Și acum deslușiți-mi vă rog misterul statuii, ce căutați dumneavoastră și doctorul Candian în această poveste.

Liana își netezi părul întinzîndu-l peste creștet.

— Este o poveste mai lungă, destul de întortocheată și care prezintă și pentru mine încă multe lacune. De aceea, după cum v-am spus, am venit aici, sperînd că prin Schmidt să clarific unele probleme. Trebuie să precizez că, destul de curînd după căsătorie, am constatat unele fenomene ciudate. În primul rînd, starea de spirit a lui Dinu, cu indispoziții nemotivate. Părea în permanență apăsat de o grijă. Îmi dădea impresia că trepidează ca în așteptarea unui telefon urgent. Bref, că-mi ascunde ceva. Mai era un aspect : am fost un copil favorizat de soartă, în casa părinților mei s-a trăit totdeauna cu larghețe și, totuși, îmi dădeam seama că Dinu dispune și cheltuiește mult mai mult decît o justifică venitul oficial. În special în ultima vreme...

— Medicii... începu Minerva.

— Bănuiam că vă gîndiți la aspectul acesta dar știam, știu categoric că Dinu nu solicită și n-a acceptat niciodată bani sau cadouri de la pacienți. Vă pot confirma oricare dintre bolnavi lui, colegii, întregul personal. În această privință era chiar absurd de pedant. Pînă și florile primite le lăsa la spital. Nu vreau să fiu ingrată însă cadourile princiare pe care mi le făcea, mă îngrijorau. Am început să devin mai atentă. Am avut astfel prilejul să constat că întreține un soi de relații clandestine cu imobilul de vizavi, în aparență nelocuit. Uneori, pleca în plină noapte, pretextînd migrene și deci „mă duc să iau puțin aer în parc...", alteori, dar poate că mă înșel, mi s-a părut că înregistrez schimburi de semnale luminoase. Verificîndu-i porte-clefs-ul, am descoperit existența unei chei străine, fără adresă la noi acasă. N-a fost complicat să-mi fac o dublură.

— Un moment ! o întrerupse Minerva. Pînă a ajunge la soluții și acte concrete, n-ați încercat să discutați cu soțul dumneavoastră ? Nu i-ați cerut nici un fel de lămurire ?

— Fără rezultat, cu răspunsuri leit-motiv : „Ți se năzare iubito... Ai o imaginație romantică". Mă sîcîia să fiu socotită la nesfîrșit drept o păpușică proștuță și am de-

cis să fac investigații pe cont propriu. Așa i-am cunoscut, mai bine zis descoperit, acum trei ani pe Schmidt.

— Cine-i Schmidt, și, în general, ce se întîmplă cu această casă ?

— Vă pot oferi doar date aproximative. Omul este categoric bolnav mintal, un maniac cu obsesii mistice, în sfîrșit, nu pot pune eu diagnosticul. Păstrează însă unele coridoare de luciditate și, chiar din divagațiile lui cele mai aberante, se desprinde cîte ceva. Poate că în urma unui tratament adecvat, s-ar putea obține mai mult. Din cîte am înțeles, înainte sau în timpul războiului, a avut legături cu Ambasada germană de la București. După 23 august, în debandada retragerii, nemții i-au dat în păstrare ceea ce el numește tezaurul Sarazinilor.

— Mda, făcu Minerva, aceasta ar putea constitui o denumire simbolică pentru un obiect sau mai multe, indiferent de natura lor, socotite foarte prețioase. În viziunea tulbure a unei minți bolnave, asociația nu este surprinzătoare. Am auzit și eu legenda tezaurului fantomă. S-ar găsi în Pirinei unde a fost ascuns acum patru-cinci sute de ani, păzit cu strășnicie de duhuri al naibii de violente și puse la punct cu tehnica cea mai modernă. Tezaurul, pretind „specialiștii", se referă însă la comori de ordin spiritual... În fine ! Vă rog să continuați.

— Nu știu exact ce s-a întîmplat cu Schmidt după terminarea războiului. Am înțeles doar că valorosul depozit a rămas aici, iar el a părăsit Bucureștiul. Un timp a fost paracliser la o biserică din Alba Iulia, iar acum patru ani s-a întors pentru a-și apăra comoara de lăcomia demonilor. Așa presupun că a aflat Dinu de existența comorii căci Schmidt, debarcat în Capitală, a sunat la ușa noastră.

„Doamne sfinte ! își zise Minerva. Ce poveste abracadabrantă !".

— De ce la ușa dumneavoastră ?

Liana zîmbi :

— Probabil că relatarea mea vi se pare de domeniul fanteziei dar este pura realitate. Ni s-a adresat nouă,

pentru că aici depozitase el cu patruzeci de ani în urmă tezaurul.

— Bine, fu de acord Minerva. Admitem că așa stau lucrurile. Nu înțeleg altceva. Cum doctorul Candian, dîndu-și seama — și nu trebuie să fii medic pentru asta — că are de-a face cu un alienat mintal, i-a luat afirmațiile în serios ?

— În primul rînd, acum patru ani, Schmidt, exceptînd haosul de idei mistice care-l stăpîneau, — o putere supranaturală l-a „uns" custode al tezaurului — avea încă o gîndire și o logică relativ normală. Boala a evoluat vertiginos pe parcurs. În discuția cu Dinu, am dedus-o ulterior, și-a manifestat intenția de a alerta autoritățile pentru a-i acorda sprijin în lupta cu demonii.

— Tot nu înțeleg ! exclamă Minerva. Cît credit putea să acorde doctorul Candian unui asemenea nefericit și în ce măsură îl afecta că tipul se va duce să dea bună-ziua la miliție sau la hingheri : „Fraților ! Am venit să păzesc comoara Sarazinilor sau a lui Ali Baba !". Ar fi avut aceeași rezonanță !

— Lucrurile nu stau chiar așa, surîse Liana aprinzînd o nouă țigară. Am omis să vă spun că în vila noastră se afla prin anii '40—'42, sediul unei societăți de import-export. Spre sfîrșitul războiului a devenit reședința personală a unui atașat militar străin, care locuia aici cu familia. Tatăl lui Dinu era valetul lor. Acesta a surprins unele mișcări și chiar frînturi de discuții privind o valiză, sau ceva pe gen, conținînd mari valori. Nu întîmplător a făcut eforturi considerabile pentru a păstra locuința. Inițial, la comun cu două sau trei familii, izbutind, în final, să rămînă singur cu nevasta și copilul. Cînd Schmidt a venit să-și reclame valorile, Dinu a dobîndit convingerea că amintirile tatălui său nu erau basme și că el va reuși să dea de urma bunurilor respective.

— De unde știți aceste amănunte ?

— Nu o dată, înainte de apariția lui Schmidt, Dinu mi-a povestit, rîzînd pe atunci ca de o naivitate a bătrînului Candian, că s-ar putea să dormim pe o comoară, fără să avem habar.

— Mda... Și-acum dezvăluiți-mi a doua enigmă. A cui este practic casa aceasta ? Ca proprietari, în cartea funciară, figurează soții Stanciu.

— Așa și este, surîse Liana. Există însă și aici un istoric. Casa a aparținut unui cuplu de bătrîni. Pot spune foarte bătrîni, căci trecuseră amîndoi de nouăzeci de ani. La moartea lor, moștenitorii au scos imobilul în vînzare, înstrăinînd totul, cum se spune, pe picior.

— Cum adică ?

— Adică cu mobile, lucruri, cu tot ce vedeți.

Aha ! înțelese Minerva. Iată explicația „relicvelor" din casă.

— Cumpărătorii, o familie de artiști de circ, n-au apucat nici să dea cu mătura și Dinu i-a convins să-i cedeze imobilul. Achiziția s-a făcut printr-un simplu act sub semnătură privată, iar intabularea nu s-a efectuat. De aceea, oficial, proprietarii rămîn soții Stanciu.

— În ce scop a cumpărat-o ?

— Pentru a o putea scotoci în voie. Tot bătrînul Candian își mărturisea credința că, dacă valorile în cauză nu se află în vila noastră, atunci cu siguranță ele sînt depozitate în clădirea de peste drum, adică această casă. În zilele zbuciumate ale sfîrșitului de război, înregistrase un trafic susținut, ce se voia secret, între cele două imobile. Pe Schmidt l-a cazat în hardughia asta în primul rînd ca să-l aibă sub ochi. I-a băgat în cap că aici dispune de toate condițiile în formulă optimă pentru a-și păzi tezaurul de lăcomia demonilor.

— Aha ! Probabil de aceea și-a instalat și monitorul din bibliotecă.

Liana rîse :

— L-ați găsit ? Eu l-am descoperit destul de tîrziu și cu totul întîmplător. Într-adevăr, „televizorul" îi dădea posibilitatea să-l supravegheze tot timpul pe Schmidt.

— De unde a făcut rost de camere ?

Erau trei și toate fuseseră instalate din motive cunoscute doar de Candian, în încăperile de la etaj. Ofițerii de la „tehnic" le descoperiseră în cîteva minute. După toate aparențele, Candian nu făcuse eforturi deosebite ca să le camufleze.

— Le-a cumpărat acum trei ani la mare, de la niște străini.

— O achiziție mai puțin obișnuită. Nu v-a surprins ?

Liana ridică din umeri.

— Mi-a motivat că cea mai bună investiție o constituie obiectele tehnice de ultimă oră : videocasetofon, televizor în culori, aparate de filmat, sintetizator...

Minerva își prinse în palme tîmplele fierbinți. Istoria i se părea halucinantă, depășind cu mult pînă și limitele neobișnuitului. Te azvîrlea în pur, adînc fantastic.

— Ați trăit cinci ani cu doctorul Candian. Sînteți desigur foarte tînără, dar nu vă lipsește discernămîntul și nici capacitatea de analiză. Cum vă explicați toate exhibițiile soțului dumneavoastră, riscurile asumate, toată această gimnastică și consum de energie, adevărat slalom între piloni unei existențe corecte și ilegale ? Practic, își complicase îngrozitor viața. De ce ? Intenționa să părăsească țara ?

— Niciodată.

— Atunci ce urmărea ? Să devină nababul României ?

— N-aș putea să vă spun. Este un om de o generozitate fără egal, și a dovedit-o în toate împrejurările. Bineînțeles, eu sînt principala beneficiară, dar față de prieteni și chiar străini a fost de o culanță pe care unii o tratau drept inconștiență sau poză. Cunosc situații cînd a dăruit sume considerabile pacienților pe care îi știa în nevoie. Pachetele de sărbători costisitoare, cu daruri și alimente socotite trufandale, expediate unor familii mai nevoiașe, erau un fapt obișnuit, devenite sistematice.

— Vanitate ? Grandoare ? „Uite ce boier sînt eu ? !"

— Nu, dădu din cap Liana, în nici un caz. De pildă, destinatarii coletelor n-au cunoscut niciodată identitatea reală a expeditorului. Dinu completa rubrica respectivă cu nume fictive și dînd o adresă la fel de fantezistă.

— Atunci ?

— Presupun că exista în el în afară de o dorință de acumulare patologică — să aibă mult, imens, ca să poată cheltui la fel — o sete ieșită din comun de libertate, de independență.

— Nu cred că v-am înțeles.

— Cita mereu un scriitor străin, nu-mi amintesc numele : „Merită să ai bani, fie și numai pentru plăcerea de a putea trimite la dracu pe cine ai chef și cînd ai chef..."

„Colosală chestie ! gîndi Minerva uluită. Să fac tumbe și astenie, să-mi bat capul cu un studio de televiziune personal și să supraveghez itinerarul în zig-zag al unui șoarece țicnit, prizonier într-o cușcă sepulcrală, numai ca să-l pot băga în pastele mă-sii pe Popescu de la financiar, sau pe Ioneasca de la contabilitate, că nu-mi place pălăria ei, mi se pare fenomenal ! Hotărît, tumbele smintite, înregistrate de mintea omenească, rostogolirile în absurd oferite de natura umană sînt inepuizabile..."

— Da... E un punct de vedere. Spuneți-mi, vă rog, ce știți despre statuia din parc.

— Nimic. Atîta doar că Dinu, constatîndu-i dispariția, a avut un șoc. În zilele ce au urmat, cu toate că încerca să se stăpînească, starea de neliniște, nervozitatea, agitația deveniseră acute și evidente pentru oricine. Exista, fără îndoială, o legătură între comoară și statuie, dar eu n-o cunosc.

Începuse să dea semne de neliniște, respira precipitat și Minerva îi zîmbi scuzîndu-se :

— Îmi pare rău că v-am obosit...

— Nu... Nu-i vorba de asta. Aș vrea să mă duc la spital să-l văd pe Dinu.

— Mai am o singură întrebare. Doamna Săvescu mi-a relatat că, în două rînduri, dormind la dumneavoastră, a sesizat existența unui străin în casă.

— Nu s-a înșelat. Era Schmidt.

— Cum putea să intre ?

— Dinu lăsa ușa de serviciu deschisă. Schmidt rămăsese cu fixația acestei locuințe — în capul lui tezaurul „hipnotizat" de demoni, circula dintr-o clădire într-alta — iar Dinu îi menaja. Cînd era contrariat, Schmidt făcea crize periculoase. Odată a încercat să dea foc clădirii. Șansa a fost că Dinu se afla în fața monitorului. În general, mai ales în nopțile cînd făcea gardă, îl îndopa cu doze masive de barbiturice.

— În perioada în care ați lipsit, inginerul Dumitriu, aflîndu-se singur în casă, a fost „anesteziat" cu un spray de o persoană necunoscută și scos din circulație pentru cîteva ore. Cine a fost agresorul ?

— Cred că Schmidt, deoarece cunosc spray-ul. Se afla sus, în dormitor. A rămas de la familia Stanciu, dresori de fiare sălbatice. Este un preparat foarte puternic, cu efect instantaneu, și se folosește în cazuri extreme. Nu intrau în arenă fără el și povesteau diverse cazuri cînd acest barbituric le-a salvat viața lor și a altor colegi de breaslă.

Auzind scîrțîitul ușii Minerva întoarse capul :

— Ce-i Cocriș ?

Locotenentul zîmbi încîntat :

— Am descoperit safeul, tovarășe maior. E în pivniță, camuflat într-o răsuflătoare.

Ochii Minervei străluciră :

— Serios ? Bravo, băieți. Vă mulțumesc, se adresă Lianei, sînteți liberă. Bineînțeles, vom mai discuta.

În clipa următoare, zbura pe treptele care duceau la subsol.

CAPITOLUL XVII

Grilajul metalic al răsuflătorii, dat la o parte, lăsa să se vadă, safeul, un cub verde cu emblema aurie a firmei Wertheim. Discul se afla dedesubt, orientat cumva

spre dreapta. Minerva, cu degetele fremătînd de nerăbdare, formă „telefonul" : 18 20 18 66.

Cocriș și Moraru o urmăreau fascinați, cu sufletul la gură. În sfîrșit, se auzi declicul și Minerva trase de mîner.

— Gol ! șuflă Cocriș.

Minerva surîse :

— Puteam să jur.

* * *

Telefonul sună prelung. „Ce tril prelungit !", se miră căpitanul Macri. Cristescu scoase capul pe ușa sufrageriei și se adresă arhitectului :

— Răspundeți, vă rog.

Săvescu ridică receptorul și, după cîteva clipe, îl întinse :

— E pentru dumneavoastră.

Vocea Minervei bubui ca totdeauna, făcîndu-l să-și simtă timpanele. Vorbea foarte tare și asta tot din dăscălie i se trăgea ; avea impresia că, dacă ridică glasul, elevii înțeleg mai bine, după cum vienezii își închipuie că, dacă îți repetă de cinci ori aceeași frază, începi să pricepi nemțește.

— Tu ești, Cristescule ?

— Eu. De unde vorbești ?

— De la minister.

— Ce cauți acolo ? se interesă maiorul contrariat.

— Serviciu ! Știi că-mi placi ? ! Ascultă ! Cloșca cu pui de aur și-a schimbat cartea de imobil.

Cristescu replică iritat :

— Slăbește-mă cu șaradele, nu mă cheamă Dobrescu ! Ce vrei să spui ?

— Vezi că Dobrescu ar fi înțeles ? În loc să încurajezi elementele tinere...

— Minerva, am treabă !

— Eu pigulesc la macrameul nașei ! Uite care-i chestia ! Am găsit șafeul, dar l-a dezvirginat altcineva înainte.

Recte, Candian. „Marfa" se găsește certamente în perimetrul unde joci tu șotron acum. Continuați percheziția conștiincios și cu elan. Mergeți la milimetru. Am auzit că ai solicitat forțe noi !

— Ai ceva împotrivă ?

— Mă gîndeam să mobilizez și pompierii. Succes ! Vezi că notele mele sînt de la 1 la 10.

— Eu, cînd am de-a face cu zeițe supraînteligente și mai ales spirituale, nu sar de 3.

Minerva chicoti :

— Ai o inimă să tai geamuri cu ea ! Fii atent, în maximum o oră sînt la voi.

— Te așteptăm cu flori în gară !

* * *

Grig era un bărbat lucid, care știa să piardă : o femeie, trenul, sume cochete — 50.000 de dolari într-o singură noapte la ruletă, la cazinoul din Frisco — sau, cînd îi permitea bugetul, timpul. Niciodată însă o șansă. Sentimentul pe care îl încerca acum, în biroul rece și impersonal ca toate birourile polițienești din lume — și, văzuse cîte ceva — aflat în fața unui anchetator femeie, era de o ciudată liniște sufletească. „Am încercat, am ratat, dar cel puțin n-am să car pînă la sfîrșitul zilelor mele o valiză de obsesii și regrete : uite, azi m-ar fi putut chema Greg von Rotschild, sau Van der Gald sau, mă rog, sînt vreo sută de uriași din ăștia, dar am fost imbecil și am rămas doar Leopold, liftier la Star Pallace...

Pînă a fi chemat la interogatoriu, își făcuse un calcul sumar : „În fond, n-am făcut mare lucru ! Am subtilizat și deteriorat o statuie care nu-i semnată Rodin și nici Michelangelo, și am scos temporar din circulație o bătrînă și un zăpăcit tuciuriu care seamnă cu un iepuraș de șocolată. Nimeni și nicăieri nu ia loc în scaunul electric pentru așa-ceva !"

Se decise, în consecință, să joace cu cărțile pe față. Hotărîre, care deveni fermă, din clipa în care dădu cu ochii de Minerva. Îi fusese de-ajuns o singură privire ca să-și dea seama cu ce fel de femeie are de-a face.

„Genul imposibil pe care prezența lui Alain Delon sau a unui urangutan sașiu o impresionează la fel de mult. N-o răpui cu un surîs și, dacă te apleci să-ți legi șireturile, nu țipă grațios, ah, închipuindu-și că vrei să-i umbli sub fustă..."

Minerva, la rîndul ei, îl catalogase exact :

„Un aventurier, dar nu cald, fost cîndva „rupe inimi", păstrînd azi doar resturi onorabile..."

Îl ascultă cu răbdare, abținîndu-se de la întreruperi și făcîndu-și din cînd în cînd, scurte notații. În general, amănuntele relatării corespundeau cu datele pe care le deținea.

...Vila din Aleea Conțescu locuită în timpul războiului de un atașat militar... Vizitele lui Schmidt... Ciudatele legături cu imobilul maur... valiza cu valori... statuia...

— Ce v-a determinat să vă adresați, șantajîndu-l, doctorului Candian ?

— A fost o chestiune de inspirație. Epuizasem pista-statuie — trebuia să-mi închipui că nu voi găsi nimic într-un bloc de piatră așezat în mijlocul unui parc, dar de undeva eram obligat să încep — și m-am gîndit, simplă încercare, să mă adresez actualului locatar al vilei. Am făcut-o cu aplomb, că plecînd de la certitudinea că el este actualul deținător al depozitului Schmidt.

— Șantaj, deci !

Grig, surîse :

— Dacă vă plac termenii direcți. Candian, fără stofă, s-a speriat și a mărșat ca un copil. Era de acord să plătească, din gros chiar, dar voia să fie asigurat că nu-l voi mai deranja niciodată. Că nu va mai auzi de mine în viața lui. Că șantajul nu va face pui... Cînd a avut accidentul de mașină, urma să ne întîlnim la Snagov pentru a discuta condițiile.

— Cunoașteți componența „materialului" ?

— În prinicipiu, da, de la Al. Documente — la astea aș fi renunțat deși știu, că, dacă sînt într-adevăr valoroase, se plătesc foarte bine, dar nu mă interesează să am de-a face cu Intelligence Service-ul, C.A.I. sau alte organisme omologate — aur, valută.

— Complicii dumneavoastră... De ce rîdeți ?

Grig își duse mîna la buzunar :

— Îmi permiteți să fumez... ? Vă mulțumesc. Complici ! Emilia și Bădescu... Mai cunosc suficient de bine românește pentru a-i califica exact. Doi mici găinari pe care merită, eventual, să-i trageți de urechi. Bădescu m-a ajutat să ridic statuia, iar Emilia, practic, a dat cîteva telefoane, și a îndeplinit oficiile de poștaș, transmițîndu-mi mesajele lui Candian și viceversa. Tras linie și adunat, doi inconștienți !

„Sînt de acord cu tine, boy, gîndi Minerva, dar, în funcție de consecințe și cînd nu mai ai doispe ani, asta se plătește..."

— Cîte întrevederi ați avut cu Candian ?

— Una singură, la spital. Probabil ați fost informată că l-am vizitat.

— Da. Ce nădăjduiați ?

— Mersesem prea departe ca să nu fac o ultimă tentativă. Știam că e într-o stare gravă — și eu, și Emilia sunam regulat spitalul — dar că înregistrează și momente de luciditate. L-am găsit, într-adevăr, conș[illegible]ent. Eram singuri în camera de reanimare. Cînd m-a văzut, a ghicit imediat cine sînt. Nici n-a mai trebuit să mă recomand. I-a fost teamă să nu-l ucid. Abia sufla : „Safe... Pivniță... La nr. 9... Vizavi..."

Minerva surîse : „Un generos, într-adevăr, Candian ! Golise pușculița și l-a trimis pe ăsta să admire cum își concepea firma Wertheim produsele acum cincizeci de ani..."

— Știam, continuă Grig, despre ce imobil este vorba, nu-mi trebuia mai mult. I-am urat din inimă sănătate și m-am eclipsat rapid. Cînd am ieșit din spital, m-a acostat tuciuriul, vreau să zic tipul oacheș care m-a molestat, întrerupînd interesanta discuție automată cu dumneavoastră.

— Cunosc incidentul de la spital.

Grig rîse cuceritor :

— Sînt ferm hotărît să nu vă ascund nimic.

— Din ceea ce eu știu deja. Cum ați pătruns în imobilul maur ?

— Am găsit ușa deschisă. De fapt, aceasta a fost adevărata mea săritură în apă, legat la ochi. Dădusem mereu tîrcoale clădirii și bănuiam că este supravegheată. Dar mă simțeam prea aproape de țel, prea îmi zumzăia în urechi sunetul aurului și foșnetul bancnotelor pentru a nu merge pînă la capăt.

— Și ați ajuns ! Vă asigur.

Grig îi aținti obrazul :

— Vreți să spuneți că biroul acesta... constituie din toate punctele de vedere o stație terminus ?

Minerva închise dosarul :

— Mi-e teamă că da. Precizăm : Pentru oameni ca dumneavoastră.

* * *

Minerva sosi valvîrtej la vila Candian, și arhitectul Săvescu avu ciudata senzație că în casă a pătruns dintr-o dată viforul.

— Fii liniștit, îi aruncă din mers Minerva, fiica dumneavoastră e bine, sănătoasă... În momentul de față, se afla la spital... Nu, nu vă speriați ! S-a dus să-l vadă pe doctorul Candian.

Mioara Săvescu scoase un țipăt mic, apoi își acoperi obrazul cu palmele izbucnind în plîns.

„Descărcare nervoasă ! zîmbi Minerva. Oricum, pînă acum, s-a stăpînit minunat. Bravo ei !"

Ar fi vrut să-i spună cîteva cuvinte calde, dar îl văzu pe arhitect repezindu-se spre nevastă-sa şi îşi zise că, în orice caz, o s-o facă mai bine decît ea.

Dădu buzna prin toate încăperile, neeconomisindu-şi încurajările în stil personal :

— Ce faci, Dobrescule ? N-ai de gînd să-ţi îndrepţi nota... ? Te uiţi la mine, Macri ? Las' că ai timp la minister ! Aici erai, Morarule ? Şi tu, Vintilă ? Tot batalionul va să zică ! Îi ajutaţi pe ăştia să ofteze ! Ce mai faci Cristescule ? Unde ţi-e bicornul ?

— Care bicorn ?

— Păi văd că te uiţi cu binoclul şi dai dispoziţii din vîrful colinei, ca Napoleon.

Maiorul o măsură curios :

— Tu ai băut, Minerva ?

— Fii atent, Cristescule, cînd vorbeşti cu superiorii !

Dezarmat, maiorul începu să rîdă :

— Al dracului să fiu dacă tu eşti în toate minţile ! Eu, în locul băieţilor ăstora...

— Repede ! îl întrerupse Minerva. 6 x 9 ?

— Optzeci... de sticleţi, care-ţi zumzăie toţi sub breton.

— Puteam să pariez că nu ştii tabla înmulţirii. Ei aţi găsit comoara ?

— Ţt ! Te-am aşteptat pe tine.

Dintr-o dată, Minerva rămase cu gura căscată. Era ţeapănă, ochii străluceau focuri bengale iar expresia, extrem de convingătoare, reprezenta o capodoperă a genului : „mi-a căzut o cărămidă în cap !"

Cristescu o cercetă îngrijorat :

— Ţi-e rău ? Am zis eu că nu-i a bună...

— Ba ai zis sticleţi..., sticleţi, nu ?

Maiorul rămase circumspect :

— Da, şi ? Te-oi fi formalizînd, poate !

În următoarea clipă, Minerva îi sări de gît :

— Eşti genial, Cristescule ! Asta era ! Sticleţi, vrăbii, tot aia ! Îi sărută zgomotos obrajii şi începu să-l

trage de mînecă : Ştiam eu că tot ai ceva trafic în tărtăcuţă ! Am să mă ocup mai serios şi de tine ! Vino odată ! Vrei să te iau în braţe ?

Maiorul o urmă năuc : „Săraca-i surmenată... Normal ! Trage ca o disperată, acasă în loc să se odihnească îşi sminteşte mintea — fakirism ce mai ! — cu tot felul de bîzdîganii de trigonometrie sau algebră, doarme două ceasuri şi-o ia de la capăt..."

Se opri pe treptele casei. Soarele, spre asfinţit, părea să se spînzurase în crengile castanilor din grădină. Trei trandafiri, de un roşu, zvoneau aroma dulce şi privelişte de tablou.

— Stai aici ! îl opri Minerva. Le sperii.

— Pe cine, soro ? !

— Vrăbiile ! Nu le vezi ?

Erau vreo opt-nouă păsărele, adunate ciotcă la capătul aleii asfaltate. Păreau că se joacă, ciocăneau zidul casei, cu sărituri din ce în ce mai înalte.

— Da, făcu maiorul, şi ce-i cu asta ?

— De la prima vizită aici, m-a izbit fenomenul. Ce naiba, îmi spuneam, ciugulesc astea în zid chel ? Iederă, ioc ! Nu iarbă sau alte zarzavaturi ! Nu degeaba se zice minte de vrăbiuţă... Tête de linotte... Deşteaptă şi ea, n-am dat importanţă !

— Şi acum îi dai ?

Minerva nu-i răspunse. Se apropie de zid. Păsărelele se împrăştiară zburătăcind mult jos, deasupra solului. Nu erau speriate cu adevărat şi ciripitul lor vesel însufleţi grădina toropită de căldură. Minerva se aplecă şi zgîrîie cu unghia o porţiune a zidului.

— Asta era ! exclamă triumfătoare arătîndu-i degetul lui Cristescu.

— Ce ?

— Tencuială proaspătă !

„Totuşi, se văzu să recunoască în sinea lui Cristescu, o fi ceva cu exerciţiile de perspicacitate ale Samuraiului ! Găselniţa asta cu vrăbiile este din familia şaradelor. Admiţînd că pe un perete complet gol..."

Într-adevăr, înlăturînd tencuiala proaspătă şi cîteva cărămizi, în interiorul unei nişe practicate în zid, gă-

siseră celebrul „tezaur al sarazinilor", introdus într-o veche cutie de mașină de scris din piele, tip Remington. Valută — lire sterline și dolari, o pungă de piele cu pietre prețioase de o mărime care-ți purtau gîndul spre celebrele giuvaeruri ale incașilor, spoliate de spanioli, lingouri de platină, un dosar voluminos cu documente purtînd semnături simandicoase ale celui de al III-lea Reich și un soi de scrisoare, într-un plic galben, iscălită Alain Amiran.

Bineînțeles „Conținutul Remington", cum aveau să fie denumite valorile găsite în rapoartele ulterioare, urma să fie studiat de către experții ministerului. Minerva și Cristescu, însă, nu se putură stăpîni să nu arunce o privire fugară.

— E amuzant, rîse maiorul, dar pînă acum n-am avut în mînă lire sterline.

— Închipuiește-ți că și eu îmi plătesc chiria în altă valută ! Să sperăm, adaugă Minerva, că nu fac parte din fabrica lui Naujocks, escrocul number one a lui Hitler.

— Naujocks..., făcu maiorul, încruntîndu-și sprîncenele. Parcă mi-amintește ceva !

— E tipul care a inițiat și condus operațiile de falsificare a valutei aliate, la Spechthausen nemțișorii dolari și lire pe bandă rulantă, de ziceai că-s etichete de coca-cola !

Căpitanul Macri răsfoia documentele vechi, descifrînd curios semnăturile. Unele nume îi erau familiare din lecturile literaturii de război.

— ...Heydrich... Bormann... Keitel... Kaltenbrunner... Credeți că acestea mai pot prezenta astăzi o importanță reală ? Nu mă refer la cea istorică, bineînțeles...

Minerva dădu din cap evaziv :

— Dragul meu, nu sînt expertă în materie, dar hîrtiuțele s-ar putea să fie mai importante decît ne închipuim. De exemplu, după moartea lui Mussolini, în vara lui '45, Churchill, făcînd pe pictorul amator și păzit de o întreagă armată de militari, polițiști și agenți, a petrecut două sejoururi pe malurile lacului Como, lacul unde fusese împușcat dictatorul. După cum se știe, valiza cu documente a Ducelui arestat de partizani nu s-a găsit niciodată...

— Da, fu deacord Cristescu. E o chestie ! Nu vezi că pînă în ziua de azi unele documente, deținute de diverse servicii de informații, încă n-au fost date publicității ?

Minerva apucă plicul galben :

— Gata, Cristescule ! Le-am demonstrat băieților ce culți sîntem în cap, acum să vedem ce vrea ăsta.

Foaia de hîrtie „comercială", cum se spunea cîndva, era datată 11 noiembrie 1946 și conținea, scris în limba engleză, inventarul depozitului, precum și unele deslușiri și dispoziții în legătură cu acesta. Formulările succinte și prescurtările dovedeau și graba în care fuseseră redactate.

— Alain Amiran... Ce nume o fi ăsta, Cristescule ?

— Alain e franțuzesc, dar amănuntul nu-i concludent. Cunosc o grămadă de români pe care-i cheamă Robert, sau Artur, sau Oswald... Amiran, însă, nu-mi sună a nimic...

Minerva parcurgea rîndurile așternute cu peste patruzeci de ani în urmă, mișcînd ușor buzele.

— Fiți atenți, că aici e interesant pentru noi... Engleza mea nu-i faimoasă, dar voi o să mă pricepeți... Deci aflîndu-mă în imposibilitatea de a transporta... mă rog... de a lua cu mine, valorile arătate mai sus, le camuflez... ascund... într-o casă de bani Wertheim care se află în a doua... nu cunosc termenul air hole dar e probabil vorba despre răsuflătoarea dreaptă din pivnița imobilului din str. Aleea Conțescu nr. 9. Precizez că cifrul este același cu numărul contului meu secret pe care-l dețin la Chemical Bank din New-York. 18 201 866, aceleași cifre există... Nu ! Figurează, să zicem pe statuia doctorului Conțescu din parcul de pe aceeași stradă. Am ales... țt ! m-am fixat la această combinație de numere, pentru ca în viitor, tu, fiule, în caz că eu nu voi putea recupera valorile sau murind subit, să poți recupera secretul cifrului dintr-un loc sigur. Today you are too young... În fine, azi ești prea tînăr ca să ți-l încredințez, iar scumpa noastră mamă a dat prea

multe dovezi de prodigalitate pentru a nu fi prudent. Despre existența statuii vei fi informat... Și etc... Sfaturi părintești, indicații și binecuvîntări... O să ne mai ocupăm noi de chestia asta. Un lucru-i sigur. Tipul era țicnit !

— Iar tu, surîsese Cristescu, te-ai înșelat.

— Eu ?

— Cum rămîne cu inadvertența dintre vîrsta înscrisă pe soclu și capul matusalemic al statuii ?

Ca totdeauna cînd nu-i convenea ceva. Minerva strîmbă :

— E aici o chestie pe care tot o lămuresc eu... Hai, Cristescule ! La treabă !

— Ce treabă ? !

— Și raportul ?

— Pardon ! Raportul ți-l redactezi matale singură, că tot te dai în vînt după compuneri. Dosarul îți aparține, eu am fost simplu consilier și sînt în concediu. Așa că te salut din mers, frumoasa mea, și păstrează-mi o tandră amintire în inima ta !

— Tot în versuri va suna, compunerea mea, despre nesubordonarea ta.

— Facă-se voia ta ! Toujours, ești invitata mea !

*

*

— Mara ?

— Da...

Doctorul Mănoliu își simțea inima bătînd de emoție. Îi era teamă de vreo eventuală reacție neplăcută și debită dintr-o răsuflare :

— Draga mea, nu am de gînd să te inoportunez... Îmi dau seama ce este în sufletul tău. Voiam doar să știi că îți sînt mereu alături. Te rog taci ! N-am să te mai sun. Aștept mereu, totdeauna, cel mai mic semn din partea ta. Te iubesc.

Mara puse receptorul în furcă.

„Te iubesc... Cît de straniu sună uneori cele mai frumoase cuvinte..."

În odaia și în inima Marei stăruiau umbrele vinețiii ale înserării.

*

*

Cînd îl văzu pe Cristescu intrînd în birou, Minerva ridică ochii mirată :

— Parcă ziceai că ești în concediu.

— Chiar și sînt ! Am venit doar să te văd. N-ai idee cît de tonic, cît de înviorător este pentru mine să-i văd pe alții muncind ! Pot să iau loc ?

— Cum te-o fi înghițind nevastă-ta ?

— Cu lămîie. Arată spre harabaura de hîrtii de pe birou : Mai ai mult ?

— Destul ! Mă ocupam tocmai de Vlădulescu.

— A ! făcu maiorul. Ăla din dosarul de la Păunița ?

— Exact. Am ajuns la concluzia că a fost o pistă falsă. Trebuia însă verificată.

— Aveai impresia că totuși există o legătură...

— Dragul meu, pînă și bunul Dumnezeu a greșit cînd întîi a făcut lumina și numai după aceea a intervenit soarele. În ce-l privește pe Vlădulescu, m-au derutat inițial unele coincidențe și, mai ales, atitudinea lui. Tipul e categoric pervers. A simulat unele reacții ca să mă pună pe gînduri, să-mi sugereze conexiuni inexistente...

O întrerupse un ciocănit discret și își făcu apariția, radioasă și înfloritoare, Melania Lupu.

— Am fost atît de emoționată, cînd am primit invitația dumneavoastră personală... O ! Iată-l și pe domnul maior Cristescu. Nici nu mă simt în stare să fac față atîtor surprize plăcute.

Cristescu surîse larg și își zise că bătrîna arăta strașnic. Deux-pièces-ul de șantung gris-perle cu accesorii — pantofii, poșeta și toca — bleumarine cădea turnat pe silueta suplă și își înviorase abia simțit obrajii și buzele cu o nuanță de roz.

Chiar și Minerva, atît de indiferentă, în general, vizavi de performanțele vestimentare, își zise în sinea ei că-i o plăcere s-o privești.

— Ce mai face domnul acela dolofan, Azimioara ? Aș fi fost încîntată să-l văd, mai ales că nu l-am mai întîlnit de la începutul acestei... interesante întîmplări cu statuia.

— Apropo de început, interveni Minerva zîmbind, sînt grozav de curioasă să știu ce v-a determinat să luați starțul într-o afacere de care erați, în fond complet străină ?

Melania clipi speriată :

— Sper că prezența mea nu v-a stingherit, căci eu detest să deranjez lumea.

Minerva rîse :

— Prietenul dumneavoastră maiorul Cristescu v-ar putea oferi mai multe detalii în privința asta...

Bătrîna se uită la maior care dădu din cap : „e în regulă !".

— Și-acum, respiră Minerva, deslușiți-ne și nouă scenariul, mai bine zis basmul cu... unchiul de piatră.

— O ! N-a fost deloc un basm, căci, după cum cred că ați observat, n-au intervenit nici un fel de personaje supranaturale.

— Atunci ce-a fost ?

Melania zîmbi candid :

— O simplă poveste, Domnul maior știe că mă dau în vînt după povești, este literatura mea preferată și m-am gîndit, adică de ce n-ai născoci și tu una, dragă Melania, de vreme ce nu faci nici un rău nimănui. Trebuie să vă mai spun că în ultima vreme începusem să ne plictisim. Eu și Mîrciulică...

Maiorul îi azvîrli Minervei o privire plină de miez : „Ți-am zis eu ?"

— ...și cînd am constatat că a dispărut capul statuii...

— Cu ce prilej ? o întrerupse Minerva.

— Prietena mea, Florence Miga, locuiește în apropiere, pe str. Crăiței, așa că pot confirma că eu îl cunosc pe doctorul Contescu de o grămadă de vreme... Văzînd că, peste noapte, nu mai are cap, mi-am zis, Melanie, aici e o problemă detectivă... De cînd l-am cunoscut pe domnul maior Cristescu, au început să mă pasioneze și genul acesta de istorioare.

— Așa, rosti cu tîlc Minerva. Și ?

— Am chibzuit că ar fi frumos din partea mea să-i dau o mînă de ajutor, mai ales că dumnealui obișnuiește mereu să susțină că eu am idei. Este o afirmație care m-a încurajat din toate punctele de vedere. Doar știți ce înseamnă să fii stimulat !

Cristescu dădu din cap edificat : „Bravo, Melania ! Mă văd acum în gura băieților că, din cauza mea, ai figurat ca star absolut în patru dosare... !"

— Bineînțeles ! fu de acord Minerva. Maiorul Cristescu s-a dovedit totdeauna un spirit mobilizator. Ați vrut deci să-l ajutați. Perfect ! Nu văd de ce, dacă tot v-ați hotărît să lucrați pe cont propriu, v-ați prezentat la noi înșirîndu-ne... inspirată și nu mai puțin derutanta dumneavoastă povestire.

— Derutantă ? ! Nu mi-am închipuit că fac ceva ce nu s-ar cuveni. Și pe urmă, gîndiți-vă ! Ca să-mi duc sarcina la bun sfîrșit, trebuia să aflu unele amănunte. Din cîte mi-am dat seama, aceasta este o instituție ...specialistă.

„Limpede ! conchise Minerva. N-o scoți cu Țăcănel la capăt..."

— În viitor, declară zîmbind, am prefera ca, mă rog colaborarea dumneavoastră să fie mai puțină aaa... machiată, să vă formulați bunele intenții limpede și răspicat.

— Vă mulțumesc că mi-ați atras atenția, pentru că mie una îmi place să-mi corijez greșelile. Domnul maior care mă cunoaște mai bine, știe că m-am îndreptat mult în ultima vreme.

— Ei bine, îndreptați-vă de tot ! Spuneți-mi vă rog cum ați ajuns la concluzia că datele de pe soclu ar alcătui numerele unui cifru ?

Melania rise :

— O să mă considerați frivolă, dar toată viața m-am dat în vînt după toalete. M-au interesat hainele, indiferent de sexul lor. La statuie, îmi atrăsese de mult atenția contradicția dintre vestimentație, coafura și mustățile domnului Conțescu și moda anilor în care trăise, înscriși pe soclu. Ca și cum l-ai fi îmbrăcat pe Vlad Țepeș în blue-jeanși și adidași.

Minerva și Cristescu începură să rîdă în același timp :

— Înțeleg..., dar care e inadvertența ?

Melania, încîntată de ea însăși, se avînta cu toate pînzele sus :

— Vedeți, hainele doctorului Conțescu erau croite după moda anilor 1900, despre care aud că s-ar numi epoca Caragiale. Adică revere culcate, foarte apropiate de cele ce se poartă azi, gulerul cămășii îngust și înalt, iar în loc de cravată „legătura". Cît privește mustățile, acestea arătau bărbătești, nu o simplă ață, și doar la vîrfuri se subțiau, capete de suliță. Ori moda pe vremea lui Napoleon al III-lea și a domnului Bismark, adică în jur de 1860—'70, arăta cu totul altfel...

— O.K. ! rîse Minerva. O demonstrație strălucită !

— Amănuntele acestea, urmă Melania, n-am mai avut timp să le trec în scrisoarea către domnul maior Cristescu, chiar atît de explicit, dar deși îmi luam rămas bun pentru orice eventualitate, inima îmi spunea că voi avea ocazia să ne mai vedem.

Căpitanul Macri își vîrî capul pe ușă :

— E voie ?

— Intră ! spuse Minerva. Ai găsit ceva ?

— Deocamdată, e o simplă presupunere, dar arhivarul șef de la primăria sectorului II mi-a promis că va mai cerceta. Din documentele pe care le-a găsit pentru moment, rezultă că soclul statuii a avut de suferit în urma cutremurului din '40. Edilii au comandat alt piedestal și aici e de presupus că s-a strecurat greșeala. La anul decesului, pietrarul, în loc să treacă 1886, a înscris 1966. A inversat a treia cifră. În zilele acelea tulburi, posibil să nu fi observat lumea, sau să se fi aminat îndreptarea ei.

— Precis, așa s-a întîmplat, interveni Melania. Cu aceeași ocazie au și răsucit din greșeală statuia, întorcînd-o cu spatele spre stradă. A fost un amănunt care mi-a dat mult de gîndit.

Minerva îi surise larg lui Cristescu.

— Mai ai ceva de zis ?

Maiorul ridică o pălărie inexistentă :

— Dragă Minerva, ca totdeauna, tu ai ultimul cuvînt.

— Mersi... Alo, Macri ! Unde pleci ! ? Spune-mi, mai e valabilă invitația aia a ta la o partidă de trenuleț electric ?

Căpitanul dădu din cap încîntat. Se simțea totdeauna fericit cînd punea în funcțiune „jucăria" — ocupă toată suprafața de parchet a camerei de zi — avînd o asistență cît mai numeroasă.

— Vă stau la dispoziție !

— Atunci mobilizează-l și pe Dobrescu...

Maiorul o întrerupse :

— Ai vreo șaradă cu C.F.R.-ul ?

— Dacă insiști, găsesc ! Trecem întîi pe la mine, să-l luăm și pe Keops !

— Ce naiba ai nevoie de papagal, acum ?

— Vreau să văd cum îi stă în marfar !

Melania interveni timidă :

— Totdeauna mi-a plăcut să merg cu trenul. Poate că este o întrebare îndrăzneață, dar trebuie să înțeleg că această invitație mi se adresează și mie ?

— Bineînțeles ! exclamă Minerva. Dobrescule, ai adormit ?

Locotenentul se ivi speriat :

— Mă iertați...

— De cînd te cunosc, asta faci ! Echiparea ! Mergem la trenuleț...

Melania se apropie de maior :

— Nu-l chemați și pe domnul acela dolofan, Azimioară ?

— O să-l anunțăm, surise Cristescu.

Minerva o luă pe Melania de braț, preluînd conducerea grupului. Ultimul, încheind cortegiul la care se alăturaseră, din mers, Moraru și Cocriș, maiorul Cristescu păși gînditor :

„Dacă Samuraiul și Melania fac cooperativa, eu unul îmi dau demisia..."

Dar la chestiunea asta avea să se gîndească după întoarcerea din concediu. Afară, rîdea soarele și, pentru moment, i se păru că este lucrul cel mai important.